erotika

RS MAGAZIN

broj 8
godina II
veljača 1986.
cijena 250 d
DM 3,80

ROMANI I STRIPOVI

erotika

Na našim stranicama:

- Teorija novokomponiranoga orgazma
- Seksualna tombola
- Spilja strasti
- Sve o ljubavnim napicima
- Strip Dracula

majstori fotografije

Plava Madeleine

»Htio sam jedanput napraviti nešto posve drukčije«, kaže 34-godišnji Poljak Wlodek Ochnio koji živi u Göteborgu. Misli pri tome na svoje plave studije Madeleine, koje se zaista razlikuju od uobičajenih erotskih fotografija.

Sjetio se da erotika podsvjesno ima veze s agresijom. Također se prisjetio što je vidio za vrijeme putovanja na Bali: vjerske plesačice s napadno dugim noktima na rukama. Što je dakle moglo biti lakše nego spojiti spoznaju i opažanje, pa da nastane neobična serija akt-fotografija.

Tko se mnogo bavi bojama i njihovom djelovanju na čovjeka, zna da se plava boja osjeća kao hladna, odbojna i agresivna. Dakle, može se iskoristiti kao izražajno sredstvo. Tako je Ochnio uz pomoć raznovrsnih filtara uronio svoju Madeleine u plavu atmosferu ateljea i postigao jedinstven ugođaj.

Već se jednom Ochnio bavio ovom temom, ali u crno-bijelom. Rezultat je bio dojmljiv, ali ne zadovoljavajući. Tek je boja donijela pravi učinak i savršenu foto-seriju.

Wlodek Ochnio danas živi u Göteborgu, gdje radi kao rukovodilac tečaja fotografije.

Gdje je što:

● Odjeci 4
Igor Mandić: TEORIJA NOVOKOMPONOVANOGA ORGAZMA 5
Pero Kvesić: ŠTETAN UTJECAJ LOŠIH FILMOVA NA ZBIVANJA U ŽIVOTU, priča 9
MAŠTOM DO ZADOVOLJSTVA 12
Ivan Katušić: »DALMACIJO, STARA DALMACIJO« 14
ZDRAVA STRAST 18
LOŠI U POSTELJI, istraživanja 20
SUMRAK ZABAVE 22
Anne Cumming: SOBA ISPUNJENA DUGAMA, priča 25
U SEKSU DO KOSE 30
DALI, majstor crteža 34
Slavoljub Marković: TEHNOLOGIJA UZDAHA 36
Tomislav Sabljak: ŠEST LICA TRAŽI AUTORA, priča 39
KAKO ŽENE VIDE ŽENU, umjetnice fotografije 44
LJUBAVNI NAPICI 48
SESTRE 52
Ljubavni običaji: PREDBRAČNE VJEŽBE 54
SPILJA STRASTI 55
SEKSUALNA TOMBOLA 56
KRALJICA MAKOVIH CVJETOVA 57
Johann Wolfgang Goethe: LOLA 58
CHARLOTTE 59
LJEPOTICE NA KALENDARU ZA 1986. 60
Monica Guerritore: SABLAŽNJIVA MONICA, svjetski intervju 62
Nastasja Kinski: ZATVORENICA U HAREMU 64
Arnold Schwarzenegger: DOKTOR MIŠIĆ 66
Guido CREPAX: DRAKULA, strip 68
Dane Milin: TI SI U MOM SNU, ŽENO, priča 77
Francoise Gilot: LJUBAV S PICASSOM, priča 79
Miloš Kordić: ISTEZANJE VILME R., priča 80
Louis Licorne: UZBUDLJIVI STRIPTIZ KRALJICE DISKA, priča 82
● Svijet poznatih 84
● Zanimljivi globus 90
Francesco degli Espinosa: ZLATOUSTA, priča 96
BIJEG OD POHOTNIKA, strip 101
POVRATAK OBLINAMA 110
PRSATA MIRANDA 112
VAŽNO JE BITI NAJLJEPŠI 113
»POGREŠAN« IZBOR PARTNERA 114
»ŠEST DANA« – SMOTRA BRZIH PEDALA I ZAMAMNIH GRUDI 116
MEKUŠCI DOLAZE 118
DJEČAK U ČETRDESETIM 120
PET SLAVNIH PENISA 122
PROSTATA – ČAROBNI ORGAN, erotomedicina 126
Svetozar Gunić: UMJETNICE U SVLAČENJU 128
● Pokušaji 130
KAKVA JE VAŠA PRISNA VEZA, test 132
● Humor 134
FILMSKI EROTIKON, enigmatika 140
SKANDIerotika 141
OPASNOSTI NA RADNOME MJESTU 142

erotika

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik poslovodnog odbora VJEKOSLAV KOPRIVNJAK) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n.sol.o. (direktor MILAN BEKIĆ) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n.sol.o. (direktor SEAD SARAČEVIĆ). Uredio uređivački kolegij redakcije »Romani i stripovi«.
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Grafički urednik i kreacija omota: BERISLAV GRABUŠNIK.
Tisak: Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n.sol.o. Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4. tel. (041) 515-555, telex 21 121 YU VSK
Oslobođeno plaćanje osnovnog poreza na promet mišljenjem Sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SR Hrvatske broj K-1747/1-85. od 24. 5. 1985.

IDUĆI BROJ IZLAZI U OŽUJKU

ODJECI

Magazin »Erotika«, 41000 Zagreb
Avenija bratstva i jedinstva 4

Dragi čitatelji!

● Od našeg OOUR-a Plasman štampe na veliko, RJ Tuzemna prodaja primili smo obavijest da je naš pretplatnik prvi Dalibor Klemens iz Zaboka. Zahvaljujemo i čestitamo, a drug Klemens će biti gost na proslavi 15. obljetnice Redakcije »Romani i stripovi« Vjesnika koja izdaje »Erotiku«. O točnom datumu proslave na vrijeme ćemo ga obavijestiti.

O EROTSKOJ KULTURI

● Vrlo lijepo pismo napisao nam je čitatelj iz Pule, koji je zamolio da ga potpišemo samo sa C. B. Sores. Među ostalim kaže: »Dopustite mi ovu konstataciju: erotika je stara kultura koliko i čovječanstvo, ali za razliku od drugih kultura obavijena je lažnim povojem javno-tajnog stida. Zašto? Pa jednostavno zato što smo 99 posto nepismeni na tom području kulture. Inače erotsku kulturu moramo razdvojiti u ove tri faze: drska erotika, bezobrazna erotika i erotika mašte. Dodao bih i četvrti tip erotike: gnjusna pornografija koja ističe nasilnički trend fizičkog ćtresanja muda.

Najosjećajnija erotika je erotika mašte. Erotika mašte ima svoj tanani duh, finoću poteza, izbor i osjećaj lijepe estetike. No najvažnija je u erotici mašte nepovredivost ličnosti kojoj pristupamo. Dakle, nježnost i krhkost. A te osobine sadrže plemenita duša žene i čovjeka...

Koncepcija vašeg lista odgovara erotskoj kulturi. Jednu zamjerku bih vam uputio: trač prepustite listovima koji su to do sada činili. »Erotiku« isključivo posvetite erotici...«

FOTOGRAFIJE

● M. P. nam piše iz Danilovgrada. Najviše se žali na izbor fotografija u listu. Piše: »Mislim da izbor ljepotica fotografije kojih objavljujete nije na razini tekstova. Tekstovi su vam mnogo slobodniji. Smatram da su u vašem listu zapostavljene ljepotice s izraženim oblinama, tj. s velikim grudima. Zbog toga predlažem da otvorite i rubriku s naslovom »Klub preko 100«, gdje biste objavljivali fotografije djevojaka s obimom grudi preko 100 centimetara...«

● Rubriku s takvim sadržajem nećemo otvoriti, ali čitatelju iz Danilovgrada i svima koji imaju slične želje poručujemo da ne propustite idući broj »Erotike«.

OGLASI

● Veoma velik broj čitatelja i dalje pita hoćemo li i pod kojim uvjetima otvoriti rubriku »malih oglasa«. I ovom prilikom pozivamo na strpljenje, jer na tom planu imamo nekih objektivnih teškoća koje upravo rješavamo. Vjerujemo na naše obostrano zadovoljstvo.

VIŠE PRIPOVIJEDAKA

Čitatelj F. S. iz Murske Sobote zalaže se poput još mnogih drugih za više priča. Piše: »Objavite što više priča koje opisuju strasti između muškarca i žene. To je najzanimljiviji dio revije...«

● Broj koji je pred vama obiluje pričama. Ima ih desetak. Vjerujemo da ste zadovoljni.

IZBACITE »POKUŠAJE«

Opet je stiglo nekoliko pisama u kojima nas napadate zato što poklanjamo stranicu pokušajima naših čitatelja. Najoštriji je P. S. iz Elemira, koji kaže: »Izbacite te jezive stvari iz lista. Zaista sve tonije vrijedno objavljivanja. Radije nam dajte karikature naših istaknutih majstora kao što je Reisenger...«

● Neka vjeruju svi oni koji se žale na rubriku »Pokušaji« da je neusporedivo više onih koji šalju radove i samim time navijaju za tu rubriku. Na 144 stranice takvu rubriku uistinu možemo zadržati bez bojazni da itko bude oštećen. Jedino ostaje našom obavezom da u njoj objavljujemo samo ono što vrijedi. Inače, kao što vidite, objavljujemo i svjetske majstore karikature i humora.

SAVJETI

● Sve je veći broj čitatelja koji nas pitaju za razne savjete i traže od redakcije pomoć za rješenje nekih svojih teškoća. Osim pitanja za liječnike, psihologe, sociologe i druge stručnjake sve je više pisama u kojima nas, poput čitateljice Z. M. iz Vukovara, pitate o erotskim i seksološkim pomagalima. U jednom od idućih brojeva revije obajvit ćemo reportažu koja će vam dati odgovore na mnoga od tih pitanja, a razmišljamo i o tome da otvorimo rubriku s najrazličitijim savjetima.

POZDRAVI I ČESTITKE

● Na adresu redakcije stigao je velik broj čestitki sa željama da »Erotika« u 1986. godini bude još bolja. Zahvaljujemo svim čitateljima koji su nas se sjetili. Možda je najoriginalnija bila radna čestitka foto-reportera Zvonka Dogana, koji nam se sa svojim fotografijama javio iz Poreča, i među ostalim zapisao: »Jedan je imao dugu kosu, a drugi kratku. Kroz kameru su izgledali kao par. A možda i jesu.«●

Fotografije na naslovnoj i posljednjoj stranici posredstvom »MEYERPRESS«, Salzburg

Slastičarnica i telefo-na-niranje kao privilegirana mjesta i situacije za kolektivno žensko (samo)zadovoljavanje

Teorija novokomponiranoga orgazma

O ženama kao »slatkim preljubnicama« i o njima kao o »spolu brbljavih svraka«!

Dvije su vrste ženskog orgazma o kojima većina muškaraca ništa ne sluti, pa dakle ništa i ne zna. Ne tvrdim da ovdje i sad nastupam kao neki novi Freud

ili Masters i Johnsonova ili Hiteova (ne daj mi bože ovu posljednju u kući), pa da ću otkriti nešto kao što je (odnedavno) glasovita »točka G« u vagini. Usputno rečeno — o čemu će trebati jednom govoriti detaljnije, u svrhu seksualnoga prosvjećivanja naših ljudi — kod »Točke G« riječ je o jednom posebnom mjestu u ženskoj unutrašnjosti, koja stimuliranjem izaziva vrlo snažne orgazme, ali za koju točku ne zna ni većina žena. Jer, da ni žene same ne poznaju vlastitu picicu, to je činjenica koju sa zaprepaštenjem možete otkriti , recimo u knjizi Talijanke Elisabette Leslie Leonelli. U njenoj knjizi »S onu stranu usana (iliti usmina)« — izd. »Rizzoli«, Milano, 1983. — dokumentirano je svestrano neznanje ženskoga roda o stvarima koje ga najbitnije određuju.

O »stvarima«? Zar da pičkicu nazovemo »stvar«? Pa znaš da ne, kad je za većinu žena ona neugledna i nepopularna, sumnjiva i diskutabilna neka se onda govori »ona ženska stvar«, sve dok se njene vlasnice ne oslobode glupoga stida.

»TOČKA G« U VAGINI

No gdje sam to zabrazdio kad ni u čiju brazdu ne smijem zalaziti? »Orgazam«, »točka G«, »velike« ili »male usne« ... sve su to za većinu muškaraca španjolska sela. Zapravo, moderna štampa koju posprdno nazivaju »žutom« (a to govore uglavnom oni koji u dotičnoj industriji ne mogu zaraditi neku lovu, jer se njihovo dosadno nagvaždanje ne može prodati ni umobolnim čitateljima), a koja nije ni »žuta« ni »siva«, ta je štampa neobično mnogo napravila na seksualnom opismenjavanju najširega pučanstva. Najgore visokotiražne novine ili najsmradnije seksi-revije više pomažu naivčinama, budalesinama, drkatorima, bedakinjama i nevinašcetima, nego ikakva škola ili pomodni tečaj pri nekoj područnoj ambulanti. Ljudi se i danas stide vlastite seksualnosti i svih ponora što ih u sebi otkrivaju, a jedino »raj prljave mašte« — kako je jednom nazvana pornografija, koja u širem smislu obuhvaća i erotografsku štampu — može u njima osloboditi svinju koja se batrga u okovima društvenoga morala. O »pozitivnoj « ulozi i svrsi pornografije bit će govora već na vrijeme, a sada da vidimo o čemu je ovdje riječ. »Točka G« u vagini — nazvana tako prema pvom slovu »pronalazača«, ginekologa Ernesta Gräfenberga, dakle po definiciji seksualnoga manijaka (što su svi ginekolozi, jer zašto bi se inače specijalizirali za istraživanje tih špilja?) — prvorazredna je senzacija posljednjega desetljeća, o kojoj je kod nas malo izvještavano.

Dok je svi mi ne napipamo — bilo prevodeći teorije kolege-manijaka Ernsta i manijakalne kolegice Leonelli — preostaje nam tek da se bavimo prostom, ali ne i prostačkom teorijom novokomponiranoga orgazma, o kojemu seksologija još nije rekla svoju riječ.

UŽIVANJE U SLATKIŠIMA

Dvije su vrste orgazma o kojima većina muškaraca — pa dakle ni ginekologa, ni psihijatara, ni muževa — ništa ne sluti, jednostavno rečeno, ove: SLASTIČARNICA I TELEFON. O orgazmima prouzročenima novom frizurom i haljinom, torbicom ili čizmama, krznom ili automobilom — o tim orgazmima koji nadilaze sve one ostvarene u postelji, s dragim ili mužem — o tim orgazmima nećemo zasad govoriti. Nešto bitno zbiva se na mjestima koja su na izgled posve nevina, dakle neseksualna iliti neerotična, na mjestima i u prilikama za koje nitko — osim ove malenkosti — ne bi rekao da provociraju orgazam kod (većine?) pripadnica ženskoga roda. No baveći se mitologijom svakidašnjega života, u kojoj sve novokomponirane senzacije imaju važno mjesto, usuđujem se dijagnosticirati bolesna mjesta jednoga senzibiliteta.

Kad kažem »bolesna«, onda ne mislim ništa loše: to je takvo stanje koje izluđuje muškarce — prijatelje, drugove, ljubavnike, muževe — ali u kojima žene uživaju više nego u ičemu što im muški rod može sa svoje strane prirediti.

Počnimo sa slastičarnicom, poslastičarnom, slastičarnom (ili kako je već kome draže, a meni je svejedno): to je privilegirano mjesto ženskoga kolektivnog erotizma, na kojemu divljaju strasti o kojima većina muškaraca nema pojma. Čak i one najvjernije žene— koje muža iliti supruga (kako se »finije« kaže) ne bi s nekim drugim muškarcem ni za što prevarile — imaju jednu neodoljivu slabost, a to su slastice, odnosno kolači! Ženske su slatke preljubnice, odnosno, one su ljubavnice slatkiša! To je tajna strast koju većina muškaraca ne uvažava, pa je zato ženske i moraju zadovoljavati, skrivajući se na svoju stranu i na svoju ruku, za svoj odvojeni novac ... a opet bez srama i bez stida, u društvu sebi sličnih, otvoreno i svima na uvid. Preljub bez grijeha — to je definicija ženskoga odlaska u slastičarnicu. Ili, grijeh bez preljuba, odnosno grijeh koji to nije, grijeh koji se smije priznati, ali koji ima tako duboke i senzualne konotacije da bi ga bilo bolje i ne istraživati. Zašto bi nešto slatko bilo »prljavo«? Ni za što, ali zašto je to slabo poznato? Uživanje u slatkome duboko je povezano s erotskim, ljubavnim i seksualnim iskustvom i rječnikom, jer nije slučajno da ljubavnici jedno drugome tepaju riječi i fraze povezane s tim okusom (npr. »je li ti (bilo) slatko?« i sl.).

Slatko kao luksuz i prijestup

Po tome je svaki ugriz u naročiti kolač kao ugriz u tijelo ljubavnika, svako degustiranje finoga kolača kao dugotrajno gutanje ljubavnikova tijela, odnosno, određenoga organa. Slastičarnice su javna poprišta kolektivnoga orgazma milijuna žena, a to može utvrditi onaj koji malo pomnije promatra što se na njima događa. Malo je žena koje, na svom dnevnom izlasku u grad i prilikom obilaska određenih punktova (od tržnice do praonice rublja, od knjižare do radnoga mjesta), nemaju na dnevnoj ruti predviđeno i posjećivanje slastičarnice. Slatko je oduvijek bilo prijestup, zato jer je riječ o luksuzu i o povlaštenoj robi. Nekad sirotinja nije mogla ni sanjati o slatkišima, a oni su zato i bili privilegij »gornjih« iliti »boljih« klasa. Što je najzanimljivije, ni u tim privilegiranim slojevima slatkiši baš nisu bili roba za razbacivanje, već se i njih tretiralo s uvažavanjem, tj. kao nešto skupo i rijetko, fino i delikatno. Zanimljivo je s time u vezi da su slatkiši uvijek vezani za pojam i činjenicu (seksualnih) orgija! Seks i slatko idu zajedno, ne samo zbog činjenice što mnogi narodi i kulture, od starine pa do danas, smatraju da je šećer seksualno stimulativan. Zato se prizori orgijanja obično povezuju s pojmovima i stvarima koje ostvaruju ukus slatkoga — od grožđa i smokava, preko datulja i meda, do profinjenih kolača i torti — što se na određeni način povezuje s erotskom imaginacijom, tj. s doživljajem koji ljubavni užitak izjednačuje s uživanjem u kolačima. To je očito pozitivna senzacija, jer je valjda nezamislivo da kompliment nekakvome uspješnome tucanju (iliti fukanju, da ne kažem jebanju) bude, kao, da je to bilo »slano«, »ljuto« ili »kiselo«!!!??? — Poznato je da su osnovni pojmovi pozitivnoga i negativnoga osjećanja svijeta od davnina ustaljeni u jeziku svih naroda i kultura, pa je »slatko« oduvijek si-

nonim za nešto dobro i ugodno, a da su ostale degustativne senzacije loše kad se primjenjuju na ljubav i na seksualnost. O tome kako ljudi sebe i svoje bližnje osjećaju okusom, o tome će biti još jednom govora.

PLANETARNI ŽENSKI ORGAZAM

Sad je zanimljiv ritual stastičarnice. Mnoge žene čak ne vole da njihovi bližnji znaju kako su one u svojoj svakidašnjoj rutini »zgriješile« ulazeći u slastičarnicu. Ima u tome i financijskih razloga, jer su kolači uvijek bili i ostali skupi, pa se mnoge ženske moraju dovijati kako da za svoj tajni grijeh odvoje pokoji dinar od obiteljskog budžeta. Kad je riječ o tome da se slatkiši konzumiraju tajno, dakle barem na neki način odvojeno od ostale obitelji, mnoge žene imaju osjećaj prekršaja. Naime, one uživaju u nekom privilegiju koji ih odvaja od ostalih članova obitelji, jer su same lijene ili nesposobne da spravljaju kolače. U tome baš i jest seksualnost slatkoga: picica i pimpek su nešto zadano od prirode, pa se bilo koja osoba može s njima zadovoljavati bez ikakva troška. I najveća sirotinja može uživati u slatkoći seksa i seksualnosti slatkoće baš kao i bogataši, plemenitaši ili kraljevi i mafijaši. Svakome je njegov organ pri ruci za svakovrsno (samo)zadovoljavanje, a kad se oko njega treba truditi — za tuđe, obostrano ili obiteljsko zadovoljstvo — onda »to više nije to«. Kad sebi i za obitelj priprema kolače, žena ili ženska (bojim se uvreda i reakcija feministkinja, pa pazim na riječi) već organizira jedan užitak, jer on više nije sam po sebi lako dostupan. U kućnome »konditoraju«također ima mnogo erotičnosti, ali ona se po pravilu dijeli i na članove obitelji koji ne smiju opaziti te konotacije (kao djeca, na primjer). Zato i najvještije spraviteljice slatkiša bivaju pomalo iscrpljene kada dođe do zajedničke konzumacije za stolom. Sam obred pripremanja i postupno kušanje i oblizivanje već ih je dovoljno iscrpio a da bi potom, uz ostale, mogle doživjeti neko zadovoljstvo, da ne kažem i orgazam.

Tu je uloga slastičarnice od epohalne važnosti za planetarni ženski orgazam: riječ je o instituciji u kojoj se za umjerenu svotu novca može svakodnevno, javno i moralno nabaviti određenu dozu zadovoljstva. Moguće je vidjeti ženske osobe svakovrsna uzrasta — od balavica do bakica — kako pobožno ulaze u slastičarnice, unaprijed koncentrirane na užitak koji ih očekuje. Da se razumijemo, odnos-

no, da se neka mlada ili starija čitateljica ne bi slučajno naljutila: ne pretpostavljam niti mislim, a i ne tvrdim da je taj užitak uistinu »seksualan«, ali on se može činiti takvim, jer je podsvjestan! Kolači nisu zamjena za seksualnost — ni balavici, ni zreloj ženi, ni bakici — oni jesu seksualnost sama po sebi! Nakon svečanoga, da ne griješim i da ne kažem pobožnog ulaska, slijedi pomno i gustiozno razgledavanje izložaka. Početnice se odmah razlikuju od iskusnih stručnjaka, koje su uvijek voljne da priskoče u pomoć i da savjetuju što je dobro, po njihovom mišljenju. Tu postoje čitave specijalizacije po vrstama krema i nadjeva, odnosno, razlikuju se ljubiteljice suhih i vlažnih slatkiša, voćnih i čokoladnih krema, parfe ili rum torti... tko bi sve nabrojio? Ritual izabiranja svojevrsna je senzacija za naivčinu, jer su sve ženske u slastičarnici početnice samo jednom, i to u dobi dok još piške u pelene, a kasnije su odmah stručnjakinje. S perverznim izražajem zadovoljstva naša stanovita kolegica, drugarica, gospođica, gospođa ili drugarica — gospođa upire prstom u ovu ili u onu vrstu kolača, birajući svoje orgazme doslovno »na tanjur«! Zatim slijedi egzekucija, na stolu ili uz pult, uz suučesničke poglede odobravanja orgijašica iste sorte, baš kao što se i muškarci pogledavaju u porno-butiku ili u predvorju porno-kina. Zaista, slastičarnica je porno-investicija za ženske širom svijeta, o kojoj se nitko još nije usudio govoriti ovako.

TELEFO-NA-NIRANJE!?

I onda, gustirajući svoje orgazme na tanjuru ženske se brišu platnenim ili papirnatim rupčićima, baš kao što to rade i nakon lijeganja s dragim. Zadovoljene, one kidaju u svakidašnjicu, potrošivači senzacija koje im nitko drugi ne može nadomjestiti. No postoji još samo jedna prilika i mogućnost koja se može natjecati s užitkom slastičarnice, a to je telefoniranje...

Telefo-na-niranje među prijateljicama jest neka vrsta posestrimstva na rubu latentnoga lezbijstva, samo kad bismo ovu posljednju riječ mogli shvatiti manje erotski nego što ona inače zvuči! Radi se o jednoj vrsti opsjednutosti koju do danas nisu zapazili niti opisali ni psiholozi ni psihijatri, jer oni ionako kasne za ljudskom dušom. Jedino je PTT do danas mogla pravo ocijeniti razmjere telefo-na-niranja u planetarnim razmjerima, jer ženske prave osnovni telefonski promet i trošak. Takva količina brbljavosti, koja se može istočiti u jednom i to jednosatnome telefonskome razgovoru između dviju prijateljica, ne bi mogla stati ni u sve policijske arhive ovoga svijeta. Ono što dvije prijateljice, ili čak najobičnije poznanice, mogu jedna drugoj kazati dok časkaju telefonom — a dok njihovi muževi krše ruke, čupaju kose i razbijaju tanjure od užasa — to još nije zabilježila niti jedna literatura. Zašto? Zato jer je muško prisluškivanje ženskog telefoniranja zapravo otkriće jednog dijela ženske psihologije o kojemu do danas ništa nije zabilježeno! Ortodoksne žen(s)ke većinom nisu spisateljice, pa im ne pada na pamet da otkrivaju dušu svoga spola bedastim muškarcima, teglećoj marvi koja je dužna da samo »plaća i da šuti«. One među njima koje imaju nešto spisateljskoga nerva, te su pak udarene mokrom krpom po glavi, pa se prave da njihov spol nije ono što jest, tj. SPOL BRBLJAVIH SVRAKA. Spisateljice, a među njima posebno feministkinje, stoljećima, ako ne i milenijima, uporno lažu o prirodi koja ih određuje, tj. o propuhu iliti promaji koja kroz žen(s)ke neprestano struji, zahvaljujući činjenici da su im uvijek otvorena usta i raširene noge!

SPOL BRBLJAVIH SVRAKA

Dakle, telefo-na-niranje jest neka vrsta privilegiranoga orgazma što ga doživljava samo spol brbljavih svraka. Majko moja, što su radile prije izumjeća telefona? 'Bemti A.G. Bečča, koji je prije nešto više od sto godina izumio telefon (u današnjem smislu), što mu je to trebalo? Po meni bi trebalo uništiti kompletnu svjetsku telefoniju, ali ne stoga što bih ja bio ljubomoran na žensko telefo-na-niranje, nego zato jer ne mogu do telefonskog aparata da bih prenio ili čuo korisnu informaciju! U tome je osnovni trik: žanama je telefo-na-niranje zadovoljstvo, zato jer ne služi ničemu! Ta paklena sprava, izmišljena da služi čovječanstvu za poboljšanje protoka informacija, pretvorila se u planetarno slijepo crijevo. Sve ženske svijeta sjele su uz telefone, da bi satima, danima i tjednima tračale ni o čemu, a onda se mi ljutimo na PTT da ne funkcionira kako valja. Hajte, molim vas: pokušajte dobiti neku vezu ili informaciju iz ureda u kojem stoluju stotine žena! To je čista iluzija, jer svaka od njih — u svome besposličarenju, koje onda predstavlja kao herojski doprinesak kućnome budžetu — mora uz telefon za radnog vremena provesti barem deset-petnaest do dvadeset minuta... pa kada to pomnožite i podijelite s količinom radnoga vremena, onda će vam biti jasno zašto su sve telefonske veze u ovoj zemlji i na ovome svijetu zagušene. To žene planetarno svršavaju, javljajući jedna drugoj sudbinske vijesti o haljinama, menstruacijama, ljubavnicima, torbicama, preljubima, čizmama, krojevima... pa i o muževima ponekad.

RIJEČ, SLATKIŠ I SEKS

Treba vidjeti pravo žensko telefo-na-niranje da bi se shvatilo o čemu je riječ. Jer, nije to obično hvatanje telefonske sprave da bi se nekome nešto dojavilo ili čulo. Zaboga, to je domjenak, teferič, piknik, na koji se nosi crna kava, cigarete i pepeljara, pa se zadignute suknje širi gradske tračeve na sve strane. Utoliko ta veza nije jednostrana ili puko povratna: ona je višestruka, dakle masovna. To će reći da svaka telefo-na-nistica odmah mora nazvati sljedeću vezu, dočim dovrši dugosatni razgovor s prvom! Iste stvari, ali u preređenoj verziji, sad struje prema drugim odrednicama, i ta se mreža tako širi sve dok nam PTT ne nabije račun od kojih se platišama vrti u glavi. Da nema žena, svjetska bi telefonska mreža mogla zatvoriti dućan. To je čista misterija o čemu se sve (ne) može telefonirati među pretplatnicima! Postoje predmeti i sadržaji koje ni najmaštovitiji pisac ne bi mogao pretočiti u nešto suvislo, ali to je svejedno sugovornicama dovoljno da se narazgovaraju »do sita«, kako se nekad definiralo tu vrstu brbljanja.

Biti zasićen riječju, to je kao biti zasićen slatkim, dakle seksom. Hajde, neka i to bude, samo kad bi spol brbljavih svraka bio zadovoljan jednom od tih stvari, ali one bi sve — riječi, i kolač, i seks! Zpravo to je nešto pozitivno: brbljanje izražava izvornu ljudsku potrebu za dokonošću, a ona je tek jedina mogućnost za potpuno seksualno zadovoljenje, koje se, pak, sa svoje strane, dopunjuje brbljanjem o seksualnosti. SLASTIČARNICA I TELEFON pokazuju se u ovoj dijagnozi kao protegnuća jedne vrste društvenosti i posestrimstva, koje se nikad ne može zadovoljiti isključivo u muškom društvu. Kao tajni jezik ženstva, slastičarnica i telefon nude nam jednu mitološku šifru, programiranu u našim genima, koju bedasti muškarci većinom ne prepoznaju. Utoliko bolje, jer svaka je razlika dobro došla da se pojačaju sličnosti. ●

Igor Mandić

Pero Kvesić

Štetan utjecaj loših filmova na zbivanja u životu

No, kog to moje oči vide? — reče kad je otvorila vrata — Poštovani kolega!

— Oprosti što sam svratio ovako kasno — promrmlja on cupkajući s noge na nogu.

— Baš sam se pitala tko bi to sad mogao zvoniti — skloni se ona s ulaza i pokretom ruke pozva ga da uđe.

— Ne želim smetati — reče on. Ona se nasmije, prihvati ga za la-

kat i lagano povuče: — Kad si već tu, zašto ne bi ušao? Da vidiš gdje živim. — Ona zatvori vrata za njim i povede ga u sobu.

— Zaista ne želim smetati — ponovi on. — Nemam običaj dolaziti ljudima nepozvan.

— Nemoj biti formalist. Ionako nisam ništa radila. — Ona se zaustavi nasred sobe i okrene prema njemu. Soba je bila u blagom polumraku; na obodu kružnice svjetla stojeće svjetiljke televizor je prikazivao neki glupavi kviz, na suprotnom kraju kruga, sučelice ekranu, bila je fotelja oko koje su po podu ležali razbacani »Svjetovi«, »Žene«, »Bazari«, »Život-romani« i slične tiskotvorine. Scenografija privatnog prostora sigurnosti, opuštenosti i dosade.

On izvadi knjigu iz torbice koja mu je visila preko ramena. — Nosim je uza se čitav dan. Kanio sam svratiti poslije podne. Izvini što ti je nisam vratio još prije šest mjeseci.

Ona se nasmiješi i pokaže rukom na policu prepunu stručne literature.

— Treba li ti štogod drugo?

On se zagleda u hrptove i počne odgonetati naslove. Pri tom je mislio kako se ona ponaša srdačnije nego inače i srdačnije no što bi se po intezitetu njihova poznanstva moglo očekivati, ali nije bio siguran u to. Odjednom mu padne na pamet da je glupo ovako buljiti na stranu, u knjige, stojeći nekome sučelice. Pogleda prema njoj i iznenadi se: ni ona nije gledala u njega. Glavu je okrenula na drugu stranu, ka televizijskom ekranu. Tamo je počinjao neki film: ulice stranoga grada, prolaznici, Eiffelov toranj, kavane...On se cijeli okrene televizoru i neko vrijeme su oboje šutke promatrali. Počeše se pojavljivati neki vrlo poznati glumci. U jednom trenu ona kao da se prisjeti posjetioca: načas mu se okrene, pogleda ga, izusti:

— Zašto stojimo? — i spusti se u fotelju nasuprot ekranu.

Pojavi se neka nova glumica: mlada, jedra, ni dvadeset godina, prepuna energije, neke čudne ljupkosti i uznemirujuće čulnosti... Nije mogao odvojiti oka. Kad se scena izmijeni, i on se osvrne oko sebe; dohvati drugu fotelju i poče je okretati spram televizora.

— Sjedi — reče ona.

Onda su gledali film. Njih dvoje u nekom prostranom praznom stanu visokih prozora, prolaze kroz razna vrata, svaki svojim putem, nailaze jedno na drugo, lutaju dalje...Scena se promijeni: on, kod kuće, uz postelju neke sive dosadne žene — to mu je supruga.

— Hoćeš li čaja ? — zapita ona.

— Hvala, nije potrebno.

— Ipak ću ga napraviti. — Ona ustane i izađe iz sobe. Na filmu opet on i ona: prvo u nekom restoranu, onda se ljube.

Ona se vrati sa posuđem za serviranje čaja.

— Što je bilo?

— Ljube se — reče on.

— Oh! — Ona se spusti u svoju fotelju i zabulji u ekran. On u nekim poslovnim brigama, pa u drugim nekim nevoljama... — Oh! Zaboravila sam vodu na štednjaku! — Ona izleti iz sobe.

Uskoro se vrati. Nosi čajnik. Toči u šalice. Malo prolijeva jer istovremeno gleda u ekran. Njih dvoje se svlače.

— Hoćeš li? — zapita ona.

— Što? — zapita on.

Ona se zbuni.

— Šećera! — požuri.

— Volim slatko — reče on, svuče vjetrovku i prebaci je preko naslona fotelje ne odvajajući pogled od ekrana. Potom otkopča najgornje dugme na košulji i, promeškolji se, namjesti se ugodnije, opuštenije.

Scene su bile zaista fascinantno lijepo snimljene: odavno nije vidio da tako izgleda muško-žensko dodirivanje na filmu.

— Ovo je baš lijepo — reče ona.

— Misliš na to što rade ili kako je snimljeno?

— Mislim na to... — reče ona. — Ah! — odmahne rukom i ne završi rečenicu. On polako baci pogled po sobi: polica s knjigama, krevet nešto širi no uobičajeni — nije baš dvostruki, ali je veći od jednostrukih.

On je prosijedi iskusni muškarac u naponu snage, ona bi mu mogla biti kćerka, ali se uopće tako ne ponaša. On leži na podu, ona šeće po praznom stanu i zaustavlja se ponad njega. Opkoračuje ga. Spušta cipelu s visokom petom na njegova prsa.

Njemu zamalo da izleti: »Što to ne bismo i mi?« U zadnji čas prihvati se za naslon fotelje i suzdrža. Prožme ga neugoda kao da je to i izvalio: Što bi ona? Više joj ne bi mogao na oči izaći. Kobajagi da je došao vratiti knjigu, a zapravo — uspaljeni mužjak. To bi pomislila! Zar se tako ponaša »poštovani kolega«? Potajice je pogleda. Sjedila je nagnuta naprijed, oslonjena na koljena, a leđa joj se uvila kao u ždrebice koju treba zajašiti. Osjeti kako mu toplina navire u glavu. A i što da ne? Istina, nikada nije zajašio pravu ždrebicu, ali i »poštovane kolegice« zasigurno pokatkad požele da ih netko prihvati u ruke kao...

Muškarac prihvati djevojku za kosu i odlučnim je pokretom privuče. Vrat joj se izvije, usta otvore i on čvrsto priljubi svoje usne uz njene. Ona zatvori oči i prepusti se.

— Što to ne bismo i mi? — zapita on i ukoči se. Izvana je izgledalo kao da nije ništa rekao.

Ona ga iznenađeno pogleda, Osjećao je taj pogled kako mu svrdla sljepoočicu. Ona ne reče ništa, prihvati šalicu s čajem. Dok ju je prinosla usnama, čulo se nešto kao — »hm«.

Ona leži na trbuhu. Jagodice njegovih prstiju lagano klize po goloj koži njezinih leđa.

— Ovo nije loše — reče on.

— Nije, nije — složi se ona sa smiješkom.

Onda opet Pariz. Neki ugodan restoran. Jedu.

— Ah — opet ona uzdiše, nekako bolno.

Sjede na klupi u nekom parku, zagrljeni, strasno se ljube, ruke isprepletene oko ramena, njena kosa zastire njegovo lice...

— Što to ne bismo i mi? — reče on i pogleda je. Susretne se s njenim pogledom: gledaju se. Smiješak rasteže njeno lice u svim pravcima; razvlači usne, zadiže i migolji njihovim krajevima, uzdiže obrve, izbočuje obraze, čak se i uši miču, ali svi su izražaji ugodni. Kad ga je već primila u privatnost svog doma, to je pola puta do propuštanja u intimnost tijela.

— Gledaj film — reče ona.

On pogleda. Zgrabi je za bokove i trgne na sebe.

— Mogli bismo i mi — reče on i zaklima glavom. Ona gleda u ekran i nesvjesno rukom masira jednu butinu.

Njene noge se uzdižu u zrak, potom slamaju oko njegova pasa: koža im je brončanosmeđa; ona je sasvim pod njegovim tijelom, grize ga po ramenima.

— Što to ne bismo i mi?

— Ne smetaj mi dok gledam film — reče ona. — Razbijaš mi koncentraciju. Ne mogu misliti na ono što se u filmu zbiva...

— Na što misliš ? — brzo će on.

Ona ga pogleda. Gledaju se. Počnu se smješkati. Ona ga pogleda od glave do pete. — Što to ne bismo i mi, veliš?

— Da!

On stiska lice uz njen trbuh, šakama je drži za guzove i privlači sebi. Onda se voze autom. Plešu. Izlaze na balkon. On naslonjen na ogradu. Ona stoji uz njega u večernjoj toaleti, elegantna, s izduženom vinskom čašom u ruci; drugom ga rukom gladi po rasporku na hlačama.

— Što to ne bismo i mi?. — On prstima jedne noge zakvači petu na drugoj cipeli i izuje ju. Tako izuje i drugu cipelu. Ona gleda u ekran i možda to ne vidi.

Njih dvoje ponovo u onom stanu, na golom parketu, iako je stan već polunamješten. Nešto se dure jedno na drugo. On se diže i odlazi u kuhinju, vraća se s paketićem maslaca. Njih dvoje gledaju — što će s njim?

On se baca na nju. Jednom je rukom pritiska uz parket, prstima druge ruke grabi maslac i utiskuje ga između njenih guzova. Ona se otima, mlatara rukama i nogama.

On je znatno snažniji od nje. Baca joj se na leđa. Okreću se po podu. On je priklješćuje rukama i nogama, leži na njoj. Njegovo lice sa strane, znoj izbija na čelu. Ona trese glavom i vrišti...

Pazi, maslac! Kakva ideja! Nema kuće bez maslaca ili barem margarina u frižideru. I ona zacijelo ima frižider u kuhinji.

Bilo mu je već navrh jezika da kaže: »Što to ne bismo i mi«?, ali se u posljednji čas predomisli. No ona je već stajala na nogama, napeta, jedva zamjetljivo drščući. Lice joj je naglo problijedjelo, a usne se stisnule gotovo u ravnu crtu, koja se jedva pomicala dok je siktala kroz zube:

— Oprosti već je kasno! Nisam ni primijetila. Sutra moram vrlo rano ustati! Sasvim sam na to zaboravila. Nemoj se ljutiti, ja moram na spavanje. Moraš ići! Dokuči televizor i isključi ga. Slika se sabije u svijetlu tačku na sredini ekrana i iščezne.

— Što se može... — reče on saginjući se da navuče cipele. Ona je promatrala stojeći uz zagašen televizor i nestrpljivo tupkala nožicom. On ustane, pazeći da ne napravi nikakvu nagliju kretnju, prihvati vjetrovku i navuče je.

— Oprosti što sam ti ovako upao...

— Nema veze. Navrati i drugi put — reče ona odsječnim glasom i pokaže rukom ka izlazu.

— Ajde, bog! — pozdravi on izlazeći.

— Laku noć — reče i ona zatvarajući za njim. Silazeći niz stepenice, čuo je kako zaključava po dva puta sve tri brave na vratima. ●

Maštom do zadovoljstva

Erotika nije samo igra dvaju tijela. Mašta i rafiniranost stvaraju od uzbudljivog dueta simfoniju kompletnog ljubavnog doživljaja

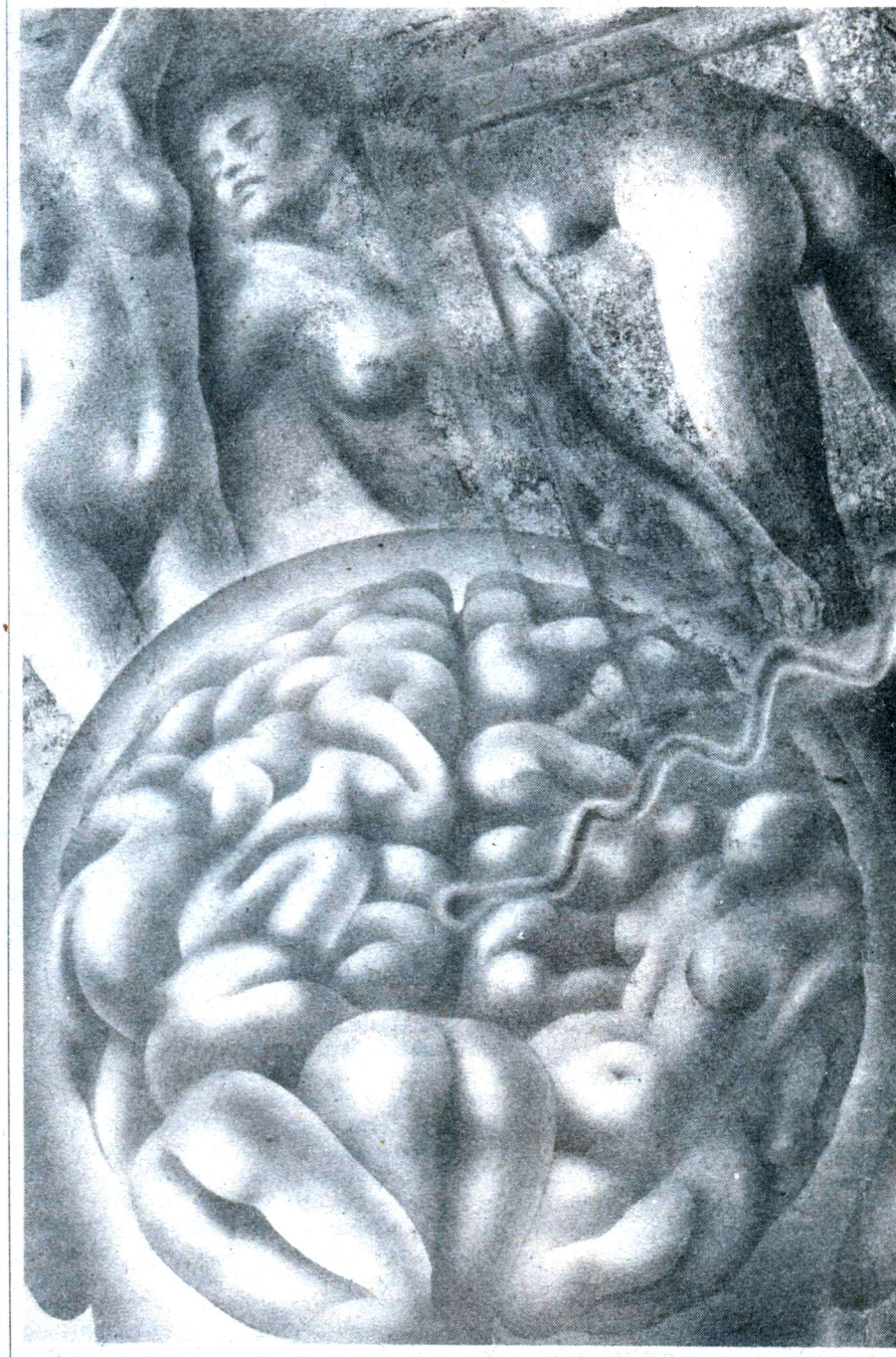

Nije bio ni lijep ni imućan. Nije znao plesati ni pjevati, a kamoli svirati klavir. Također nije bio jedan od onih tipova koji se doimaju privlačno čak i kad su nevješti, ali ga ipak želim od onog trenutka kad mi je uputio prve riječi — napisala je nedavno njemačka publicistkinja Charlotte Seelig. — Nije mu običaj da mi izriče komplimente. Njegova me retorika ne zadivljuje. Nije privlačna ni dvosmislena, ali na kraju večeri imam samo jednu želju: da me pozove da pođem s njim i da se više ne odvajam od njega. Pa čime me onda zaveo? — pita se Charlotte Seeling — i odmah odgovara: — Uvjerljivošću svojih riječi. Ali ne bih mogla reći što mi je govorio. Znam samo da mi je rekao tako mnogo, jer sve što mi je govorio djelovalo je toliko razborito, zanimljivo i inteligentno da me, jednostavno rečeno, očarao. Zaželjela sam da sudjelujem u njegovim mislima i spoznajama, njegovim šalama. U meni je uzbudio ono što reagira osjetljivije od svega drugoga — mozak! Da, to je način na koji me osvojio!

Ako uspijete partnera cijelu večer zaokupiti razgovorom, na najboljem ste putu da ga osvojite. Plodovi njegove duševnosti past će mu sami u krilo. Charlotte Seelig nije ni pomislila na to da se opire kad ju je njezin zabavljač jednostavno uzeo pod ruku i poveo sa sobom. Odmah je znala kakav je trenutak kucnuo, iako uopće nisu razgovarali o seksu, a nije bilo spomena čak ni o erotici. Osvojio ju je svojom pameću i pripala mu je više nego rado.

Kad nam se u intimnim trenucima razigraju osjetila, usredotočujemo se na tijelo, na signale koje nam ono upućuje ili prihvaća. Prilično znamo o erogenim zonama i kako se one stimuliraju. Ali pri tome se često zaboravlja da uz to ima i podražaja koji prije svega ovise o našoj maštovitosti.

Nekad nas okolnosti natjeraju na to da upotrijebimo maštu. Na primjer, kad žena zaželi provesti večer s muškarcem njenih snova, a ovaj je na putu. Onda u akciju stupa telefon. Ona ga nazove i počinje razgovor u kojem si svašta govore, samo što telefon ne pocrveni. U nekim zemljama čak su

organizirali i »telefonseks«, gdje se profesionalci odazivaju na poziv i mogu sugovornika dovesti u erotsku ekstazu.

Žene najviše vole spontane telefonske razgovore u kojima partneri znaju iskreno i maštovito izraziti svoju ljubav i osjećaje. Iz čežnje proizlaze riječi koje povezuju partnere, bez obzira na razdaljinu koja ih dijeli. Pri tome ne moramo biti uvijek izravni i vrlo konkretni. Često je dovoljno podsjetiti ili uputiti na nešto zajedničko što nas povezuje, na ono čemu se zajedno radujemo i u čemu uživamo.

Kad muškarac nazove ženu da joj poželi laku noć i zapita je li već u krevetu, je li umjesto pidžame odjenula onu majicu u kojoj je provela nezaboravnu noć, ili možda leži gola, puna želje za što skorijim susretom, a ona mu odgovori da umjesto njega grli jastuk na kojem su njih dvoje vodili ljubav — onda nastaje erotska igra koja ne samo da uzbuđuje, već i učvršćuje veze među partnerima.

Kad se već telefonom može uspostaviti takav kontakt, možete si predočiti kako to tek može uspjeti u izravnom susretu. Da takva igra duha može biti izuzetno uzbudljiva, znanala je još lijepa Šeherezada. Ta zanosna vezirova kći udala se za kalifa, koji iz osvete prema ženama, jer ga je prva od njih prevarila, ubija svoje žene nakon prve bračne noći. Ali pametna Šeherezada započela je prve večeri zanosnu priču i maštovito je raspredala iz noći u noć. Priča je tako zanijela kalifa, da ju je slušao tisuću i jednu noć. Šeherezada je tako zadobila kalifovu ljubav i izbjegla sudbinu svojih prethodnica, a kalif je, pun ljubavi prema njoj, čije je priče jedva čekao, zauvijek odustao od svoje okrutne namjere.

U toj staroj istočnjačkoj priči krije se mnogo drevne mudrosti. Već su stari narodi znali da se mozak može uzbuditi kao i svako erogeno područje. Maštovite riječi i domišljatost mogu seksualno potaknuti isto tako kao i tjelesni dodir, a zasigurno više od rutinskog poljupca.

Ako se bradavice na grudima nadražuju dodirom, one nabreknu, ali čim nestane dodir, one se povlače. Drukčije je kad se jednom pokrene mašta. Ta se situacija razvija dalje. Jedan maštovita erotska ideja izaziva drugu, ne samo vlastitu nego i partnerovu. Interakcija takvih ideja potiče nove zamisli i postaje generator novih vrijednosti ljubavnog života. Neki parovi godinama ne znaju za takav sklad, ali kad ga jednom ostvare, onda je to pravi festival ljubavi.

Evo što je ispričao neki muškarac kojem je jedan od njegovih erotskih doživljaja ostao u trajnu sjećanju i uvijek ga iznova, kad ga se prisjeti, ispunjava libidom. Odlazio je na put i žena se ponudila da ga odveze automobilom na aerodrom. Kad se s njim opraštala, zavukla je njegovu ruku ispod svog krznenog ogrtača. Tada je osjetio da ispod bunde nema ništa na sebi! Za druge je bila dobro odjevena žena u krznenom ogrtaču, ali samo za nj bila je — gola. Nezaboravan nagovještaj trenutaka koji ih čekaju kad se ponovo sretnu.

I ovaj primjer upućuje na to da smo postali seksualno slobodni i svijesni svog tijela kao nikad prije. Ali pri tome postoji i zamka. Navikli smo na to da tražimo i očekujemo brzo zadovoljavanje svojih želja. Slobodno pokazujemo tijelo i ne sustežemo se u nastojanju da što prije nađemo zadovoljstvo. Jasno, riječ je o seksu, i to uglavnom danas funkcionira. Ali na kojoj razini? Gdje je tu mašta? Tajna je istinskog zadovoljstva u glavi. Tko za to ne mari, postići će možda mnoge orgazme, ali hoće li ikada osjetiti pravu strast i zadovoljstvo koju ljubav može pružiti?

Mnogi griješe kad se nameću već prilikom prvog pozdravljanja. Ako vas neka osoba zanima i privlači, bit će prilike da svoje želje pokušate ostvariti pošto svojoj mašti podarite krila.

Kojem muškarcu neće zaigrati srce ako mu partnerica kaže da željno očekuje susret s njim? Da noću ne može usnuti od želje a tijelo joj tako traži njegov zagrljaj, da joj se koža odupire svakoj odjeći, jer ne može podnijeti drugo osim njegova milovanja. Ako je žena umješna u tome, bit će nagrađena ljubavnim doživljajem koji se pamti, a sve to bez običnih riječi. Kao što tijelo mnogo ne uzbuđuje grebanje i ugrizi, tako i grube riječi ne izazivaju erotska maštanja.

Također treba zapamtiti da valja znati partneru pružiti zadovoljstvo. Ako voli glazbu, priuštite mu to zadvoljstvo uoči ljubavne igre, ali i u drugim prilikama. Ako je vizualni tip, podsjetite ga fotografijom na lijepe zajedničke trenutke. Fotografije ne moraju biti izazovne. Dovoljno je da ga podsjete na lijepe doživljaje a ostalo će već učiniti mašta.

I mirisi mogu odigrati zapaženu ulogu. Ako ste ispod jasminova grma doživjeli trenutke ljubavnog zanosa, miris jasminova parfema podsjetit će vas na taj doživljaj, i eto poleta vašoj mašti.

Dakako, ne mora se, pa i ne može sve izreći riječima. Mnogo se toga može izraziti kretnjama. Ima djevojaka koje nisu baš razgovorljive ni duhovite, ali se nađu u središtu pažnje muškaraca. Iako su nedužna izgleda, kretnje su im tako umiljate i profinjeno izazovne da ih mogu i te kako uzbuditi. Pri tom mogu postići takav učinak kakav ne mogu ostvariti dekolteom ili prorezom na suknji.

Ne zaborvimo: želimo li da nam se tijela zbliže, treba da nam se prije toga susretnu glave i da u mislima nađemo zajedničku iskru koja će nas povezati. Tko zna potaknuti partnerovu maštu, taj može očekivati vezu koja će potrajati godinama i ostaviti nezaboravne tragove u životu, jer — draž je u cjelokupnom doživljaju, u kojem maštovitost ima nezaobilaznu i vrlo važnu ulogu. ●

Ivan Katušić

»Dalmacijo, stara Dalmacijo«

Ulomak iz romana »Dalmacijo, stara Dalmacijo«, Čakavski sabor, Split, 1979.

Morao sam je poslušati, a ni Turiddu, svojeglavi i gordi Turiddu nije mogao odoljeti njenom navaljivanju. Čini se da su cipele bile posljednji bedem naše volje. Izuveni, nenadano smo se našli u njenoj vlasti, ali i ona na neki način u našoj, jer je bez cipela postala niža za visinu svojih visokih potpetica.

I opet se tužila na vrućinu:

— Vruće je, Prospero... Baš je vruće, Turiddu... Brrr... Vruće, vruće, momci! Već sam promrzla, cvokoćem zubima... Ako vas ne zagrlim, umrijet ću od vrućine...

Trebalo je primijetiti: čemu da se grlimo, ako nam je doista vruće, i ako ne želimo da nam bude vruće? Ali, tko je to mogao reći onoga dana kada smo se prepustili hirovima eksplozivne Norine, koja je istovremeno htjela i ljeto i zimu, ukratko: koja je htjela sve, pa nas grlila sve jače i jače.

— A znate li zašto smo prema onom nesretniku uperili dvanaest rogova?... Ne znate... Ništa ne znate: trebalo je zavarati protivnika, jer nakon toga ni u snu pameti ne može sanjati što ćemo mi učiniti...

Ovo posljednje je tako naglasila, da se ni Turiddu ni ja nismo usudili pitati: što ćemo zapravo napraviti?

— Onaj idiot misli da se šalimo — nastavila je Norina — a mi ćemo se uistinu svući... Je li, Prospero? Je li Turiddu?

Sama je raskopčala haljinu, ali se mi nismo ni pomaknuli.

— Što čekaš, stara Dalmacijo? — zapita.

Razoružan i zatečen, nemoćno sam gledao Turidda.

— Stara Dalmacija se nikada nije bojala da sa zgodne žene skine haljinu — rekao je Turiddu, možda malo neodlučno, i mi smo zajedničkim silama počeli svlačiti našu napasnicu.

Nedavno preminuli hrvatski pisac Ivan Katušić rođen je u Omišu 1923. godine. Diplomirao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu a dugo je godina radio kao savjetnik na repertoaru u uvozu i distribuciji filmova. U njegovom nevelikom opusu ističu se knjige putopisa, među kojima valja spomenuti »Treba putovati — ne treba živjeti« (1966), a posebno je značajna njegova monografija o Nikoli Tommaseu (1975). Roman »Dalmacijo, stara Dalmacijo« (Čakavski sabor, Split, 1979), predstavljao je pravo iznenađenje, premda nije bio dovoljno zapažen u kritičkim osvrtima. U tom možda djelomice autobiografskom romanu, Katušić vrhunskim psihološkim uočavanjem daje sliku starog Splita, tako da u jednoj imaginarnoj »dalmatinskoj biblioteci« predstavlja značajno djelo.

Posebno je zanimljivo to što se Katušić usudio na bizaran ali i delikatan način oslikati stanovite erotske prizore koji su možda bez premca u našoj novijoj prozi.

Zbog toga donosimo ulomak iz ovoga romana, nadajući se da ćemo makar na ovakav način osnažiti sjećanje na preminulog pisca.

Mog prijatelja ni u tom trenutku nije ostavljao smisao za red: skinutu haljinu je preuzeo kao dragi trofej, možda i kao relikviju, pa je pobožno prebacio preko naslona od fotelja. A ja, ja sam postajao sve starija Dalmacija, sve odlučniji, pa sam se odmah mašio skuta Norinina kombinezona.

— Ne tako brzo, dragi Prospero!

— Nego kako?

— Očekujem solidarnost!... I vama je vruće, i vi treba da se svučete... Ja sam ostala bez haljine, a na vama su još uvijek vaše košulje...

Kad smo skinuli košulje, ostadoh do pasa gol, a Turiddu je pod košuljom imao veslačku majicu. Norina nije ispuštala uzde iz ruku:

— Prospero — rekla mi je — ti se samo zoveš stara Dalmacija... Istinska stara Dalmacija je tvoj prijatelj Turiddu: to dokazuje njegova majica; sakrivena pod košuljom, pri samoj koži, kao znak pripadnosti kojoj tajnoj sekti... Da se ukloni nejednakost — treba da nestane i tog simbola stare Dalmacije...

Turiddu je bio poslušniji nego ikada: brzo je svukao svoju veslačku majicu, te je bacio preko naslona naslonjača.

— Tako, tako treba, Turiddu! — usklikne Norina i bez komentara jednako hitro skine svoj svileni kombinezon, posljednji krik mode, koji se našao na naslonu istog naslonjača na kojoj je ležala Turiddova majica. Prije nego smo mogli bilo što reći, gospođa se nasmije:

— A sada da vidimo je li nam još vruće! Ili nam je zima!?

I obojicu nas zagrli — povuče nas k sebi, zapravo preda se. Što znači kada mladić u takvoj atmosferi dodiruje zrelu, jedru, njegovanu, pohotljivu ženu — to je više-manje jasno, ali sadržaj našeg dodira — dodira dvaju prijatelja, dodira dvaju mladića, nije moguće do kraja objasniti. Poslije mnogo godina mogu ispovijediti da sam Turiddovu mišicu osjećao na sličan način kao ruke i nabrekla prsa gospođe Norine i stvar bi na neki način bila jasna da sam ikada prije toga ili poslije toga na sličan način osjetio dodir njegova tijela... Ukratko, tu vrućinu koja ne bijaše samo vrućina, koja istovremeno bijaše i led ledeni, osjećao sam na dvije strane — s jedne strane kao grijeh protiv neba, a s druge — kao grijeh protiv neba i protiv zemlje — prirode.

— Joj, kako je vruće — šaptala je Norina. — Turiddu, Prospero, kako ne osjećate da je vruće, veoma vruće? Što čekate?

Istovremeno nas je uhvatila za opasače: moj bijaše kožnat i nije popuštao, a Turiddov — ispleten iz šarenih, gumom protkanih niti — elastičan: kako je ona potezala, hlače mog prijatelja su se polako spuštale.

— Turiddu, je li da je već manje vruće?... Samo otkopčaj pa će biti još lakše!

Moj prijatelj pokorno odapne svoj moderni, elastični opasač i njegove se bijele hlače odjednom nađoše na tepihu.

— A ti, Prospero? Što čekaš?

Dobro je opazila. Ja sam čekao, bio sam neodlučan, ali ne zbog toga što bih se bojao njezina pogleda, nego zato što kraj mene bijaše Turiddu. Po logici stvari, morale su me ohrabriti Turiddove hlače koje su se već nalazile na tepihu. Morale, kažem, ali mi se sve više čini da me taj podatak najviše zaustavljao: put prema bludu bijaše sladak, pomalo jeziv, vjerojatno zbog toga još više ugodan, ali ne zaustavljao Turiddov dodir, njegov pogled, njegovo prisustvo, koje je djelovalo magnetizmom opasne, u dubokom mraku pritajene, stoput zabranjene, dotada nikada ne naslućene erotike...

Kad su se i moje hlače našle na tepihu — naravno, morao sam popustiti — Norina je vještim pokretom skinula grudnjak tako da su u polumraku zaigrale njezine nabrekle dojke.

— Hoću da budemo jednaki — govorila je i opet nas zagrlila. — Hoću da budemo u svemu jednaki...

Da to potvrdi, polako je spuštala ruke, do pojasa naših gaćica... Sve je nakon toga išlo nezaustavljivo i bez riječi. Uskoro su i naše gaćice bile na tepihu. Mi smo bili potpuno goli, a Norina je na sebi imala samo gaćice:

— A sada — rekla je ona — još jednom tražim jednakost...

Uzbuđeni, zadihani, nismo mogli doći do riječi.

— Ja sam svukla vas, a sada vi svucite mene. Svucite ili rastrgajte, ali zajednički, svaki sa svoje strane.

Tek tada sam se usudio pogledati Turidda. Više se nije moglo natrag: za trenutak smo se međusobno gledali, pomireni s činjenicom da ne možemo sakriti znakove svog fizičkog uzbuđenja. Za mene to bijaše aista mnogo: priznajem, više od Norininih neospornih čari. mene je u tim trenucima zbunjivalo i više nego zbunjivalo prisustvo Turidda, kojega sam poslije toliko godina drugovanja — po prvi put vidio potpuno gola i spremna za fizički čin ljubavi.

— Rekla sam: svući ili rastrgati, ali zajednički...

I danas žalim što nismo izabrali dramatičniju varijantu, pa snažno, nemilosrdno, rastrgali te svilene gaćice, koje su se pred nama pojavile kao posljednji simbol bluda... Ni ja, a ni Turiddu nismo imali snage da budemo nemilosrdni: po-

lako svlačeći te minijaturne gaćice najednom smo se našli kako klečimo pred nogama te doista privlačene žene. Bili smo bijedni, sasvim maleni pred njom, a još bjedniji pred najintimnijom zonom njezine potpuno gole ženskosti. Opet nas je spasila Norina:

— Ustani Turiddu, ustani Prospero!... Postanite Romul i Rem!

— Romul i Rem? — zapitah. — A kako?

— Još i to da vam kažem?

Kako rekoh, Norina nas je spasila iz jedne ponižavajuće situacije koja je bila nespojiva s pretenzijama dvaju žutokljunca da odigraju ulogu stare Dalmacije. Ona nas je izvukla iz jedne beznadne kaljuže da bi nas ubacila u još beznadniju. Na njezin poziv smo ustali, uspravili se kako se to starim Dalmacijama i pristoji — ali samo na trenutak, jer smo se opet morali sagnuti, sagnuti prema njezinim dojkama — jedan prema lijevoj, a drugi prema desnoj — i tako postali Romul i Rem, gotovo u doslovnom smislu. Bijaše to nova, daleko razvratnija varijanta putovanja u Tombuktu. Potpuno obuzet svojim dijelom posla, bacio sam pogled prema prijatelju: pogledao sam ga prvi put, drugi put, treći put, ali se nisam mogao susresti s njegovim pogledom: pretvorivši se u dojenče, Turiddu je blago sklopio oči, potpuno uronjen u samom sebe. Poželio sam da ga zovnem, da mu nešto šapnem, da mu dobacim samo jednu riječ — na primjer, da mu tiho, sasvim tiho šapnem: Tom-buk-tu, ali je to bilo sasvim nemoguće jer je Norina sve više i sve snažnije privijala naše glave na svoje grudi. Sve teže dolazeći do daha, u mislima sam nasumce slagao riječi iz onog egzotičnog šlagera, koji govori o pustim otocima, palmama i kokosovim orasima na putu u daleki i privlačni Tombuk, Tombuk, Tombuktu...

Sve su to bile stramputice s kojih nas je mogla izvući samo maštovita i hirovita Norina. Očito, ona je sretno doplovila u Tombuktu, kad je razdragano rekla:

— Dragi momci, sad ću ja biti Romul i Rem... Nikada nikome nisam ostala dužna!

Nisam se usudio pitati kako, jer sam znao da će i bez toga doskora sve biti jasno. Da nam — kako je rekla — ne bude više dužna, Norina je klekla pred nas, kleknula, kleknula, vjerujte mi: kleknula, te nas pomilovala na najosjetljivijem mjestu — pomilovala nas vrelim dahom i mekim, nježnim obrazom.

— Veličanstveno! Obojica ste probuđeni i blagi, ali ta blagost ne može da prikrije zrelu, sasvim zrelu prijetnju...

Prijetnju? Kakvu prijetnju? Uzalud sam se zaplitao u vlastita pitanja: nitko mi u toj dramatičnoj, neslućenoj pa čak i nemogućoj situaciji nije mogao pomoći, a najmanje Turiddu, jer sam još uvijek uzaludno tražio njegov pogled.

— Ali ja se te prijetnje ne bojim — govorila je Norina i počela nas glasno ljubiti na isto mjesto — cmok, cmok — kao da je htjela naglasiti kako joj je teško da svoju ljubav, da svoju pažnju podijeli na dvije strane. — Za Romula — cmok!... Za Rema — cmok!... A ja bih htjela biti Romul i Rem, istovremeno Romul i Rem, razumijete li?

Ništa nismo razumjeli dok se nismo našli na sagu, na kojemu su kao trofeji iz davnih, prohujalih bitaka ležali komadi naše odjeće. Jedna zraka sunca, koja se probila kroz rebrenice, pozlatila je cvijetni ornament tepiha, koji je bio kao stvoren da nas ponese u visinu kao onaj iz tisuću i jene noći.

— Omogućite mi da postanem Romul i Rem...

— I Romeo i Julija, ako treba — rekao je Turiddu: bijaše to prvi znak da živi, da postoji kao ličnost.

— Romeo i Julija, ne — rekla je Norina. — Romul i Rem — da... Samo se postavite kako treba: lezite tako da vam glave stoje na suprotnim stranama i da vam se zapletu noge...

Kad smo je poslušali, ona je tražila više, još više — sve dok se među sobom nismo zapleli kao dvije žabe, sve dok nam se svijetlo oružje, blago i prijeteće, sramno i ponosno, nije sasvim približilo, toliko približilo da se našlo u Norini-

noj ruci: ona je sada bila i Romul i Rem, i potpuni gospodar. Više ne bih znao reći je li nas poljubila na kritično mjesto jedan ili dva puta, ne bih znao reći ni što je govorila u tim trenucima; kao da je bilo potrebno da sve sporedne pojedinosti potonu u zaborav pred konačnim doživljajem, koji je započeo kada se Norina preko nas raskoračila, toliko raskoračila da je — u polumraku sobe — još strašnije zijevnuo bezdan između njenih nogu: bezdan, a nad bezdanom blijesak zlata i dragog kamenja na njenim nemirnim prstima. Ali nama nije bilo dato da razmišljamo na rubu tog bezdana, jer je Norina odlučno čučnula i oba muška ponosa spretno usmjerila u svoj slatki, tajanstveni mrak...

— To je sve, sve, sve i sve — ponavljala je Norina ponesena ritmom svoje igre, svoje velike igre.

Kako je bila okrenuta prema mom prijatelju, meni nije preostalo ništa drugo nego da promatram isključivo životinjski aspekt te igre. Ne znam da li ću se ikada osloboditi te slike bezdana koji nas guta: koji guta oba stara prijatelja... U tom se crnom bezdanu ukorijanila svijest o zajedničkoj tajni o kojoj smo i u četiri oka govorili vrlo, vrlo rijetko, što svakako potvrđuje da je ta igra na tepihu bila jednako značajna i za mene i za njega, jer se o značajnim stvarima ne govori mnogo. Baš zbog te dugogodišnje šutnje, teško sam se odlučio da taj zajednički doživljaj zabilježim u ovim uspomenama. ●

Zdrava strast

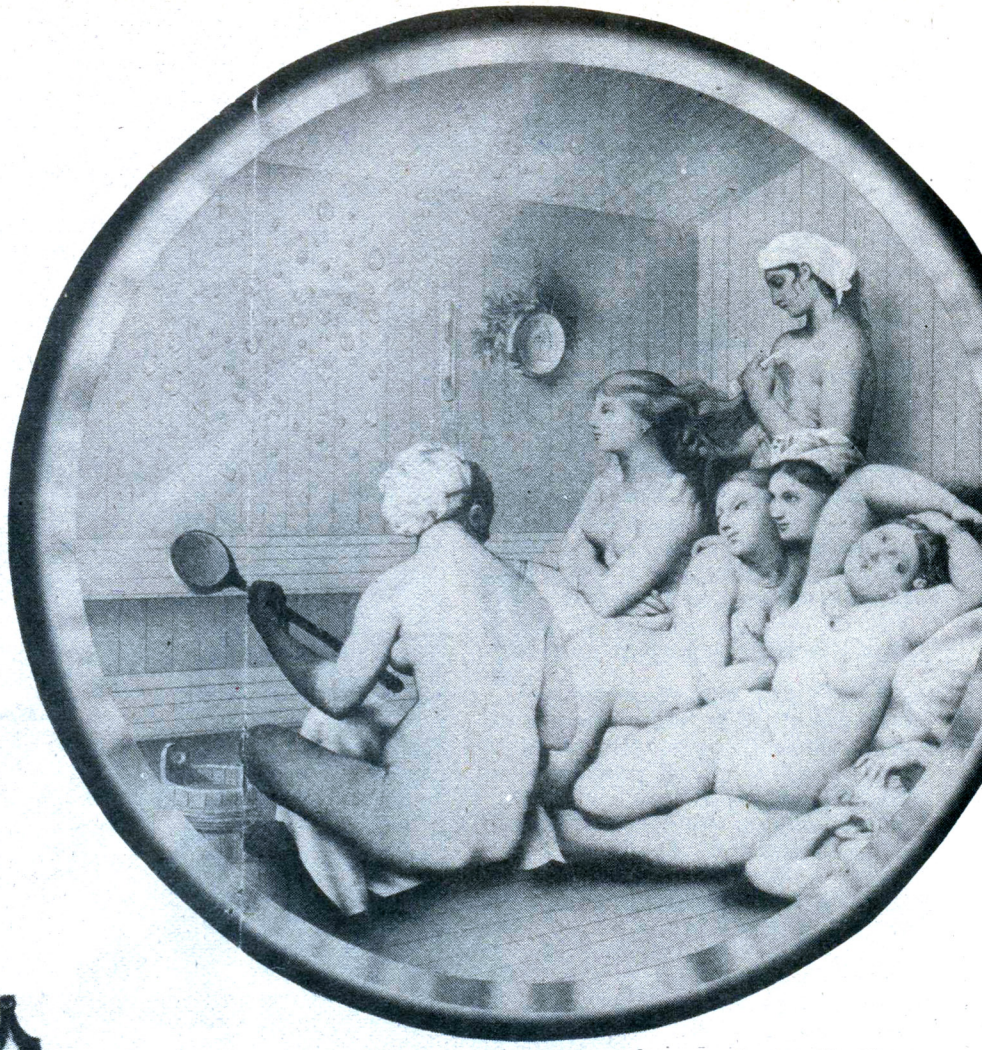

Grci su je pronašli, Rimljani su je uživali, a Finci su o njoj stvorili mit. Riječ je o sauni. Za nas je to nova, zdrava strast. Kakvo je to zadovoljstvo sjediti u prostoriji od drva na vrućem zraku? Što je osjećao Casanova, što je u tome nalazio kancelar Schmidt, a što kralj Konstantin?

U saunu treba ići dva puta na tjedan. Dobro se oznojiti i tad u hladnu vodu. To čisti pore kože, povećava snagu, izdržljivost i dah. I ako hoćete, ljepotu.

Sve to na 90 Celzijevih stupnjeva.

Potkraj pedesetih godina riječ »sauna« bila je pojam. Nijemci su se 1936. godine prvi susreli s drvenim kabinama za znojenje. Tada su Finci, za vrijeme Olimpijskih igara u Berlinu, sagradili odvojene saune za svoje momčadi — muške i ženske. Pobjeda njihovih trkača sve je začudila. Stručnjaci su to objašnjavali redovitim odlascima sportaša u drvene kućice u olimpijskom selu.

Na finskom sauna znači »jama u zemlji«. To je bio prvi oblik kupanja na vrućem zraku. No Finci to nisu pronašli. Već 470. godina prije naše ere grčki je povjesničar Herodot objasnio pastirima što je to sauna. Stvorena je priča o zrncima konoplje na užarenom kamenu. Za njih je to postao kult.

Tek su stari Rimljani uočili da je znojenje zapravo uživanje i zadovoljstvo. Za vrijeme vladavine kralja Konstantina bilo je u Rimu 850 kupališta i 15 termi. Veličina terme određivala je mjesto u društvu. Već tada kupališta nisu bila samo religiozna mjesta — bila su to sastajališta radi izmjene misli.

Najbolje je očuvana ruševina rimskoga kupališta na njemačkom području u Badenweileru u Schwarzwaldu — potječe iz 75. godine prije naše ere.

Poslije Rimljana dugo se nije čulo o parnim kupkama, do 12. sto-

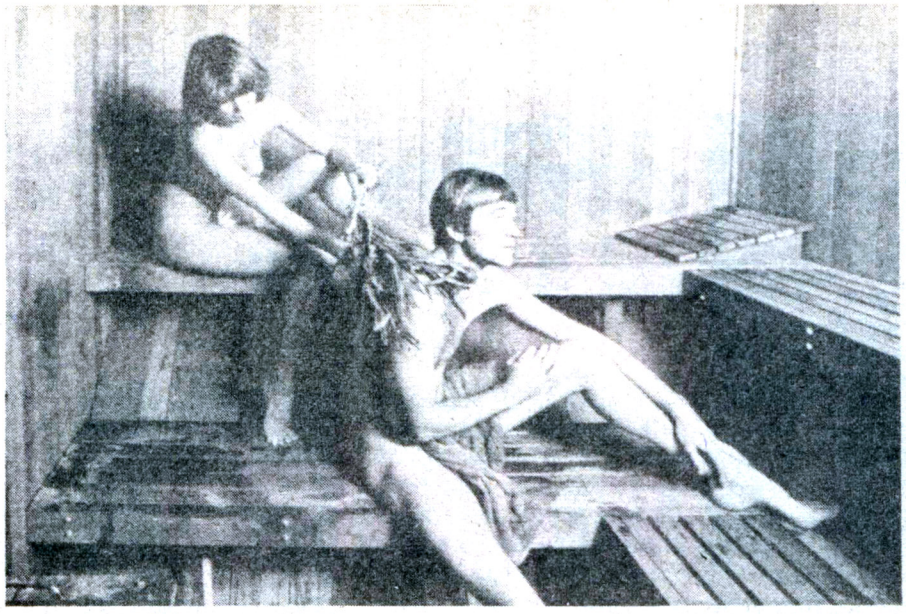

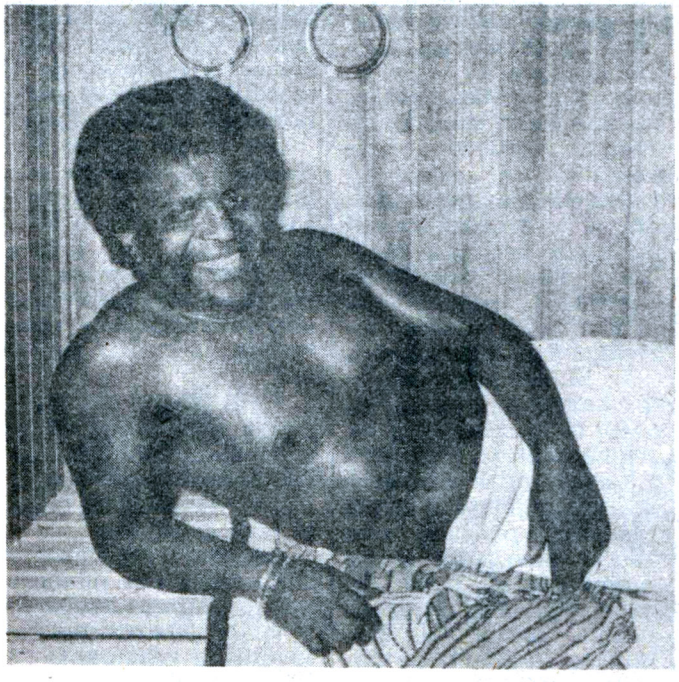

ljeća, kad su vitezovi na svojim križarskim putovanjima upoznali orijentalne kupelji. Za orijentalce kupka je bila kombinacija parenja, kupanja i masaže — a prije svega uživanje. »Slatko zadovoljstvo strujalo je mojim žilama«, opisivao je neki vitez djelovanje turske kupke. »Osjećam se živahno i snažno, a muški mi se nagon probudio«.

Poznato je da je junak ženskih srca, Casanova, također nalazio zadovoljstvo u kupkama.

Kraljevi, vitezovi, zanatlije, građani — svi su oni stoljećima upotrebljavali vruće kupke za osvježenje i zadovoljstvo. Tek se u današnje vrijeme počelo govoriti kako je sauna zdrava i ljekovita.

Početkom šezdesetih godina naglo se u SR Njemačkoj povećava zanimanje za saune. Sve je više Nijemaca počelo naizmjenično upotrebljavati vruće kupke i tuširanje hladnom vodom. Željeli su skidati suvišne kilograme. Ali slijedilo je razočaranje: poslije kupke nitko nije bio lakši — samo su se osjećali lakše. Znanstvenici su tada utvrdili da je sauna najbolji zaštitni trening protiv prehlada i gripe, dobra za krvotok i izmjenu tvari u organizmu te djelotvorno oružje protiv reume.

Sve više kamiona s finskom omorikom putuje zapadnonjemačkim cestama. Saune su sagrađene u hotelima, stanovima, kućama. Onaj tko ne može toliko odvojiti, može posjećivati neku od dvije tisuće petsto sauna. Saune već postoje u mnogim gradovima i selima. Milijuni Nijemaca napravili su posao od parenja i vrućeg zraka.

Čemu se pariti? Zar samo radi ljepše kože? Psiholozi i terapeuti su pokušali naći odgovor. Sauna ne zauzima tako visoko mjesto samo zbog zdravlja. Ona se, slično kao nekad u Rimu, razvila u novu vrstu sastajališta ljudi u velikim gradovima. Moto: da budu nagi i druže se goli.

»U sauni su svi istomišljenici«, objašnjava hamburški psiholog Ernst Naeher. »Zato se u njoj sastaju umjetnici i znanstvenici; bez napetosti se razgovara o problemima.«

I među političarima je sauna omiljena. Redovito se sastaju u »Bonn-Center-Sauni«. Poslije napornih nastupa rado se znoje i zvijezde kao Frank Elstner, Roberto Blanco, Maximilian Schell i Arno Assmann. Drži se da je sauna djelotvorna ako se u njoj provedu najmanje dva i pol sata.

Pjevač Peter Rubin pripada među 150.000 njemačkih vlasnika sau-

ne. Rado poziva goste, o čemu kaže: »Na sto Celzijevih stupnjeva ljudi se najbolje upoznaju. Ako su na početku i malo ukočeni, znojenje ih učini pristupačnijim i ljudskijim.«

Da muškarcima i ženama ne bude prevruće, učinjena je podjela: određeni dan u tjednu za njega, određeni za nju. Ali može se doći i zajedno, kad je »obiteljski dan«. Tad se na zajedničkom ulazu susreću u Adamovu i Evinu kostimu.

Tako je u Berlinu i Hamburgu. Na ulazima piše: »Ogrnite se maramicom«. Za takvu se ravnopravnost bore u Münchenu. U sauni se uz vrući zrak poslužuje i seks. U Hamburgu su od sto sauna dvadeset do trideset prikriveni bordeli. Goste tamo dočekuju ljepotice u bikiniju. Boca šampanjca stoji nekoliko stotina maraka — zajedno s poslužiteljicom. ●

Biserka Pupavac

istraživanja

Laži u postelji

Pismo dvadeset devetogodišnje S. R. iz Beograda govori mnogo. »Volim svojeg muža i želim seks, ali ne mogu doživjeti orgazam«.

Najviše nas potrese to što je u mnogobrojnim pismima prisutan dvostruki očaj: izostajanje potpunog zadovoljstva (orgazma) i žalosne posjedice. Laž u krevetu.

R. M. (32) odgojiteljica iz Zagreba nam piše: »Moj je muž uvjeren da uvijek doživim orgazam. Ali ja glumim«. A dvadeset dvogodišnja J. K. iz Maribora priznaje: »Ne želim povrijediti svog momka pa mu lažem da sam doživjela orgazam poslije samo nekoliko minuta, iako mi je potrebno mnogo više vremena«.

Rezultati jednog istraživanja pokazuju da u najmanju ruku svaka druga žena glumi u krevetu, a svaka četvrta žena bez teškoća doživljava orgazam. Nasuprot tome, prema istom istraživanju, muškarci smatraju da više od devedeset posto njihovih partnerica za vrijeme spolnog odnosa doživljavaju potpuno zadovoljstvo. Kako onda objasniti te rezultate?

Vagina je smještena duboko u ženskom tijelu i miruje. Muškarac ne može otkriti jesu li uzdisaji i jecaji pravi ili lažni, tj. da li žena glumi. Muškarac, naprotiv, ne može obmanjivati. Ne može sakriti uzbuđenje i ekstazu. Ukrućenost uda ili izostajanje erekcije jasno pokazuju njegovo stanje.

Kad muškarci u ljubavnom odnosu »ne mogu«, problem je u sposobnosti erekcije, a ne u sposobnosti da dožive orgazam. Jer najviša točka (izbacivanje sjemena) kod muškaraca je neizbježna, za razliku od žene.

Ali muškarci od svojeg prvog seksualnog odnosa raspolažu sposobnošću doživljavanja orgazma. A većina žena mora to učiti godinama.

»Možete li mi objasniti zašto moja žena ne može postići potpuno zadovoljstvo?« — pita trideset petogodišnji ekonomist D. B. iz Novog Sada. On je u dnevniku svoje žene (koji mu je ona demonstrativno dala) pročitao da ona u krevetu uglavnom glumi. Reagirao je tipično za jednog muškarca: on je nezadovoljan i povrijeđen, jer ne zna da žene u krevetu osjećaju potpuno drugačije nego muškarci. On ne može shvatiti da njegova žena može i bez orgazma biti sretna i zadovoljna. I stoga mu ona glumi.

»To radim samo radi njega«, uvjerava ona. »Tako on ne sumnja u sebe kao ljubavnika.« To je razlog koji navodi žene na laž u krevetu: partner koji se tako čestito namuči u krevetu, ne smije ostati razočaran.

Deset savjeta za uživanje u ljubavi

Bečanku Gerti Senger smatraju vrhunskim stručnjakom za bračna i seksualna pitanja. Ovdje ona odgovara na neka pitanja naših čitatelja i daje deset savjeta kako da više ne varate partnera u postelji. Jer, svoju vezu nipošto nećete održati seksualnim lažima. Naprotiv, partner će izgubiti povjerenje u vašu ljubav. Otvorenost nije samo znak osobne zrelosti već prije svega dokaz da se slažete sa svojim partnerom. I što tad može poći naopako u ljubavi?

1. *Ovo vrijedi općenito: u seksu ne postoje važeće norme kojih bi se trebalo pridržavati. Seks je individualan kao i otisak prsta.*

2. *Svojem partneru ne morate bezuvjetno reći da ste ga zavaravali kod doživljavanja orgazma. To bi bila iskrenost na pogrešnom mjestu.*

3. *Opisujte svojem partneru u krevetu kako doživljavate seks i pitajte ga o njegovim osjećajima. Shvatit će koliko se trudite da postignete potpuno zadovoljstvo.*

4. *Uzdisajima, povicima i riječima punim ljubavi pokažite mu što volite u seksu. Pri izboru tehnike ostanite »hladni« na ono što vam se ne svida.*

5. *Naviknite se na to da između zagrljaja partnera stimulirate rukom ili ustima. Tad žena ne mora glumiti zadovoljstvo.*

6. *Uputite partnera na svoje erogene zone. Nježno naslonite svoju glavu na njezine grudi. Većina žena je posebno osjetljiva na to. Rukama blago milujte njezina bedra. Užitak će doći brže.*

7. *Pokušajte objasniti partneru da ne smije uspoređivati orgazam žene i muškarca. Većina muškaraca nije načistu s tim. Zato porazgovarajte s njim o tome.*

8. *Ne prilagođavajte se potpuno partnerovim seksualnim navikama. Samo ako on uzvraća vaše seksualne potrebe, ne morate se više pretvarati lažnim osjećajima.*

9. *Priznajte svoje seksualne želje čak i onda ako ne doživite potpuno zadovoljstvo. Samo tako možete zadržati partnera*

10. *Uvijek mislite na ovo: kad lažete, osamljeniji ste i nezadovoljniji nego ikad u životu.*

Ipak, lažna pozadina katkad ima sasvim drukčiju osnovu. »Uvijek glumim vaginalni orgazam«, piše M. F. iz Zagreba. »Potpuno zadovoljstvo doživljavam samo ako me draži još i rukom. Ali za muža sam prava žena samo ako imam vaginalni orgazam.« Razumljivo je da M. F. trideset šestogodišnja daktilografkinja želi biti u očima svog muža prava žena. Ona ga voli. Prije nekoliko mjeseci spoznala je da joj je ugodno i da može doživjeti orgazam samo ako joj muž draži i klitoris. »Što mi preostaje?« — tuži se ona. »Zar da mu tek sad priznam kako su svi oni uzdisaji dosad bili lažni?«

To se pitaju sve one žene koje se prisiljavaju na lažno prilagođavanje.

Dvadeset šestogodišnja zubna asistentica M. R. iz Splita piše: »Već više od dvije godine održavam odnose sa svojim prijateljem, i to u njegovom omiljenom položaju — žena gore — mušakrac dolje — koji zapravo mrzim. Ali budući da on nije previše aktivan u seksualnom odnosu, glumim da mi je lijepo u toj pozi.«

Zašto se žene ne usude biti drugačije, onakve kakvima ih muškarci očekuju?

Više od petnaest godina govorimo o slobodi i ravnopravnosti u seksu. No seks u žene je predugo bio obavijen velom, nepoznat i mjeren očima muškaraca. Vrlo je teško objasniti da žena doživljava seks potpuno drugačije nego muškarac. I da seks bez orgazma također može biti lijep i ispunjen. Ali dopustite partneru da osjeti užitak koji imate bez orgazma.

Možda će se pružiti prilika da zagrlite partnera i da ga uzbudite, a da pri tome ne dođe do vrhunca.

Katkad nije jednostavno biti pošten u seksu. Još je teže srediti stanje koje je trajalo godinama. Tu istinu nemojte reći svojem partneru bezobzirno i grubo. Računajte s tim da bi kod njega mogla postojati sumnja u vaše osjećaje. On tad ne bi znao je li ono što je prije doživio pravo i postao bi nesiguran. ●

u svjetlu reflektora

Sumrak zabave

Broj 16 pariške Rue de Clichy magično privlači na zabavu. Prije velike revolucije iza velikih zidina skrivao se u parku dvorac zabave vojvode Richelieua, ozloglašenog ženskara. Kontese i markize te polovica opernog baleta dolazili su tamo na ljubavne sastanke ili raskalašene svečanosti.

U Napoleonovim vremenima od vojvodina parka nastaje javni zabavni vrt, »Tivoli«, gdje se Parižani zabavljaju u plesnim dvoranama i odajama sa zrcalima.

Danas na istomu mjestu mami hram raspojasane zabave: revijalno kazalište »Casino de Paris«.

Ipak, uskoro će, vjerojatno zauvijek, biti ugašena svjetla ove palače baršuna i svile, frakova i kankana. Tko zna hoće li se zastor poslije zimske stanke opet dići u ožujku.

Program star gotovo četiri godine teško da će još moći privući publiku. »Mi smo«, kaže Line Renaud, plava zvijezda sadašnje revije, »doživjeli posljednje lijepe dane ove velike revije.«

U »belle epoque« i »ludim godinama« između dva svjetska rata revijalna su kazališta pripadala Parizu, kao moda i parfem. Iako »Lido« i »Moulin Rouge« još imaju posjetilaca, a s »Paradis Latinom« zasjala je nova zvijezda na pariškom noćnom nebu, »sumrak bogova« sjajnih palača jedva se još može zadržati.

Jer nije samo »Casino« ugrožen. U »Concert Mayolu«, jednom od tradicionalno najbogatijih pariških zabavišta zastor je posljednji put spušten u srpnju. Uzalud su vlasnici striptizom pokušali odgoditi kraj.

I »Alcazar«, na lijevoj obali Seine, morao je otpustiti već tucet ljudi. Revija »Jardin de Paris«, postavljena 1977. za 1,75 milijuna maraka, nije se na Champs-Elysees mogla održati ni godinu dana. A prenose se glasovi da će ove godine čak i »Folies Bergère« zatvoriti vrata. Razlog: raskošna oprema postaje preskupa.

»Casino de Paris« nudi svoj sjaj još samo onima koji sjede dovoljno daleko od pozornice, da ne bi zamijetili staračku slabost u kostima. Pedeset plesača odijeva više od 600 kostima. U svjetlu reflektora ovdje se sjaji trideset kilometra umjetnih briljanata koji su stajali oko 800. 000 maraka. Šušti svila, pucketa nakit, šumi nojevo perje i krzna.

Uglavnom, stariji gledaoci — oko osamdeset posto stranci, ostali ponajviše Francuzi iz provincije — očito uživaju u tom blještavilu. Ipak taj program potječe iz muzeja iz onog doba kad je »Casino« ozna-

»Concert Mayol«: zatvoren u srpnju 1979. godine

»Casino De Paris«: kraj iduće godine?

Šou ide kraju: posljednja izmjena kostima za Muriel i Louizu u garderobi pariškog revijskog kazališta »Mayol«?

čio epohu. I dalje plesači s povicima padaju u »špagu«, neizbježan je kankan, i još neumorno uzlaze i silaze po petmetarskim stepenicama, iznutra osvijetljenim, koje su 1917. izumljene u »Casinu«.

I grudi se danas prikazuju kao prije šezdeset godina: pristojno razotkrivene. Ali ne prođe nijedan novi šou a da se još jednom plejbekom ne podsjeti na revijske idole dvadesetih i tridesetih godina, koji su u »Casinu« postigli svjetsku slavu: Mauricea Chevaliera, Josephine Baker, ponajprije na Mistinguett. Nijedna se osvijetljenim stepenicama nije spuštala kao ona. Dakako, osigurala je svoje noge u »Lloydu« za tri milijuna dolara.

Ne manje sjajni bili su obožavaoci koji su se nalazili u garderobi Josephine Baker, nasljednice Mistinguett: fizičar Albert Einstein, dramatičar Luigi Pirandello i arhitekt Le Corbusier.

Nitko drugi nego pisac Sacha Guitry morao je napisati tekstove za slijedeću zvijezdu »Casina« glumicu Cecile Soler. Ona je tek kao 60-godišnjakinja prešla iz Comedie Française u reviju. Njena je želja bila da se ograde balkona u »Casinu« pozlate, i to je bila jedna od posljednjih obnova.

Nekadašnje zvijezde danas vjerojatno ne bi ni nastupale u »Casinu« kad ploče, radio i televizija obećavaju mnogo brži uspjeh. Njihovi šlageri, kao Mistinguettina »Mon homme«, Chevalierova »Valentine« ili »J'ai deux amours« Josephine Baker danas se ne bi rodili tamo, nego u studiju za snimanje ploča.

Već potkraj 1975. godine je prijetilo zatvaranje. »Casinu«

Spasilac u nuždi bio je današnji vlasnik Jean Bauchet: čovjek koji kupuje i prodaje kazališta, kao što je u svojoj mladosti na pariškom Marche d'Aligre trgovao krumpirom. U opremu revije »Paris-Line« uložio je tri milijuna maraka. Dok su prije rata inscenacije već nakon mjesec dana igranja pokrile troškove, sad neka revija u »Casinu« mora teći godinama da bi se amortizirala. Posljedica: zanimanje publike slabi. Katkad, tuži se Bauchet, kazalište od tisuću i dvjesta mjesta bude toliko prazno da predstava donese gotovo 27.000 franaka gubitka, a plaće su unatrag tri godine porasle za 35 posto.

Umjetnici »Casina« teško će se obogatiti: za jedva 200 franaka po

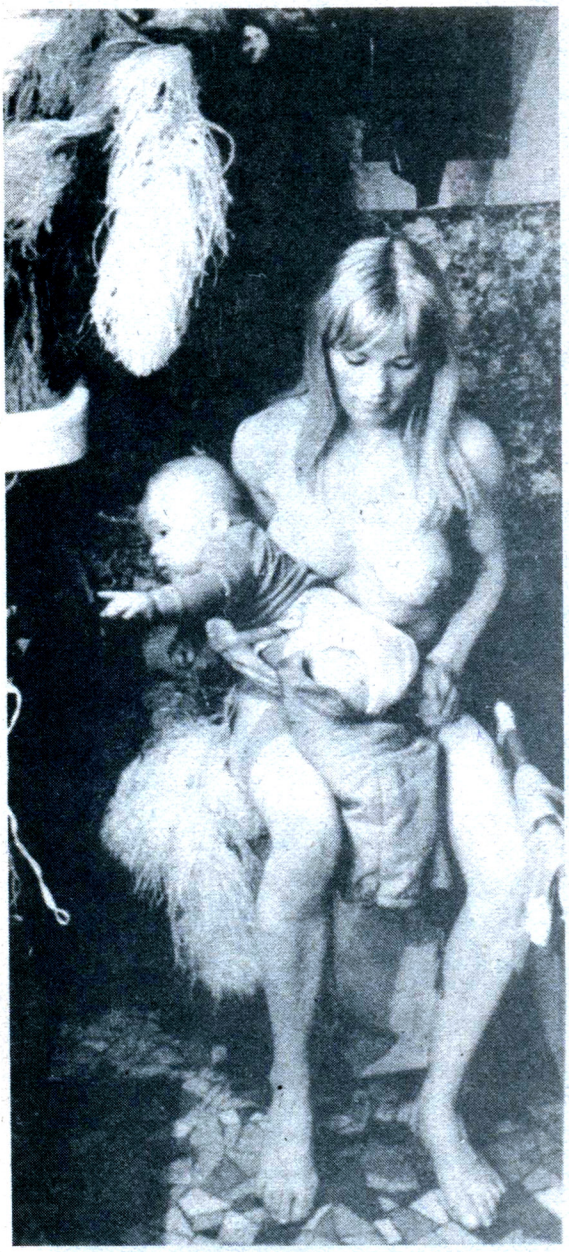

Žive iza kulisa: Dany sa svojim vanbračnim sinom Christopheom u garderobi »Mayola«

S maskom starca na posljednji ples nakon 25 godina u »Mayolu«: Irena kao »tragični hermafrodit«

večeri plesačica Marie-Martine Petit mora tri sata skakati, 16 puta promijeniti kostim i pretrčati 860 stepenica između pozornice i svoje garderobe.

»Kad bi Bauchet više reklamirao«, smatra neka plesačica, »ne bi trebalo biti gubitaka.« Pjevačica Lie Renaud, koja najbolje poznaje 73-godišnjeg šefa, potišteno veli: »Jean Bauchet je još iz neke druge epohe. Ne želi ništa znati o marketingu.«

»Paradis Latin«, na primjer, koji je gotovo svake večeri rasprodan, odavno ima vlastiti kompjuter. U njemu su datumi svih važnijih kongresa u Parizu i adrese 130.000 sudionika, koji se automatski pozivaju. Šef kuće Jean Marie Riviere osobito se ponosi time što je BMW prošlog ljeta devet večeri zaredom rezervirao cijeli »Paradis Latin« za sebe, kako bi u njemu zabavio šest tisuća svojih koncesionara iz cijeloga svijeta.

Ipak, i Riviere sumnjičavo gleda u budućnost svoje struke: »Kao svi obrti, i mi ćemo jednog dana nestati. Svodi se na to, biti u tome posljednji.« ●

Prevela Branka Berta

Anne Cumming

Soba ispunjena dugama

Evaristo mi je, u pravom smislu riječi, pao iz neba. Nosio je u ruci dugu, više od godinu dana cijelu sobu mi je ispunjavao dugama i dao mi životu nov sjaj. I danas mi je on jedan od najboljih prijatelja.

U proljeće 1969. vraćala sam se iz posjeta Fioni i djeci u Rim. Kako bih uštedjela novac, putovala sam avionom sudanske kompanije. Kao i kod svih ostalih arapskih zrakoplovnih kompanija, bilo je predviđeno slijetanje u Rimu zbog opskrbljivanja gorivom, a avion-

ske su se karte prodavale po sniženoj cijeni.

Tek što smo se našli iznad Francuske,u Italiji je opet počeo nekakav štrajk. Svi su talijanski aerodromi bili zatvoreni, pa je otpalo naše slijetanje u Rimu. Postojale su samo dvije mogućnosti: ili da produžimo ravno prema Kartumu, ili da pokušamo sreću u Njemačkoj. Kako nas Francuska nije htjela primiti, nađosmo se u Frankfurtu. Ja bih bila rado odletjela u Kartum, ali je ostale putnike uhvatila histerija. Jedna bi žena bila, bez sumnje, iskočila iz aviona da je ikako mogla!

— Hajdemo u Kartum! — prozbori neki glas iza mene.

Okrenuh se kako bih pažljivije pogledala tu srodnu dušu i ugledah nekog mladića koji mi dosad nije zapeo za oko.

— I ja bih htjela u Kartum — rekoh kapetanu kad se osobno pojavio kako bi porazgovarao s nama. — Odavno želim vidjeti asuansku branu i Abu Simbel.

Kapetan se osmjehnu.

— Svaka čast vašem pustolovnom duhu, gospođo, ali vam zrakoplovna kompanija ne može priuštiti besplatno putovanje oko svijeta. Kartu za povratak morali biste sami platiti.

Razočarano pogledah mladića. Držao je u krilu nekakav čudan zamotuljak.

— Zar ne bismo mogli sletjeti negdje drugdje, negdje gdje je zabavnije nego u Frankfurtu? — zapita on. Govorio je tečno engleski, ali s jakim talijanskim naglaskom.

— Na primjer, u Parizu?

— Bliži smo Frankfurtu. Osim toga, ondje vam možemo priuštiti bolje usluge — odgovori kapetan. — Smjestit ćemo vas u hotel, platit ćemo vam obroke i, bude li potrebno, noćenje. Čim se štrajk završi, pobrinut ćemo se da odletite u Rim.

Ode u pilotsku kabinu. Avion skrenu ulijevo i uskoro se poče spuštati. Budući da nisam još nikad bila u Frankfurtu, prilično sam napeto čekala da izidemo iz aviona.

— Mole se svi putnici koji putuju za Rim da izađu iz aviona. Uzmite, molim vas, prtljagu koju imate uza se.

— A što je s našom ostalom prtljagom? Što je s njom? — zapita glasno i histerično neka sredovječna Talijanka. — U Rimu me na aerodromu čeka kći. Zna li ona što je s nama? O, mamma mia! Tek sam izišla iz bolnice gdje su mi operirali srce. Srčana mi aorta ne valja. O, mamma mia!

Govorila je na talijanskom jeziku, pa je nisu svi razumjeli, pogotovu strpljiva stjuardesa.

— Gospođa se zabrinula zbog svoje prtljage — prevede mladić sa zamotuljkom. — Boji se da će joj ona odletjeti u Kartum.

Obećaše nam da će iskrcati u Frankfurtu svu prtljagu za Rim. Brigu o nama preuze neki mlad Nijemac njegovanih vojničkih brkova. Bio je, kao osoblje na svim aerodromima, uljudan i pažljiv. Utjerao je svoje ovčice u golemu suvremenu aerodromsku zgradu i smjestio nas u jedan kut; kad smo ondje prosjedili pola sata, odveo nas je u krilo zgrade u kojem su putnici koji očekuju odlazak: pogrešno se ponadasmo da ćemo uskoro otputovati. Sljedeća smo tri-četiri sata sjedili ili šetkali amo-tamo dok su povremeno pristizale vijesti i žuti brkovi.

— E, na putu se može svašta doživjeti! — reče mladić koji je htio sa mnom otputovati u Kartum. Svoj čudni je zamotuljak pažljivo položio na otmjen kovčežić. Očito nije bio onako prosječan kako mi se na prvi pogled činilo.

Držali smo se na okupu. Bila je tu neka vesela mlada Amerikanka, koja je svaki čas putovala na liniji London—Rim i pokušavala se odlučiti za jednog od dvojice svojih zaručnika. Zatim, dvojica glatko obrijanih taijanskih homoseksualaca, koji su zajedno nosili nekakvu užasno tešku platnenu torbu. Trgovali su starinama i vukli iz Engleske srebrni pribor za jelo. Zatim, neki poslovni čovjek iz Milana, koji se uvelike zabrinuo zato što neće moći prisustvovati važnom sastanku. Zatim, neka mlada Filipinka krupnih, prestrašenih smeđih očiju. Mi smo bili jezgra, a ostali putnici bijahu male obitelji, trgovački putnici, nastavnici na dopustu, jedan svećenik i dvije neugledne djevojke koje su se htjele zaposliti u poljoprivrednoj zadruzi.

Poslije prvog sata počelo se vrijeme vući sve sporije Zrakoplovnanas je kompanija počastila bezalkoholnim pićima, te se naoko činilo kao da smo se okupili zbrda-zdola na nekakvu koktelu, ne poznajući se međusobno. Tek nakon nekog vremena počesmo se zbližavati. Mlada nam je Amerikanka pokazala oba zaručna prstena. Trgovci starinama otkriše nam svoje srebro. Ja izvadih snimke nekoliko filmskih zvijezda čije sam životopise pripremila za tisak. Sve nam je to pomoglo da nam vrijeme brže prođe i da se bolje upoznamo. Milanski je poslovni čovjek nestao bez traga i telefonirao po cijeloj Evropi, a djevica s Filipina sjedila je kao kip i čitala Bibliju.

— Možda putuje u Rim kako bi postala redovnica u nekom tamošnjem samostanu?

— natuknuh mladiću, koji je ponovo sjeo i prigrlio zamotuljak.

Prije nego što je mogao odgovoriti, objavi nam brkati pastir da se štrajk nikako neće završiti još večeras i da će nas sada odvesti u hotel. Digosmo se i pokorno krenusmo za njim kroz dvorane u kojima su se na raznim jezicima objavljivali podaci o skorim letovima za one koji bijahu bolje sreće nego mi.

— Smijem li hodati uz vas? — upita mladić sa zamotuljkom. — Ako nas vode u plinsku komoru, htio bih umrijeti u zagrljaju lijepe žene.

Njegove me riječi iznenadiše. Pogledah ga sasvim drukčijim očima. Bio je nizak ali snažan. Sve je na njemu, od širokih prsa, skladno građena tijela do mišićavih stegna, bilo na svome mjestu. Nije bio lijep, ali sam, kad sam ga malo bolje pogledala zapazila da postoji nešto uzbudljivo na njemu. Nije riječ o ljubavi na prvi pogled, već o ljubavi na kraju sezone, rekoh sebi i pomislih pri tom na Oscara Wildea. Našavši se u nepoznatom gradu i čekajući avion, mogla sam proći i lošije.

– Prije nego što umrete u mom zagrljaju, svakako mi ispričajte što je u ovom zagonetnom zamotuljku. Moji ljubavnici ne smiju imati nikakvih tajni preda mnom.

– Pokazat ću vam ga večeras, ali samo u četiri oka. Riječ je o sobi ispunjenoj dugama – bilo je jedino što sam uspjela izvući iz njega.

Upravo htjedosmo zajedno ući u taksi kadli je jedna suputnica dobila histeričan napadaj.

– A moja prtljaga? Gdje mi je prtljaga? Bez prtljage ne idem u hotel! – vikala je na talijanskom.

Naš se njemački pastir okrenu prema nama, tražeći pomoć. Ja sam sjedila već u taksiju, no moj je mladić bio još vani i samo mi je pružio zamotuljak.

– Hoćete mi ga za trenutak pričuvati? Molim vas, neka ova strana bude okrenuta gore – reče mi i već se udalji kako bi prevodio.

Ona dvojica staretinara sjedoše kraj mene i gurnuše mi svojom teškom torbom, metnuvši je na koljena, dragocjeni zamotuljak.

– Molim vas, budite oprezni! – rekoh im zlovoljno. – Pripazite malo!

– Zašto? Što je to? – zanimalo ih je kad je taksi krenuo, iako vozač nije ni znao kamo treba da nas vozi.

– Ne znam što je unutra. Pripada mladiću.

– Kojem mladiću? Nismo vidjeli nikakvog mladića.

Pogledaše se kao da to potvrđuju jedan drugome. Istodobno se i uznemiriše. Svojim su homoseksualnim očima, bez sumnje, požudno gutali svakog mladića.

– Prilično je neupadljiv na prvi pogled.

– Baš to je opasno. Vjerojatno je u zamotuljku bomba. Za takve zadatke uzimaju uvijek neupadljive osobe.

– Kazao je da je unutra soba ispunjena dugama.

– Da, upravo se dugine boje vide kad eksplodira bomba!

– Dobro, mogu zamotuljak baciti kroz prozor! No, možda je u njemu nešto vrijedno.

Vozili smo se kroz gustu šumu. Cijela mi se situacija činila, nekako, nestvarnom. Kao u nekakvoj suvremenoj Grimmovoj bajci, očekivala sam svaki čas da ćemo se naći u zamku opakog ljudoždera.

Slutnje mi se donekle i obistiniše. Dospjeli smo u drugorazredan hotel, koji je izvana mamio čelikom i staklom, a iznutra je nalikovao na kolibicu u kojoj su umalo zaglavili Ivica i Marica. Sobe nam pokaza djevojka u dirndlici, sa zlaćanim vrpcama u kosi. Stavih tajanstveni zamotuljak na stol, osvježih se u kupaonici i potom siđoh na besplatnu večeru.

– Sjednite k meni! – pozva me ona djevojka s dvojicom zaručnika. Vjerojatno će mi oteti mladića kad se ponovo pojavi, pomislih, no bila sam umorna i ne baš suviše zainteresirana za njega. Mnogo me više zanimao zamotuljak nego on, a već sam ga se dočepala.

Na naše iznenađenje, na večeru je milanski tvorničar došao s budućom opaticom. Sad je imala na sebi svijetlo-modru haljinu i odrekla se krunice. Sjednuvši za stol u kutu, vladali su se tako kao da su veoma zaokupljeni jedno drugim.

– Čudni partneri za krevet – promrmlja mlada Amerikanka.

– Možda ga je poslao Vatikan da traži opatice na crnoj burzi! – odvratih.

Napokon nam se pridružiše staretinari, ali mladiću i onoj histeričnoj ženi nije još bilo ni traga.

Jeli smo samo najskuplja jela i, budući da je u hotelu postojao vrlo dobar klimatizacijski uređaj, večer je protekla ugodno.

Htjedoh otvoriti zamotuljak, ali odustadoh. Samo prislonih na nj uho kako bih čula da li kucka unutra pakleni stroj. Iako se nije ništa čulo, stavih ga iz opreznosti, u kupaonicu, a sobna vrata, iz obzirnosti, ne zaključah. Bude li mladić htio uzeti zamotuljak (ili mene), neka samo uđe.

U sedam me sati probudi telefon. Ako se rimski aerodrom otvori, trebalo bi da u osam sati budemo spremni i u devet poletimo.

Bez doručka se okupismo u predvorju. Došao je i moj mladić.

– Gdje mi je zamotuljak? – zapita on smeteno.

– O, zaboravila sam ga. Ostao je u kupaonici – odgovorih. – Idem po njega.

– Htio bih poći s vama. Smijem li?

– Zašto ne biste smjeli? Sinoć sam vas čekala.

– Ne znam vam ime. Stoga nisam mogao doznati u kojoj ste sobi.

– A, tako! – Predstavih mu se: – Ja sam Anne Cumming iz sobe 427.

– A ja sam Evaristo Nicolau.

Poljubio me u dizalu kao da želi nadoknaditi izgubljeno vrijeme.

– Nadam se da ti prija prije doručka – reče mi.

Uđosmo u sobu, ali je unutra bila već sobarica i mijenjala posteljinu na krevetu. Zamotuljak bijaše još u kupaonici. Mlada se sobarica zabuljila u nas kad smo ušli i, prekriživiši ruke, nije htjela uzmaknuti niti kad joj je Evaristo gurnuo po nos pločicu s upozorenjem »ne smetajte, molim«.

– Moramo popustiti, čini mi se – rehoh.

Iz predvorja su već nestali svi, ali nismo zakasnili na avion. Bili su u pivnici i doručkovali.

Avioni za Rim bijahu još na zemlji, pa nas je osoblje zamolilo da pričekamo da podneva. Nakon doručka ponovo se okupismo u predvorju. Nismo smjeli otići iz hotela, no nismo više imali ni sobe u koje bismo se mogli povući. Tad otkrih na recepciji uputu: »Bazen i sauna su na najvišem katu.«

– Hajdemo zaplivati – predložih.

Mladić pođe sa mnom, još noseći zamotuljak, a pođoše i dvostruko zaručena djevojka s objema prstenima i staretinari sa srebrninom. Sve svoje dragocjenosti ostavismo u kabinama za presvlačenje i unajmismo kupaće kostime. Mladić je dobio vrlo male gaćice, koje sasvim jasno otkriše da jedan njegov dio nipošto nije neupadljiv. Staretinari to prvi zapaziše i skrenuše meni pažnju na tu činjenicu.

– Oho, ovaj ima pravi džambo-džet! – rekoše.

Nakon toga poče utrka. Radilo se o tome hoće li ga oni odvući u parnu kupelj za muškarce ili ću ih ja preteći i prokrijumčariti ga u saunu za žene. Utrka se prekinu, jer su nas pozvali u predvorje zbog posebne obavijesti.

– Imate tri mogućnosti – reče naš brkati vođa, lupnuvši petama i čitajući s teleprintera. – Možete se vratiti u London, ostati ovdje na vlastiti trošak ili odletjeti u Pariz, odakle za Rim kreće jedan sirijski avion, završio se štrajk ili ne. Kako je riječ o malom avionu, dobit će dopuštenje za slijetanje jer mu gorivo nije dovoljno do Damaska. – Nastade paklenska vika. Nitko se nije mogao odlučiti što bi, zapravo, htio.

Mladić i ja pomogosmo da se putnici podijele na tri skupine: na one koji se žele vratiti u London (među njima bijahu, prije svega, milanski tvorničar i buduća opatica, kojoj se više nije baš osobito žurilo), na one koji žele ostati ovdje (u tu su se skupinu svrstala oba trgovca starinama, jer su htjeli izbjeći nove carinske preglede) i na one koji žele u Pariz (u toj smo grupi bili samo Evaristo i ja). Dvostruko zaručena Amerikanka odlučila se vratiti u London, jer je htjela iskoristiti priliku i još jednom pogledati jednog od svojih zaručnika. Onima koji ostadoše ovdje, ponuđen je let »Lufthansinim« avinom. Mi odletjesmo »Air Franceom«, nadajući se najboljem.

– Gdje mi je zamotuljak? – zapita me on prije polaska.

Ovaj put ga je zaboravio u kabini za presvlačenje. Pođosmo po njega na najviši kat. U dizalu me ponovo poljubio.

– Nadam se da ti prija prije ručka – reče mi.

– Pogotovu u kabini za presvlačenje – odvratih. Međutim, neki nam klipan u kupaćim gaćicama zakrči put prema kabinama. Držao je u rukama zamotuljak.

– Što je unutra? – zanimalo ga je.

– Nebeski lukavi – rekoh i pokušah objasniti rukom, jer se nisam mogla sjetiti prave riječi na njemačkom jeziku.

Pogledao me upitno i pružio paketić tako naglo da ga je Evaristo umalo ispustio.

– Pokušat ćemo još jednom u Parizu – rekoh. – Žuri li ti se u Rim?

– Ne baš osobito. Vraćam se u Italiju zato što moram odslužiti vojni rok.

– Znači, tek ti je dvadeset godina?

– Devetnaest, ali nisam do sada tratio vrijeme.

Njegova je samouvjerenost bila zarazna. Premda se nisam, zapravo, više htjela petljati s mladim ljubavnicima, on je probudio u meni takve želje da ga nisam namjeravala pustiti.

Kad se nađosmo opet u predvorju, rekoše nam neka se sada odvezemo na aerodrom i javimo »Air Franceu«. Naš nas je vođa dopratio do taksija i pozdravio mahnuvši rukom, što se moglo protumačiti kao pozdrav na rastanku, ali i kao »Heil Hitler«.

– Vojnici ne izumiru – promrmlja Evaristo.

– Ne rugaj mu se. U ponedjeljak ćeš i ti biti u uniformi.

– Igranje rata ne leži Talijanima. Mnogo smo bolji kao konobari, frizeri, možda i kao ljubavnici. Bit ću loš vojnik kao i svi ostali, ali ću se pri tom barem zabaviti. Otići ću među padobrance i skočiti ravno u krevet pukovnikovoj ženi.

Dok smo se vozili prema aerodromu, stalno me ljubio. Avion nam je kasnio, pa smo dobili besplatan ručak. Potražismo kakav skriven kutak, no kad smo ga napokon našli, pozvaše nas u avion. Uskoro smo sjedili jedno kraj drugoga u blještavoj karaveli. Evaristo je opet imao na koljenima svoj čuveni zamotuljak. Znatiželjno ga opipah.

– Ako ga gurnem pod sjedalo, hoćeš li tada i mene opipati?

Nasmijah se.

– Pričekaj dok stignemo u Pariz – odvratih. – Kad pokažeš svoj paketić, i ja ću svoj.

*

Sletjesmo na novi aerodrom Chalres de Gaulle. Dok smo se vozili prema pristanišnoj zgradi, stigla sam se uvjeriti kako je dobro opremljen između nogu, iako se ne bi moglo reći da mu je alat još bio između nogu. Sezao mi je od bedra do pupka. Prije nego što sam mogla bilo što poduzeti, dovedoše nas u čekaonicu. Sirijska nas je zrakoplovna kompanija, očito, namjeravala što prije odvesti u Rim. Dakle, od ljubavne noći u Parizu neće biti ništa.

– Bez brige. Ne bude li nam Rim dopustio da sletimo, provest ćemo u Damasku tisuću i jednu noć – obećah.

Kao da želi potkrijepiti moje obećanje, jedan otmjeni Arapin izvadi iz putne torbe malen sag za molitvu, mirno ga prostre u čekaonici, klekne okrenuvši se prema Meki i izgovori večernju molitvu.

– Sada bar znamo da ondje izlazi sunce – zaključi Evaristo.

– Kad se zapravo moraš javiti u kasarnu?

– Sutra ujutro u osam sati.

– Dakle, večeras ili nikada?

– Dobit ću nekoliko puta dopust.

– Ako te pusti pukovnikova žena.

– Dosad sam dobivao sve što bih zaželio. Katkad i dvostruko. Mislim na tebe i pukovnikovu ženicu.

– Zar ti nisi prikladnije mlađe djevojke?

– Nemam vremena za mlade djevojke. Život je prekratak. Treba uložiti sposobnosti ondje gdje se sve ostalo razumije samo po sebi.

– Vidim već, od svih mladića koje poznam, od tebe se može očekivati najviše.

– Ipak, do sada nisam postojao u tvom životu!

– Postojat ćeš!

Iskreno rečeno, nisam baš previše vjerovala u to. Ženama ne padaju s neba u zagrljaj mladići. Vjerojtno je samo riječ o seksualnom sanjarenju sredovječne žene, mislila sam.

Naš se stari i slabi avion, koji je nekoć, očito, služio kao vojna transportna letjelica, podigao u zrak i sletio bez ikakvih neprilika. Dopustili su nam da zbog nedostatka goriva sletimo usprkos štrajku. Čim smo se našli na tlu, potražili smo prtljagu i potom je morali nositi preko uzletišta.

Evaristo je vukao kovčege, a ja sam držala u rukama zamotuljak s dugama. Aerodrom bijaše pust... nije bilo ni carinika, ni policajca, nikoga. Na svu sreću, nisu štrajkali i taksisti.

— Odvest ću te kući i potom pozdraviti svoju obitelj — reče Evaristo. — Uzet ću vojnički kovčeg i prenoćiti kod tebe.

Još nisam htjela povjerovati. Kad sam izišla iz taksija pred svojom kućom, uslužno mi je izvadio prtljagu, ali sam zapazila da je zadržao kod sebe zamotuljak.

— Vrata nemaju automatsku bravu — napomene on prije nego što je ponovo sjeo u taksi. — Kako ću poslije ući u kuću?

— Mojoj bravi odgovara svaki ključ!

Shvatio je aluziju i osmjehnuo se.

— Evo me za pola sata. Moj veliki ključ jedva čeka.

A brava je dobro podmazana — odgovorih.

Dok smo se ljubili, slutila sam da je to, zapravo, rastanak. Sve ostalo bijaše samo uzbudljiva igra riječima. Taksi nestade u mraku.

*

Premda sam bila odsutna samo dva tjedna, stan mi je izgledao tako kao da nitko ne živi u njemu... sve bijaše suviše uredno. Razbacah svoje stvari po kauču, i odmah mi se stan više sviđao. Otvorih pristigla pisma i pustih vruću vodu. Kad sam izišla iz kupaonice i pošla na spavanje, prošla je već ponoć. Još nisam očekivala da će se Evaristo pojaviti: jednostavno, činilo mi se to suviše nevjerojatnim. Po svoj prilici ga sada majka nježno sprema u krevet, a mene će se sjetiti samo usput kad bude u kasarni masturbirao.

Već sam čvrsto spavala kad se oglasilo zvonce. Gledan kroz okance na vratima, doimao se poput patuljka, ali je ipak zračio nekavom privlačnošću. Otvorih vrata. Nosio je zamotuljak i vojnički kovčeg.

Potcijenila sam te.

— To se često događa.

Pažljivo je metnuo zamotuljak na stolić u predsobju, spustio vojnički kovčeg na pod i krenuo za mnom u spavaću sobu. Kad se svukao, zapanjeno sam razrogačila oči. Prizor bijaše, naprosto, neopisiv. Još nikada nisam vidjela tako velik ud, spreman za akciju. Slijedila je čarobna predstava.

*

Dihog se u šest sati i donesoh mu u krevet doručak.

— Ovo će ti nedostajati godinu dana — rekoh mu. — Dobar tek!

On spusti pladanj na pod i povuče me na sebe.

— Sve po redu — promrmlja.

Penis mu je opet bio nevjerojatno velik i neumoran. Dok smo doručkovali držeći pladanj između sebe, još smo bili spojeni poput sijamskih blizanaca.

Tada on pogleda na sat.

— E, dužnost me zove. — Iskoči iz kreveta, snažno, odlučno, samouvjereno. Istušira se, obuče i potom donese zamotuljak iz predsoblja. — Otvori ga!

Poslušah ga. Unutra bijaše staklena prizma, koja se svjetlucala pastelnim bojama. Pope se na stolicu, objesi je o svjetiljku iznad kreveta i otvori tada prozorske kapke. U bezbrojnim se izbrušenim plohama odrazi jutarnje sunce i ispuni sobu sjajnim, treperavim duginim bojama. Kao da su se ostvarili svi snovi ovog svijeta.

Nagnuvši se nad mene i poljubivši me, on uze kovčeg i ode.●

Preveo Tomislav Odlešić

U seksu do kose

Vođenje ljubavi izaziva promjene u tijelu

Zašto ljudske uši imaju mesnate i meke resice, nasuprot mnogim drugim životinjama? Zašto žene boje usne i zašto su u prošlosti uspjele monopolizirati umjetničko stvaranje i jedine imaju čvrste i razvijene grudi? Što da se kaže o njihovu pupku, koji je u toku stoljeća od okruglog postao izdužen? A o znojnim žljezdama ispod pazuha, koje imaju svi stanovnici planeta, osim polovice Korejaca?

Sva ta pitanja mogu se činiti neobičnim, ali su potpuno opravdana, smatra Desmond Morris, engleski učenjak svjetskog glasa (njegove knjige »Pleme nogometa« i »Goli majmun« prevedene su na 23 jezika i prodane u više od osam milijuna primjeraka). Za Morrisa se ljudsko tijelo mijenja kako se mijenjaju funkcije i sposobnosti njegovih pojedinih dijelova. Svaki dio tijela poprima različito biološko značenje ovisno o razdoblju, geografskoj smještenosti i stvarnoj moći određene kulture u određenom trenutku.

Darvinske škole, Desmond Morris je duboko uvjeren da sve promjene u tijelu većim dijelom nameću nužne biološke potrebe. Potrebe da se preživi — barem u pogledu održanja vrste — i da se budućoj generaciji prenesu najvažniji geni. Otud, u sporom procesu neprestane metamorfoze, proistječe i važnost seksa koji je, prema Morrisu, živ i prisutan, danas kao i jučer, svagdje pomalo. U brkovima, ustima, očima, stopalima. Ćelavost je, na primjer, često plod prevelike količine seksualnih hormona, ti su ljudi, dakle, mnogo muževniji od onih s bujnom kosom. Da bi dokazao kako su sve te promjene — koje traju i tisuće ili čak milijune godina — stvarne, engleski je istraživač napisao knjigu koja će zacijelo postati bestseler. Odmah poslije izlaska iz štampe izazvala je žestoke rasprave. »Body Watching« (Promatranje tijela) zapravo je izvještaj, kako ironično kaže autor knjige »o ljudskoj geografiji od glave do pete, s iznenađujućim otkrićima«.

Kosa — Gledano biološki, nema razlike između ženine i muškarče-

ve kose, ali već stoljećima kulturni činioci utječu na njezin izgled. U biblijskim vremenima, pa čak još i u starom Rimu, duga kosa je smatrana simbolom muškosti, moći, pa čak svetosti. I riječ cesar, sa svojim izvedenicima kaiser i car, u početku je označavala dlakavog muškarca ili muškarca duge kose. Ali kad je Sveti Pavao u svojim korintskim poslanicama izjavio da muškarcu bolje dolikuje kratka kosa, ona je postala, barem u određenim razdobljima, znak muškosti i svetosti. Nedavno je duga kosa opet bila povezana s pojmom muškosti, a u najnovije vrijeme svijet su preplavile pank-frizure koje podsjećaju na neka afrička plemena. — To je nova pobuna — kaže Desmond Morris — i način da se potvrdi vlastita individualnost u društvu koje je sve uniformiranije i konformističkije.

Oči — Zašto se zaljubljeni gledaju u oči? Jedan je od razloga, tvrdi Morris, to što ljubavni osjećaji izazivaju širenje zjenica. Gledajući se u oči, zaljubljeni nesvjesno pokušavaju odrediti stupanj širenja zjenice, a time i snagu partnerovih osjećaja. Zašto pak čovjek plače, a životinja ne (osim nekih izuzetaka) Čini se da suze odstranjuju neke proteine koje organizam proizvodi, osobito u stresu. Plač često donosi olakšanje.

Nos — To je složen sistem filtracije i pročišćavanja zraka. Čovjekov se nos jako razvio u usporedbi s vremenom kad su njegovi preci napustili šume da bi se naselili u ravnicama, hladnijim, vjetrovitim i punim prašine. Suhoća i prašina pridonijeli su razvoju nosa u mnogih naroda, na primjer u stanovnika pustinja. U umjerenijoj i vlažnijoj klimi nosovi su mali i manje izraženi. Teže je objasniti razvoj nosa u zapadnoj civilizaciji. Nekad je veliki nos bio simbol muškosti. Vjerovalo se — ali to nija istina — da je veličina nosa razmjerna veličini penisa. U posljednje se vrijeme i u muškaraca i u žena nametnuo mali nos. Tisuće se ljudi podvrgavaju plastičnoj operaciji da bi smanjili nos. — Ne treba zaboraviti kult mladosti koji vlada današnjim društvom — kaže Morris. — Danas žele izgledati što mlađi. Tako se na kraju nesvjesno poistovjete s djecom, koja obično imaju male nosove u usporedbi s licem.

Uši — Nasuprot mnogim životinjama, čovjek ima mesnate i meke resice. Prema Morrisu, one su pokazatelj seksualnog ponašanja naše vrste. Poljupci i milovanja ušiju s vremenom su razvili te organe tako da su oni postali osjetljivi na

dodir. Pri seksualnome uzbuđenju ušne se resice pune krvlju i šire. Institut za seksualna istraživanja u Indiani utvrdio je da žene katkad mogu doživjeti orgazam samo nadraživanjem ušiju. Sve veće značenje ušima u seksualnom životu daje i to što ukrasi za njih postaju sve vidljiviji. Pankovci, na primjer, često nose goleme naušnice ili pribadače. Danas, kao i nekad, mnogi muškarci nose naušnice. Muške naušnice, dakle, nisu izazov konformizmu, kako mnogi vjeruju. I Shakespeare i mnogi drugi muškarci a i gusari, nosili su u stara vremena naušnice.

Usne — Našminkane ženske usne jasan su simbol ženskog spolnog organa, kaže Morris. Uvijek su znak i seksualni zov. Zato su kalvinisti i puritanci branili upotrebu ruževa i šminke općenito. Usne su, više nego ikoji drugi organ, izraz kulturnih manifestacija s dubokim korijenima. To vrijedi za njihove funkcije, počevši od pljuvanja. U prošlosti je bilo ukorijenjeno vjerovanje da slina sadrži dijelove duše. Za vrijeme nekih poganskih ceremonija svećenici i vjernici običavali su pljuvati na zemlju, kako bi time ponudili dio svog duha. No u rukama neprijatelja pljuvačka je bila ozbiljna opasnost, te su plemenske poglavice u raznim zemljama uvijek sa sobom nosile pljuvačnice, koje su praznile na tajnim mjestima, zaštićenim od čarolija. Magična moć sline sačuvala se dugo u narodnim vjerovanjima. U mnogim zemljama dogovori i obećanja potvrdili su se pljuvanjem na dlan.

Brada — Čemu služi? O tomu se raspravlja stoljećima. Neko se vrijeme vjerovalo da prije svega štiti od hladnoće, dok se nije otkrilo da je sjeverni narodi i Eskimi obično ne nose. Neke teorije tvrde da brada služi potvrđivanju autoriteta i dostojanstva muškarca i da naglašava njegovu muškost. Posljednje

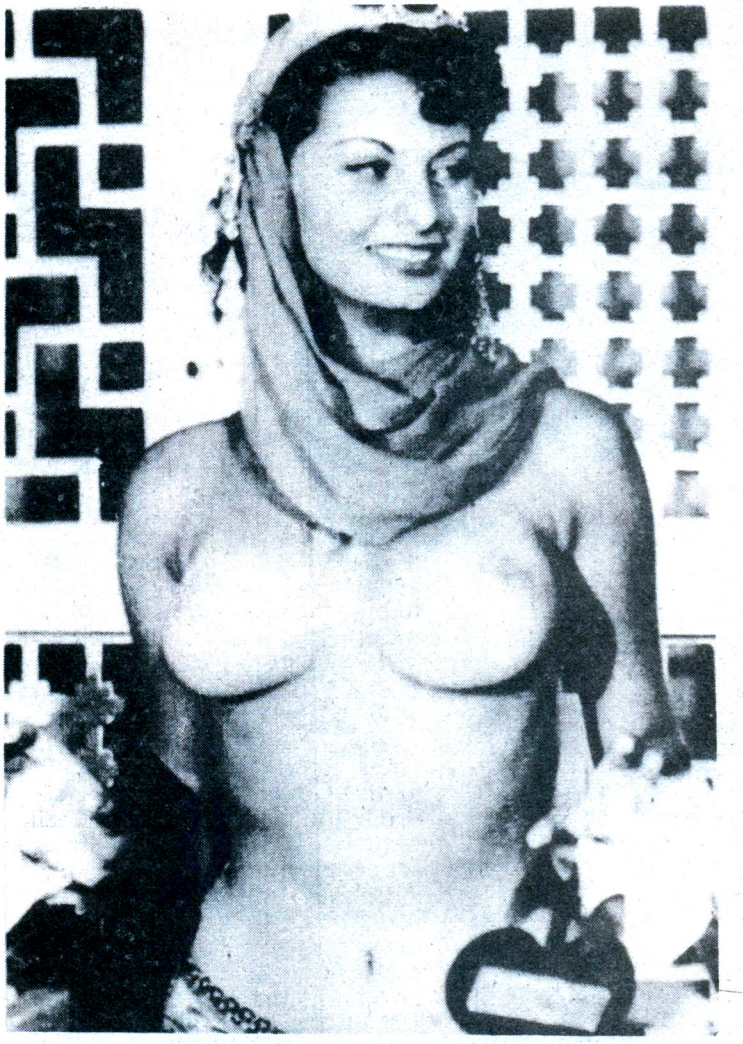

je otkriće da lice krije sitne žlijezde koje luče mirise što uzbuđuju žene (a brada pomaže da se oni sačuvaju). Ali na bradate se muškarce često gleda sumnjičavo. U vrijeme kraljice Elizabete u Engleskoj su muškarci koji nisu brijali bradu morali plaćati čak tri šilinga poreza godišnje, što je samo pridonijelo da ona postane statusni simbol, jer su to samo bogati mogli plaćati.

Prsa — Nadimanje prsa i busanje u njih među muškarcima su uvijek bili znak muškosti, razmetanja snagom. I gorile to čine prije nego što napadnu suparnike. Nije točna Freudova tvrdnja da je privlačnost ženskih grudi za muškarce plod infantilnih instinkata. Muškarca privlače prednje obline žene otkad je počeo općiti licem u lice. Seksualni susret licem u lice razlog je razvitka ženskih grudi. U davno vrijeme, kad su hodali na četiri noge, jedina privlačna oblina bila je stražnjica. Ali zašto muškarac približava nos i usne bradavici? Jedan od razloga, tvrdi Morris, jest taj što se pigmentirano područje oko nje s vremenom tako razvilo da emitira neku vrstu prirodnog lubrifilatora, čiji miris djeluje poput afrodizijaka, kao onaj ispod pazuha ili stidne kosti

Ruke — Kant ih je nazvao »vidljivim dijelom mozga«. Sastoje se od 54 kosti i mogu obaviti najsloženije operacije. Ni jedna životinja nema tako djelotvorne ruke, pa čak ni najrazvijeniji roboti ne mogu oponašati sve njihove kretnje. Osobito su spretne ženske ruke. Prije pronalaska lončarskog kola keramikom su se bavile samo žene. Tisućama je godina taj jedini oblik umjetnosti, osobito u prethistoriji, bio ženin svijet. Ona je stvorila prva primitivna umjetnička djela. — To je vrlo važno — kaže Morris — ali arheolozi i povjesničari umjetnosti obično zanemaruju tu spoznaju.

Trbuh — Danas ženski trbuh postaje sve ravniji i izduženiji. Posljedica je toga da i pupak mijenja oblik. Slike dokazuju da je nekad ženin pupak bio okrugao, ali se s vremenom izdužio i ima oblik luka. Nekad je ženski pupak bio skriven od pogleda. Prvi su ga fotografi čak brisali sa snimaka. Danas se u mnogim zemljama Zapada pupak ističe svim sredstvima: školjkama, obojenom dugmadi, perlama, nakitom. Američke rock-pjevačice, osobito Madonna, najizrazitiji su primjeri za to. U modi je i trbušni ples koji se uči u posebnim školama. Smatraju ga izvanrednim lijekom protiv depresije.

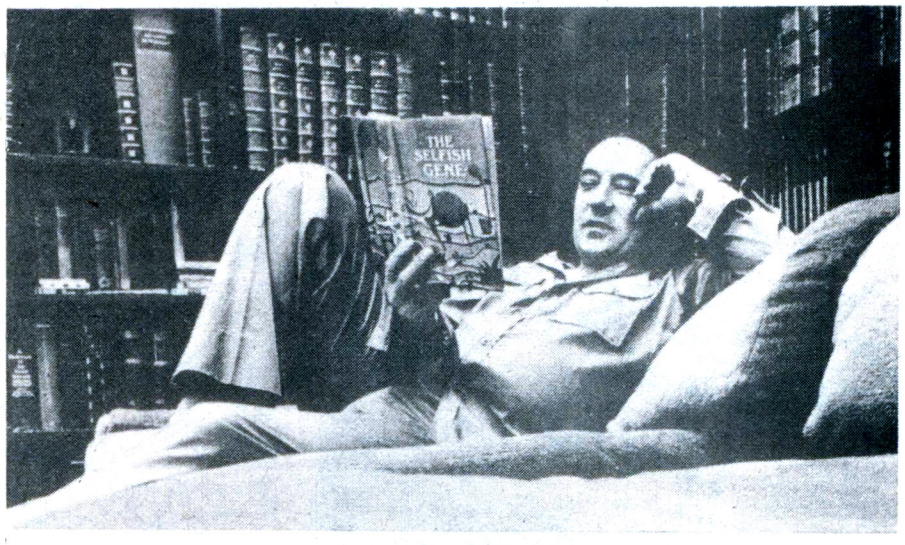

Pazuh — Žlijezde pazuha luče osobit miris koji bi trebalo da uzbudi suprotni spol. To svjedoči da se kemijski sastav ženskih izlučevina razlikuje od muških. Ali protiv mirisa ispod pazuha borimo se svim mogućim sredstvima. Zašto? Vjerojatno zbog odjeće, koja mijenja prvobitan miris. Pod odjećom izlučevina ispod pazuha postaju kulturom za milijune bakterija i tako se miris pretvara u smrad. Ali i tu ima tajni. U azijskih naroda izlučevine i miris ispod pazuha gotovo su nepoznati. U Korejaca polovica stanovništva uopće nema žlijezde koje izlučuju mirise.

Stražnjica — Žene tek otkrivaju ljepotu muške stražnjice. Sviđa im se mala, čvrsta mišićava, utvrđeno je za raznih natjecanja za najljepšeg muškarca. O toj novoj pojavi provodila su se mnoga istraživanja, kao i o izrazima, poslovicama i vicevima vezanim za stražnjicu. »Dati dupe«, često je izraz u mnogim jezicima i uvijek znači pokornost, podvrgavanje. Otkriveno je da to vrijedi i za životinjski svijet. Kad se majmuni, mužjaci i ženke, namjeravaju pokoriti mužjaku koji vodi grupu, najprije mu pokažu stražnjicu.

Noge — Istraživačima je poznato trideset i šest kretnja nogu, pri čemu se podrazumijeva marširanje, trčanje i razni skokovi. U porastu je i kult nogu, osobito ženskih.

Seksualni organi — Još se okruženi mnogim anatomskim, antropološkim i kulturnim tajnama. Nikad nije utvrđeno, na primjer, zašto je u 85 posto muškaraca lijevi testis niži od desnog. Zato su mnogo stoljeća slikari i crtači previđali postojanje stidnih dlaka, osobito ženskih. Neki engleski umjetnički kritičar prvi put je vidio dlake na tijelu svoje žene u prvoj bračnoj noći. To ga je toliko zaprepastilo da više nije bio sposoban za brak. Prvi su Modigliani i Picasso naslikali ženske dlake.

Obrezivanje muškaraca i žena uobičajeno je u mnogim zemljama već tisućama godina. U početku je to bio religiozni običaj, da bi to danas preporučivali mnogi liječnici iz higijenskih razloga. Ako je obrezivanje muškaraca preporučljivo zbog higijene, primjećuje Morris, u žene je to samo plod muškarčeva nasilja nad ženom: sramota koju treba iskorijeniti. U Africi, na Srednjem istoku, u Indoneziji i Maleziji danas ima oko sedamdeset i četiri milijuna obrezanih žena (odreže se klitoris i sašiju velike usne, bez anestezije), koje osjećaju manje seksualnih podražaja i tako ostaju vjerne muževima, svojim gospodarima.

Protiv ovih postavki koje podsjećaju na sociobiologiju, pobunili su se neki znanstveni krugovi i javnost Amerike. Optužuju Morrisa da slijedi već prevladani ortodoksni darvinizam. Smatraju da je suviše isticati razliku između muškaraca i žena, takozvani seksualni demorfizam. Moderna misao smatra da se demorfizam ublažava pod utjecajem civilizacije. Ali Morris nije napisao ovu knjigu s namjerom da polemizira. — Budući da je svatko od nas vlasnik svog tijela — kaže — morali bismo vjerovati da možemo znati sve o njemu. Zato moramo podići taj veo poznatog i ispisati sami sebe pod novim svjetlom. Metoda koju sam izabrao u »Body Watchingu« jest ponašanje prema vlastitom tijelu kao prema stranom pejzažu, koji treba istraživati dio po dio, bez zlobe. ●

Dijaboličan
Apokaliptičan
Lucidan
Inventivan

Salvador Dali, izuzetan čovjek bogat talentima. Veličina toga umjetnika vidi se i na priloženim radovima, krajnje pedantno izrađenim, iako gotovo »ogoljenim crtežem.«

Taj genij režije, simpatični lakrdijaš koji nije želio »zapaliti« Louvre, može sebi dopustiti sve zahvaljujući svom velikom talentu.

Predstavljamo vam nekoliko glasovitih crteža iz »Pobjedničkog konjanika«, »Decamerona«, poznatih Boccacciovih pripovjedaka, »Lova u Graalu« (konjanik ubija zmaja) i »Posljednje Tristanove bitke«, prema »Tristanu i Izoldi«.

Hvala, gospodine Dali!

Tehnologija uzdaha

I uza sve što se na području erotike i seksa posljednjih desetljeća već dogodi, i upravo minula godina nam je dokazala da nas još ima što iznenaditi.

»Povijest civilizacije, osim neizbježnih i fatalnih incidenata, nije realno i suštinski promijenila fizionomiju. Jedino značajno što je uradila jest to da je — skinula gaćice.«
(Luciano Cirelli, »Buržuj«)

Zatečenim svim onim »prijelomnim« događajima vezanim za dinamična protekla desetljeća, ponekad nam se učini da na području erotike i seksa teško da ima ičeg novog što bi se još moglo dogoditi. A da toga ipak ima, začas nas uvjeri neka kratka vijest koju negdje čujemo ili pročitamo, a koja nas zagolica i, što je možda i najbitnije, ne ostavi — ravnodušnim.

A takve vijesti stizale su, budite uvjereni i prošle godine, u što bi vas trebao uvjeriti i ovaj tekst. U smiraj seksualne revolucije možda i nije dobro tražiti senzacije, ali u potrazi za pristojnim uzbuđenjima uvijek se može daleko otići. Uostalom, nisu li baš takva uzbuđenja seksu i erotici uvijek i davala onu posebnu draž nekad zabranjenog voća, a danas eliksira za stanje apatije ili svakovrsnih ravnodušnosti u koje je suvremeni čovjek sklon upasti.

Dakle, što je to na području erotike i seksa obilježilo godinu koju smo upravo ispratili?

Žene se izvrsno zabavljaju.

Potkraj godine iz Japana je stigla vijest o otvaranju prvog muzeja pornografije na svijetu! Muzej ima i svoje ime, »Hiro-Kan«, a nalazi se u Tokiju, gradu koji je oduvijek imao puno sluha za svakovrsne inovacije. Pa tako i one »turi-vadi« vrste. Nakon svih silnih diskusija, polemika i kampanja vođenih o dotad zloglasnoj pornografiji otvoren je i prvi muzej u kojem se može zateći i vidjeti sve ono što se do jučer smatralo — a možda se i danas smatra — zabranjenim, prljavim, perverznim.

Svjetske su agencije prenijele i izjavu koju je u povodu toga uputio Ishiro Kawasaki, direktor muzeja:

— Različite pornografske slike i seksualni objekti muškarce posebno ne uzbuđuju, ali se zato žene, koje nas sve više posjećuju, odlično zabavljaju!

Pred novim izazovima i idejama da se zabavi i ljepši spol više nije mogao ostati uzdržan čak ni »Playboy«, doskora jedna od — kako su to govorile agresivnije feministkinje — tvrđava »muškog šovinizma«. Prvobitna filozofija »Playboya« s vremenom je zapala u neku vrstu krize srednjeg životnog doba, pa se trebalo odlučiti za neke radikalnije zahvate. Prve nedjelje u studenom prošle godine u New Yorku je proradio prvi »Playboy Club«, u kojem su tradicionalne »zečice« zamijenili »zečevi«! Ženska komisija za početak je između 1500 prijavljenih kandidata u kupaćim gćicama izabrala prvih 36 »zečeva«. Kažem »za početak«, jer je konačan epilog ove akcije zasad još nejasan. No očito je da će se i tu stvari vrlo brzo razbistriti.

Kao i obično, uostalom.

Jedno je ipak sigurno. Muškarci su dovoljno dugo uživali u svim raspoloživim mamcima vezanim za suprotni spol, pa je vrijeme i da se izmijene uloge. Možda će nekoga to i ozbiljno pogoditi, ali nadam se na pravo mjesto!

Maloljetnicima ulaz zabranjen!

Savršena ženska tijela fotografirana iz svih kutova; nevine igre dječaka i djevojčica; muški aktovi koji nakon pola stoljeća tihe diskrecije ponovo stječu vrijednost; striptizete i kurvice snimljene u nekom prašnjavom baru u Manili; pali anđeli iz tajlandskih kuća ljubavi ... Uhvaćeni iznenada, krajičkom oka, i u djeliću sekunde, ili slikani oprezno, nježno, satima i s mnogo ljubavi. U agresivnim pozama koje ništa ne skrivaju, ili onim koje tek najavljuju uznemirenost. Grube kretnje, nježna milovanja, tajanstvena obećanja... Jednom riječju, svjetski praznik foto-erotike.

I ne samo nje. U jednu od pet dvorana Stadtmuseuma, onu posvećenu isključivo pornografiji, maloljetnim osobama ulaz je bio zabranjen! Ništa neobično, ali ni originalno.

A sve se to događalo prošle godine u Münchenu, na najvećoj izložbi akt-fotografije ikad organiziranoj u svijetu, nesumnjivo prvorazrednom događaju, zahvaljujući kojem su na više od 10.000 četvornih metara izložene stotine slika koje su išle od prvih erotskih kliše, preko stidljivo uslikavanih aktova na početku ovog stoljća, između dva rata, inovacija šestog i sedmog desetljeća, sve do žanrovskog šarenila naših dana.

Akt-fotografija se u ovom desetljeću i definitivno popela na pijedestal općeg priznavanja i poštovanja. Dokazala je to i minhenska izložba, u povodu koje je Christofer Stelzel, direktor muzeja u kojem je priređena, izjavio:

— Fotografija je već sama po sebi dvosmislena. To je tehnika prikazivanja koja na hiljade načina izmiče jasnoj definiciji. Ona je čas umjetnost, čas svjedok vremena, poruka ili industrijski proizvod.

Još jedna izložba lani je privukla znatnu pozornost svjetske javnosti. Domaćin joj je bio (ah taj) Pariz, a organizirana je u okviru festivala erotizma »ERO 85«. Najkraće rečeno, bila je to izložba penisa kroz stoljeća, od prethistorije do 20. stoljeća. Muški spolni or-

gan, sniman u svim mogućim tennikama, prikazan u svim mogućim stanjima i materijalima — kao nezavisan artikl ili u funkciji zadovoljavanja neke praktične svakodnevne potrebe — bio je slobodno izložen i dostupan posjetiocima oba spola.

Penis kao sredstvo ritualne defloracije, iz središnje Afrike, prošlo stoljeće. Kvake i rasukači u obliku penisa, mladići snimljeni s uzdignutim ili klonulim pimpekom, nabrekle muške (ili ženske na muškom tijelu) gaće iz kojih vise testisi... I tako, bez pravog početka i kraja, smotra muškosti, sirove i ranjive, nešto što bi doskora bilo sasvim nezamislivo, a sada, eto, dostupno pogledu svakoga koga to iole zanima.

Treba li to shvatiti kao rušenje posljednjih moralističkih tabua ili tek zadovoljavanje čovjekovih prirođenih interesa? To ćemo pitanje ipak ostaviti sociolozima, psiholozima i stručnjacima ostalih vrsta. Oni ionako uvijek bolje i od nas samih znaju zašto radimo ono što radimo. Ili im se tako bar čini?

Tehnologija punog kreveta

Jedna od glavnih medijskih atrakcija i šlagera sezone, ali, na žalost, i mnogo više od toga, bila je ozloglašena sida. Izjava popularne Joan Collins samo je jedna u nizu koje oslikavaju pravo stanje u svijetu poznatih:

Sudeći prema onome što čujemo, ideali Hollywooda sve su više počeli nestajati, a grad snova počeo je podsjećati na ponor bez dna. Najjeziviji kviz: tko je još homoseksualac, a krug sumnjivih sve je širi. Tragična sudbina Rocka Hudsona ozbiljna je opomena mnogim holivudskim zvijezdama, ali više od toga i prosječnijem ostatku svijeta, što čovjeka teško može ostaviti ravnodušnim. Jer računice kažu: ako bi se broj žrtava od ove bolesti i dalje svake godine udvostručio, a ne bi se pronašao lijek, početkom idućeg stoljeća naša bi civilizcija jednostavno — izumrla. A to što ipak, gotovo sam uvjeren neće izumrijeti, samo je razlog više da se u ovo vrijeme svakakvih pesimizama malo i razvedrimo.

Uostalom, evo kako su ovo stanje prokomentirale naše kolege sa

Drugog programa Radio-Beograda:

»Stručnjaci kažu da je najbolji lijek protiv side — žena. Tko zna, možda ćemo i to uskoro dobivati na recept!«

No žene se još ne daju na recept, što samo pogoduje i onoj najstarijoj profesiji. A čini se da su radno uvijek aktivne prostitutke lani bile posebno aktivne i na organizacijskom polju. U Amsterdamu je održan prvi svjetski kongres prostitutki, čiji su pokretači bili američki pokret za zaštitu prostitutki »Coyote« i holivudski sindikat grupacije »Crvena žica«, a dio troškova pokrila je čak i nizozemska vlada.

— Postavili smo kamen temeljac svjetskog sindikata, mada nam tek predstoji rješavanje nekih bitnih problema. Samo u SAD godišnje gotovo dvije tisuće kolegica izgubi život, a droga i pornografija tijesno su povezane s prostitucijom — izjavila je u Amsterdamu Margot Saint-James, prva predsjednica svih »noćnih dama« svijeta.

Kongres je okončan usvajanjem »Svjetske povelje ujedinjenih prostitutki«, čiji je konačni cilj »društvena i politička emancipacija« pripadnica ove profesije, koju bi, na kraju trebali priznati i Evropska zajednica i OUN. Krupan zalogaj, ali ne treba zaboraviti ni podatak koji u jednom članku navodi Emily Preger, da u SAD najviše lakih dama pruža svoje delikatne usluge biznismenima i političarima, a ne pervertima ili sadomazohistima.

Na kongresu je upozoreno i na podatak da je u prometu sve više i tzv. »ljepotica dana« koje se iz hobija bave ovim poslom — domaćica, tajnica, studentica, službenica... Te smjerne dame uspješno su korisno spojile s lijepim, ali i odvukle dio mušterija koje su prije opsluživale profesionalke.

Očito, ni prostitucija više nije ono što je nekad bila.

Gole sise naše estrade

Zanimljive stvari dogodile su se i u ovom našem podneblju. Doduše, naš se čovjek uvijek službeno gnuša pornografije i ne razmišlja o tako radikalnu prezentiranju svoje muškosti kako to rade Japanci ili Francuzi, ali daleko od toga da baš sva erotska i seksualna uzbuđenja očekuje samo u svojoj spavaćoj sobi.

U Zagrebu je spriječen prvi slučaj snimanja pornića.

U Ljubljani pokrenut »Gayzin«, prvi specijalizirani časopis namijenjen homoseksualcima.

Organizator »Hitove godine«, revije novokomponiranih pjesama, poveo je u obilazak zemlje i vlasnice »najljepših grudi Jugoslavije«. I, naravno, pokazao ih desecima tisuća posjetilaca.

Dobili smo prvu knjigu o sidi

U Ljubljani je održan »Magnus 85«, drugi jugoslavenski gay-festival. Premda vrlo, pretenciozno najavljivan i sastavljen od više različitih segmenata (izložbe, filmovi, muzika, predavanja, gay-disco), čini se da ipak nije ispunio i sva očekivanja zainteresiranih.

U Beogradu obustavljeno izlaženje »Erotikona«, ali je zato iz Zagreba krenula »Erotika«.

Na TV-ekrane napokon stigla i Wanderbergova »Ta Amerika«, zahvaljujući kojoj smo mogli vidjeti i prizore koje TV-poslenici obično izbjegavaju prikazati.

Naposljetku smo dobili i prvu zbirku grafita (autor je Dragoslav Andrić), koja nam je prenijela svu intrigantnost zidnih drljotina nadahnutih seksom: »Oralni seks je stvar ukusa«, »Je li i penis falusni simbol«, »Ako upotrebljavaš prezervativ, to ti je kao kad čačkaš nos u rukavicama (Auh, bre, što ti imaš nosinu)«, »Zakazuje se skupština beogradskih devica u telefonskoj kabini kod 'Politike'«...

Mika Pavičević pripremio već petu verziju satirično-erotskog kabarea »Seksplozija«.

Stanje na našoj sceni novokomponirane muzike najslikovitije će objasniti ovih nekoliko nasumce odabranih izjava:

Lepa Brena: — Dio foto-reportera ponaša se mafijaški, što nije nikakvo čudo kad im je glavna preokupacija da snime moje gaćice, kao da se u njima bogzna šta nalazi!

Zorica Marković: — Preko glave mi je sva ta »erotika« pjavačica narodne muzike. I narodu su se smučile. Otvoriš štampu i samo vidiš sise, gola leđa, izbačene guzice, mini-suknje, gole noge — a nigdje dobre pjesme.

Polako, Zorice, doći će valjda red i na dobru pjesmu!

Divili smo se, dakako, zahvaljujući ažurnosti naše (istodobno) sve skuplje i sve tanje štampe i ženskim atributima (i atributinama) i takvih zvijezda kao što je jedna Madonna. Trenutno prva zvijezda SAD objasnila je to u samo tri rečenice:

— Moje golo tijelo i zadnjicu poznaje danas cijeli svijet. Pa što? Sve je to pravo i zdravo!

Nije baš sve tako. Ima dosta i (uzbudljivih) krivina!

Stimulativno pokazivanje nezavisnosti

A muškarci su već odavno navikli da se dive krivinama ženskog tijela. Samo je lani i samo u našoj zemlji priređeno više od tisuću raznovrsnih izbora za miss ovoga ili onoga. Osmijeh ljeta, miss plaže, najljepše grudi Jugoslavije, miss nudo... A od prošlog ljeta i nešto najnovije — »miss-po-po«, što je, za neupućene, pristojan izraz za izbor vlasnice najelegantnijeg dupenceta, već upriličen u turističkim uporištima sunčane nam Istre.

Pojedini psiholozi uporno uvjeravaju da golišave sudionice takvih natjecanja zapravo nastoje pokazati svoju nezavisnost.

Tko bi samo rekao da se to što one pokazuju tako zove?!

I kako je to s natjecanjima u ljepoti krenulo, čini se da će uskoro doći i dan kad će svaki muškarac biti oženjen nekom miss!

A oni koji su već oženjeni, doduše ne baš misicama, i one kojima su oženjeni, uzimaju sve više maha i u obrazovno-senzualnoj akciji beogradske »Duge« — »Moja žena, moj šampion« Čitaoci te revije sve masovnije šalju fotografije svojih obnaženih žena, djevojaka i poznanica, razbijajući time uvriježeno shvaćanje o čeličnom posjedničko-ljubomornom odnosu homobalcanicusa prema svojim izabranicama.

Uostalom, neki naši još smjeliji sunarodnjaci otišli su i dalje, nastupajući u noćnim barovima naših hotela kao — striptizeri! Doduše, pravi je začetnik tog trenda duo »Avrios« koji se pročuo već sredinom prošle godine kao prvi par Jugoslavena koji se svake večeri javno skida i čak, bez odjeće, užívo vodi ljubav na više načina! O tomu su svojedobno pisale i neke naše novine, tvrdeći da je to presedan za događaje po našim noćnim barovima. Očito, sad više ne i tako osamljen...

* * *

Teško je bilo u ovom ipak kratkom pregledu naznačiti sve ono bitno što se na području erotike događalo posljednjih dvanaest mjeseci. No iskreno se nadam da je i ovo bilo dovoljno da bi se nakon svega mogao izvući još i neki zaključak.

Jedno je nedvojbeno — još nas ima što iznenaditi i učiniti neravnodušnim i zatečenim, još svi meci nisu ispucani ni karte otkrivene.●

Slavoljub Marković

Tomislav Sabljak

Šest lica traži autora

Bila je to moja najdraža magnetofonska vrpca. Čak sam pomišljao kako bi bilo zgodno pozvati malo razulareno društvance. Počelo bi s nekim omiljenim pićem, hladnom zakuskom, možda malo usoljene ribe, grčkih maslina i crnog viškog vina. Onda bih nakon nekog vremena pustio magnetofonsku vrpcu. Na početku kustosica Blanka punih deset minuta više »joj«, da bi na kraju gotovo izgubila dah. Mikrofon na žalost, nije uhvatio kako divljački zavija, poput zvjerke u dubokoj šu-

mi. Poslije toga nekoliko minuta prijenosa košarkaške utakmice. U tajm-autu trener jebe mater svima po spisku. Nadolazi prognoza vremena za 19. kolovoza. Tečaj švedskog jezika — Tror du pa andar? (vjeruješ li u duhove), Jag skall krypa (puzat ću), Kryp! (puzi). Mala Božena jaši na kari i skandira: »Još, još, još! i »Daj, daj, daj!«. Čuje se muški promukli glas: »Nabij se gore!« Ženski glas najprije jak, pa sve slabiji, kao da zamire: »Ulazi duboko, kao da mi je pod grlom!«

Odnekud Ionescov glas: »Ali prava bijeda je živjeti a ne znati zbog čega, postojati a ne znati što treba raditi. Živimo li samo zato da bismo umrli?«

Prema kineskim zapisima, postoje vrste hemoroida: meso dagnje, perla koja visi, kesten, orah, sjemenje lotosova cvijeta, pileće srce, štakorov rep, trešnje, oceanska biljka, kokotova krijesta itd. Ponovo nekoliko trenutaka košarkaške utakmice. Užasno navijanje. Spikerov glas jedva se čuje. Glas Grete Garbo: »Pravi umjetnik hrani se osamljenošću.« Sedam smrtnih grijeha: oholost, škrtost, bludnost, gnjev, lakomost, zavist, lijenost. Glas J. P. Sartrea: »Kad se neka pobjeda podrobno opiše, prestaje se razlikovati od poraza.« Napomene za skupljanje ljekovitog bilja. Podroban opis percovke, vrste ruske votke sa 90 posto alkohola, koja je dobila ime po ljutoj crvenoj paprici, a kojom je Staljin opijao svoj Politbiro. Podatak iz Stanojevićeve »Narodne enciklopedije« o lapotu — ubijanju staraca. Onemogle i godinama srvane roditelje njihova su rođena djeca ubijala. Muzika. Gustav Mahler — »Das Lied von der Erde.« Prekida Frank Sinatra — »Ler me ty again my love.« Muški glas: »Ajde, mala da se pogodimo, za tri dana da ga ne vadimo.« Razgovor u redakciji. Galama. Mnogo različitih glasova.

— Materijal je krvav!

— Ali kako će proći?

— Trebalo je praviti stvar o njemu. Vidio se kako je prekapao po ženskim stvarima. Mirisao je ženske gaćice ... Poslušaj ovo ... (premotavanja vrpce).

— Ajde, reci, kako je bilo prvi put?

Ženski glas (zamuckuje): Dogovorili smo se da se nađemo kod Enesa. Zabavljali smo se do kasnih sati, onda su svi počeli naglo brisati. Ostala sam sama s Enesom. Nije mi se svidao. Bio je debeo i mastan. Tražio je da se skinem. Odbila sam, ali me opalio golemom ručetinom. Frajeru su se zamutile oči i vidjela sam da bu frke. Skinula sam se. I on se skinuo. Ugledala sam malo prase koje je nosio među dlakavim nogama. Uhvatila me prpa. Kaj ako me time počne šlajfati, do jutra bum iskrvarila. Počeo je nježno, fol, mazio me, ali ja uopće nisam bila narajcana. Bila sam santa leda.

(Stanka)

Muški glas: I ... i, nastavi ... što je bilo dalje?

Ženski glas: Nezgodno je, sram me.

Muški glas: Ma ne budi luda, to su ljudi s televizije, oni sve kuže.

(Stanka)

Muški glas (obraća se svima): Oligofrena!

Opet muzika. Zaustavljam vrpcu. Prisjećam se. Krenuli smo rano zorom. Veš u garaži »Internationtala«. Stiv je sjebao kola, ali ne tako da ne bismo mogli putovati. Tri sata smo se vozili do KPD-a. Proveli smo cijeli dan snimajući razgovore. Noću smo krenuli u ženski KPD da nastavimo snimanje. Kad smo urednicima pokazali vrpce, bili smo, blago rečeno, odjebani. Vrpcu sam ponio kući, strpao je u ladicu i zaboravio da

uopće postoji. Mislim da sam je nekoliko puta upotrebljavao, uopće ne znajući kakav je materijal na njoj, pa su mnoge stvari i izbrisane ili su jednostavno preko starih razgovora snimljeni novi. Kad sam neki dan pronašao vrpcu i preslušao je, bio sam svjestan da sam svim tim osobama s kojima smo razgovarali ostao dužan, premda nisam znao kakva je moja uloga u svemu tome. Sve što smo tamo vidjeli i čuli bilo je fantastičnije od bilo kakvog sna. Bolje nitko od nas ne bi mogao izmisliti. Ponekad mi se činilo da sva ta lica snimljena na vrpci prestaju biti stvarna, da dobivaju oblike nekih utvara naše mašte. I kad smo se trećeg dana vraćali s puta, pitali smo jedan drugog, zar nam se sve to uopće moglo dogoditi, da nismo možda sve to mi izmislili, kako bismo obmanuli one koji su nas poslali da pravimo dokumentarnu emsiju. I zaista, kad su slušali vrpcu, sve su manje vjerovali u našu fantaziju ali nisu mogli povjerovati u stvarnost, koja ih je rastuživala kao i sam život. Kad smo se rastajali iz studija, jedan mi je rekao: »Bolje bi bilo da ste sve to izmislili, bili bismo zadovoljniji.« Tad ga nisam shvaćao, ali danas mi je jasno što je time htio reći. Naprosto, uplašio se života u kojem nema iluzije.

Sjedim sam. Nisam pozvao društvance. Vrtim traku i slušam, i mislim u sebi — život izmišlja najbolje priče.

Grafičar. Sin rastavljenih roditelja. Otac živi nevjenčano s drugom ženom, a i majka ima čovjeka s kojim živi. Razvijen. Lijep dvadesetgodišnjak. Dobro zarađuje. Prvih dana, kad primi plaću, karta i pije. U toku mjeseca izdržava ga majka, dok mu novac za piće daje ljubavnica, također grafičarka:

»Djeca mi ne trebaju, ja nisam stvoren da mazim žene. Porodica je za frajere, levake, trubače. Nijedna žena ne vrijedi kurca vode. Stoka za krevet. Degeni ih izdržavaju, pizdolisci. Ne volim sentiš mačke, želim naplatiti sve što napravim, i život danas nije za pedere i jungferice. Osim cuge i ševe niš' me ne zanima. Kad je hapam, ne tražim lepo mjesto, karnem je bilo gdje, za plotom kak cucek. Prije sam navlačil kurton, bojal sam se sifa, ali sad me više niš' ne jebe. Od nečeg moraš skiksati. Kak je ševim? Pa normalnjak, nisam za perverzije i te fore, to kod mene ne igra. Mačka se normalno naguzi, a ja joj ga sprčim, šlajfam, tak kak sam u formi, ak' sam malo pod gasom, furam duže. Kužiš, jedna je

stenjala, pitam je: »Kaj te srce kaj boli? A ona meni: »Ne, mali, samo ti udaraj, ne bu joj niš!« Mislila je na pizdu, pa normalno je da joj ne bu niš' ...

Svršena birotehnička škola. Daktilografkinja. Ne može naći posao. Dva puta napuštala dom. Prijavljena na birou za zapošljavanje. Razočarana jer su joj rekli istinu o njenom podrijetlu. U povlačenju Nijemaca iz Zagreba, majka joj je spavala s njemačkim vojnikom. Poslije se na brzu ruku vjenčala s portirom u tvornici čokolade »Grič«: »Ja uopće volim sve muškarce i svaki mi je hepi na svoj način. Svi su zanimljivi kada su u krevetu, sasvim su drugačiji nego u kafiću ili na čagi. Hoću živjeti dok sam mlada. Tražila sam kop, ali svaki bi me na fin način nogirao. Onda sam uzela drugi štos: ti meni posao, ja tebi svoju ribicu! Ali, svi su me sprejebali. Nikome više niš ne vjerujem, ni rođenoj mami, i ona me farbala, a ševila se s njemačkim vojnikom, pa znate da me svi zovu **Švabica**, jebi ga, to treba izdržati! Sad se ševim gdje stignem. Imala sam ni sama ne znam koliko abića. Al me ne boli glava. Fino mi je dok mi ga stavi, volim da me cijelu ispuni, da ga osjetim, kužiš, onak unutra, ne volim one kaj ko zečevi volim da dugo rajfa, kažem mu, ne vadi ga do zore, hhhaaa, hhhaaa, jebo te vrag, to ti je ko u narodnoj pjesmi«.

Ugostiteljska škola. Godinu dana staža. Bez roditelja. Dvadeset sedam godina. Specijalizirana za kamiondžije i motele:

»Makar se volim fukati, mrzim frajere i gruba sam prema njima. Ali oni trče za mnom, jer sam seksi. Pogle samo moje batke, tko to

još ima? Šljakala sam kao pipničarka. Tu svašta doživiš. Jedno piće, drugo piće, i počneš cugati da i ne znaš. Onda dođe frajer s makinom, okine te na zadnjem sicu i dade ti vritnjak. Uopće niš ne uživaš, a kak buš i uživala kad frajer samo misli na sebe. Imala sam jednog. Sveučilišni profesor, cuger, ali gospon. Dolazila sam k njemu. Bil je to ritual. Skidanje krpica, malo mu začagaš, raširiš noge, pokažeš pičić, kužiš, svašta radiš dok mu ga ne digneš, a kad mu se digne, jebo te vrag, taj ne pada do jutra. I sutra sam za niš. Sve me boli, i pica me boli. Ali frajer dobro plati. Poslije je tražil neke štoseve, pa sam ga odjebala, kurac bum mu ja fafala, nisam luda, nek mu mama fafa, tak sam mu rekla i razljutil se i hitil me van.«

Tokarski zanat. Nikad nije radio. Uzdržavala ga majka. Za oca ne zna. Radio povremeno kod privatnika. Mašta o tome da otvori svoj obrt i zbog toga nagovara majku da proda zemlju u Našicama. Pije. Karta. Voli umjetnost. Piše diletantske pjesme i na to hvata žene, prema kojima je vrlo grub i za koje kaže da ih treba »samo šamarati«:

»Veliki sam probirač i zato mi ugled raste. Život otvoreno prezirem i mogao bih se ubiti, ali ne znam zašto bih to učinio. Socijalni poreci pokazali su da čovjeku nije dovoljan samo trbuh nego da se mora brinuti i o svojoj ličnosti. Ja sam tokar, ali ja stalno učim, čitam, bubam napamet, zanima me nauka, politika, umjetnost, idem na izložbe, tamo mažnjavam, ako ništa drugo, a ono barem kjšobrane, posjećujem književne večeri, mislim da li bih ja mogao postati pisac, je li ovo što ja pišem najobičniji drek. Nisam načistu sam sa sobom. Konfuzan sam, a ne znam zašto. Stara me hrani i posao me ne jebe, radije čitam ili pišem, ili pozovem mačku i ševim. Stara to tolerira, kažem joj da se moram ispraznit, inače bum ponorel, i onda je kuš. Najviše mi se sviđa Ljerka. Crna, strašne sise, bokovi, dupe, pica, kužiš, razmakneš prstima, a ono kao da otvoriš školjku, miriše. Kaj sam je mazal, sve u šesnaest. Studirala je francuski, malo se sramila kaj sam ja samo tokar, ali prokužila je mačka da mene zanimaju druge stvari, a ne tokarija, da ja čitam Dostojevskog, da se nemre mene samo tak odjebati, i furala me nekoliko puta u svoje društvo. Trulež! Velim joj: idemo doma, bum te ševil, jebeš te diskusije, to nikam ne vodi, i pokupimo se, nemremo ni do kuće doći, maznem je u prvom haustoru, onak uza zid, zabijem joj ga, a pica plače, moli: Samo nemoj nutra, ko boga te molim! Mora da je imala neko grozno iskustvo sa šinterima kad je tak trtarila. Ali nemreš ga ti samo tak izvleči, kada ti je najljepše, moraš s njim van. Pukne mi film i ja je uhvatim za guzove, stisnem, ona osjeti da ja svršavam, hoće se otrgnuti, ali ja ne puščam. Poslije cmizdri, veli mi: Odi mi u tri pizde materine, primitivac jedan! Tak smo se rastali. Počel sam pit i kartat, i jebi ga stric!«

Rastavljena. Bivša tramvajska kondukterka. Dolazila u stan jednoj ženi koja je iznajmljivala sobe i djevojke, uglavnom obrtnicima. Viđena i na Kolodvoru. Propila se. Žrtva makroa:

»Sestra je prosula sve ideale pred prvim frajerom koji me silovao. Bila sam glavna mačka. Frajeri su me gledali, mogla sam birati. Ali onda je došel on, neću ga imenovati, ovi znaju tu, utefteren je, policija zna za njega, došel mi je, nabil šal na usta i sve je bilo u redu. Kaj misliš da bih vikala? Ni govora! Bilo mi je haj. Otada frajere radim, ali i oni mene, uzajamno se kažnjavamo, a to sve sporta radi. Najslađe se dajem frajerima kad imam mengu i namještam im da tobože skidaju junfer. Rulja je naivna, sami hlebinci. Djecu ne volim, jer bi mi smetala u poslu. Prezirem i obitelj, kaj će mi to, to je dosadno, stalno te isti frajer ševi, već mu znaš sve štosove, zasitiš ga se, a ne smeš to pokazati, moraš glumiti kak te još uvijek rajca, a najradije bi ga nogom u jaja. Inače, volim se i čenčati. Ak' mi prijateljica pristane, odmah joj ustupim frajera, s tim da ona meni da svog. Čuj, nekaj bum ti rekla: nema ljepše nego kad si prvi put s frajerom, ajde priznaj, kaj nije i tebi lijepo kad prvi put kantaš mačku? Znaš, da nisi izvana, da nisi tam s telke, da nisi, uostalom, kaj znam ja kaj si ti... ja bi se rado poševila s tobom. Hoćeš izaći sa mnom u kino? Direktor me bu pustil s tobom. Fol, razgovor. Znam rupu, tu bum ti priredila spektakl kakav još nisi videl. Da znaš kaj ja sve znam, pal bi na rit. Čuj, tu je iskustvo, to je i prirođeno, to moraš imati, ima stvari koje nemreš naučiti, recimo frajerice miješaju i misle da je to naj haj, pa to nije niš, treba znati to raditi, znaš kaj je štoperica, ne znaš, eto, sa mnom bi probal kaj je to štoperica, kad ti ga ja sa svojom zaštekam, ni vrag ti ga više ne izvuče haaa , haaa, odjebi s tom spravom, dosta spike ...«

Srednja tehnička. Jedna godina studija. Putovao po Francuskoj, Austriji, Njemačkoj i Svedskoj. Izdržavala ga majka koja je davala stenodaktilografske tečajeve. Odao se piću i kartanju. Prva iskustva sa starijim ženama. Poslije redovito na ljetovalištima vodio ljubav sa starijim strankinjama, za novac. Zbog javnih ispada dva pu-

ta priveden na psihijatrijsko liječenje. Nekoliko puta kažnjavan:

»Moja su specijalnost starice. Helga je umrla tri dana pošto je otputovala u Švedsku. Ne znam koji joj je bio kurac, srce ili tuga što je izgubila moj stalni tretman. Dala mi je lovu. Puno kruna. Mogao sam cugati dan i noć. Žao mi je Helge, bila je čovjek, nije bila cicija, uvijek je dala kintu. Čak je nisam morao ni ševiti, ona bi dala lovu, to je žena. Ruth je bila stara, bilo mi je malo mučno u želucu, ali imala je DM. Kupila mi je bundu, ručni sat , kokao sam je u hotelu. Onda su se frajeri s recepcije ustrtarili da mi mačka ne rikne, čuli su za Helgu, kak je riknula, i jasno, vritnjak iz hotela, ali ja sam se snašao i iznajmio privatno sobu, kužiš, na samoj obali, blizu Slatine. Stara gazdarica se čudi, i jedne noći, vraćam se, a ona u mojoj sobi, kužiš, kućni ogrtač i te fore, malo se vidi nogica, smežurana već, veli: Ne buš niš plaćal, sinek. Opalio sam je, ali njoj se tak to svidjelo, da je svaku večer dolazila k meni u krevet i ja sam popizdil, pa ja moram šljakat za lovu, za devize. I tražil sam drugu rupu. Ali osjećam kak me sve više osvaja cuga. Nemrem bez nje. Navečer spremam se u lov, a moram se nacugati, idem čagati s kakvom strendžericom, a cugoš, ševim, a cugoš, najbolje je bilo, jedanput okinem jednu, dogovorimo se za sutra na plaži, čekam, ona dolazi, vidim groblje, kažem: Jebo te vrag, briši! Jebi ga, ali imal sam love do krova. Znaš kaj znači deviza, neko bi dupe dal za marku, a meni stara Truda za ševu kap 100 DM. Znaš koja je to lova, da ti se smrači. Normalno, moraš imati želudac. Ali spasava cuga, pa malo karta, i tako zaboraviš. Hapal sam jedanput jednu čudnu mačku. Katarina Hrabowska, češka emigrantkinja, udana za bogatog Amerikanca. Veli da ju je nostalgija dovela na more, na Jadran, u Opatiju, u hotel Kvarner. Ćopim je na terasi. Još je pjevao Ivo Robić. Odfuram je u sobu. Tražim lovu, na fin način, ne direktno, nego da sam bez love, da sutra moram otputovati, da se moramo rastati, i te štosove. Ona izvadi novčanicu od 100 dolara. Kako mi se digao! Poslije sam to svom doktoru morao pričati, on je morao da mi postavi dijagnozu, da me definitivno odjebe i da ćopim penziju, to mi je bio cilj. Dobro, sve ide s tom američkom Čehinjom dobro, skida se, tijelo ko bog, dude, kanta, noge, pičić, ali kad sam joj ga stavio, počela je moliti, malo sam kužio, toliko ipak kužim: Otče náš, jenž jsi na nebesích — posvět se jméno Tvép-řijď království Tvé ..., Karao sam je do jutra, a ona je poslije samo govorila láska, uglavnom šaptala je na češkom, samo je dva puta nešto izgovorila na engelskom, ostavila mi je trag zubi na ramenu, na stolu zlatni lančić s križićem i jedan rumunjski sat marke 'ruhla', koji sam komotno mogao baciti u more. Ipak, vrhunac je bio sa Šveđankom Brigittom. Ćopio sam je u baru. Mrak. Kaj ja kužim kak izgleda, važno mi je da ga umočim i da mi pljune kakvu lovu. Fino ide. Čak daje lovu unapred, meni malo neugodno, mislim si, pa nisam ti ja štriherica, ali pregrizem, karnem je jedanput, dvaput, bil sam u formi, pa kako i ne bih, ništa ne radim, njupam, spavam, cugam, izležavam se do navečer, malo se pacam u moru, živim ko bog, a babac se zahuktao, kužiš, hoće dati sve od sebe, hoću je ćopiti za sisuljke, a ono vimena, hoću je primiti za dupe, a tam kao da gurneš u pekmez, trbuh joj visi, ali ja ševim, automatski, ona u devetom nebu, ja ga izvučem, ona hoće da ga stavim, ja neću, ona veli: Koliko još? 'Mi pas mater, takva ženska je u stanju razjebati sve kaj ima. Otišla je, slala lovu i kaj misliš kaj je napravila, došla na Staro leto ravno k meni doma. Moja je mutka gleda, vidi stariju babu od sebe, šokirana, jasno, definitivno me otpisala, poslije je i sama, kužim ja, sama je suflirala doktoru da mi napiše šaru da sam lud. Tak ti je to ...«

Dva sata poslije ponoći. Između 27. i 28. prosinca. Dobar dio vrpce je oštećen, ne znam od čega. Čuju se samo šumovi. Obuzima me malodušje. Ali, mislim u sebi, samo onaj koji se nije usudio ući u pustolovinu konačno je izgubio ono što nije htio ugroziti. Šest lica traži autora, no pred činjenicama života moram priznati svoju slabost da se oduprem strastima. I kad smatram da sam donekle siguran u sebe, da ću dokučiti smisao lica koja kruže u mojoj sobi poput duhova, učini mi se kako će iznenada oluja s mora odnijeti sve moje iluzije da su te drage osobe ikad i postojale. Zaista, ne znam što da vam kažem. Postoji neoboriv dokaz o njihovu postojanju, a ipak u trenucima očaja ta lica se gube iz pamćenja i ništa ih ne može zaustaviti u njihovu odlasku prema dalekim i izmišljenim svjetovima. ●

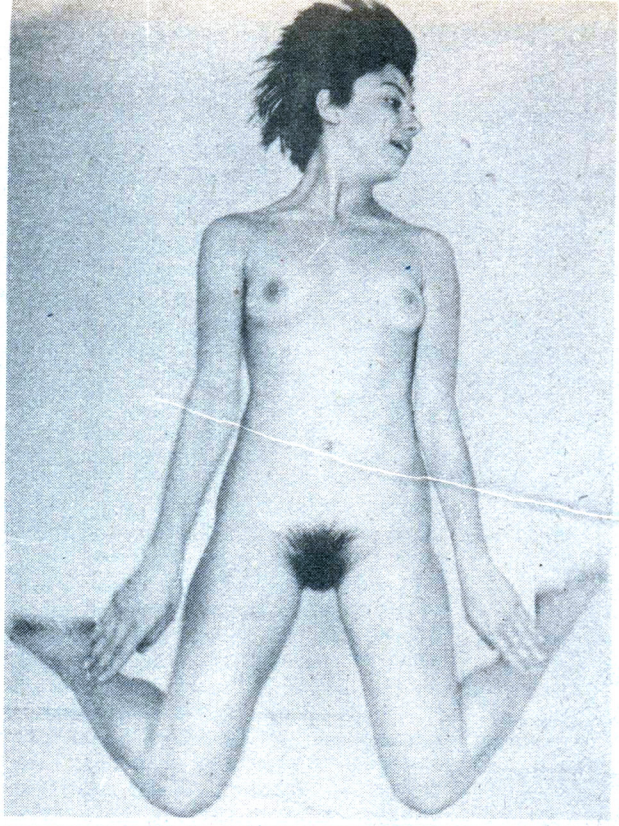

Brigitte Bordes (27) živi u Parizu. Snima od 1980., i to od početka gola tijela, ali ne statue za potajnu požudu, nego žive slike ljudi koji su slučajno goli.

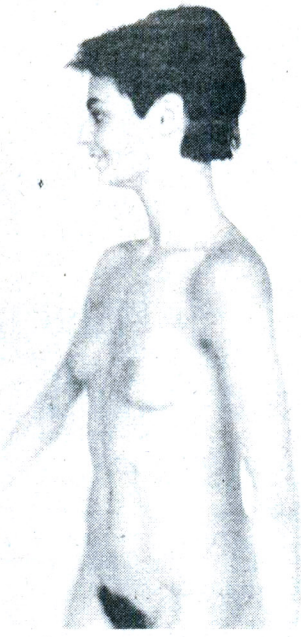

umjetnice fotografije

Kako žene vide ženu

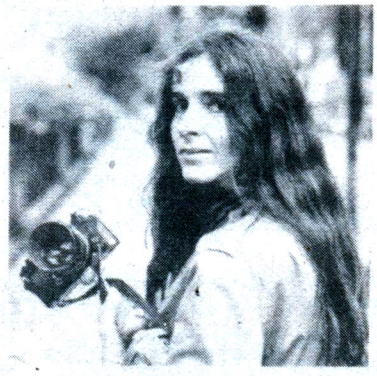

Jascha Klein (33) živi kao slobodna fotografkinja u Hamburgu. Snimci su joj hladni, inetelektualni kao da su izrasli iz krajolika.

Gole žene. Objekt pohote. Tisuću puta viđeno i uvijek iznova lijepo? Ne. Ovdje žena ne mami onako kako to muškarac želi.

Žene su slikale žene, erotski umjesto pohotljivo, suptilno umjesto bestidno. Trenuci su to puni senzibilnosti. Ne samo da izgledaju lijepo nego su i izraz emancipacije u umjetnosti koja je ženama uvijek davala ulogu modela. Ursula Harbrecht opisuje malu razliku između golih objekata pohote i veselih golih objekata.

Od davnina je žena u slikarstvu bila model i muza. Morala je majstoru služiti, rješavati svakodnevne sitnice umjesto njega i ispirati mu kistove. Umjetnost je bila muška. Žena je ležala ispred — kao objekt slikanja.

Ni s fotografijom dugo nije bilo bolje. Iako je stara samo sto pedeset godina i tako reći odrasla s emancipacijom žena, u fotografiranju se ponavlja ista podjela uloga kao u slikarstvu. Žena je najprije bila model ispred kamere. Muškarac je stajao iza aparata i upravljao njime. Ponekad bi je podnosio i pokraj sebe.

U kratkoj povijesti fotografije žene iza aparata su iznimke. Kao Gertrude Käsebier, koja je na prekretnici stoljeća bila čuvena fotografkinja portreta. Julia Margaret Cameron svoje je muške konkurente doslovno »okinula« u hladu.

Gladys (35), rođena Alžirka, živi u Parizu. Svoje slike dopunjava grafitima

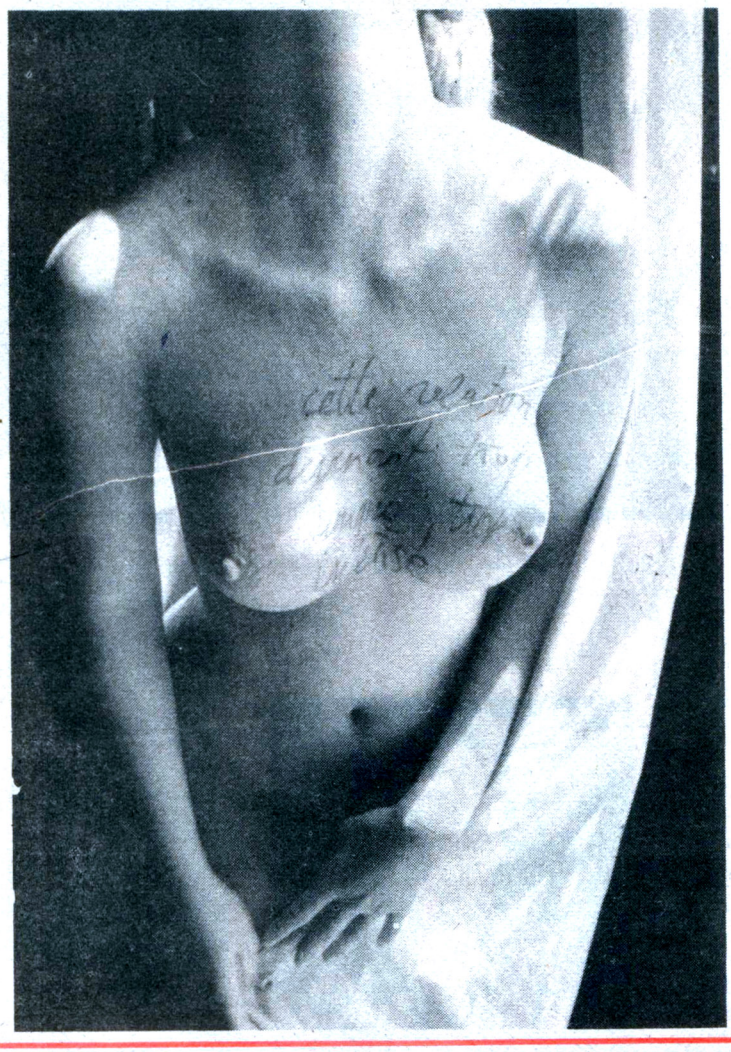

Barbara Rix (40) udana je za akt-fotografa Jean-Loupa Sieffa. Prije negoli se počela baviti fotografiranjem, bila je manekenka.

A Lisette Model se nije bojala narušiti ideal ljepote i namjesto vitkih i lijepih snimati samo debele i ružne. Diane Arbus, koja je sa 48 godina počinila samoubistvo, otišla je korak dalje. Snimala je izopačenike društva, bogalje i luđake.

Foto-reporterku Gisele Freund pretekla je svoje muške kolege: napravila je službeni portret francuskog socijalističkog predsjednika, koji se nalazi u svim francuskim uredima.

U posljednjih deset godina žene su štošta nadoknadile iza kamere. U modnoj fotografiji potvrđuju se Sacha, Sarah Moon, Deborah Turbeville. Foto-reporterke se muški drže i na ratnim frontama, portret-fotografkinje kao Alice Springs, žena poznatog slikara zvijezda, sa ženskom sposobnošću uživanja pretječu mnoge muške kolege.

Samo u snimanju aktova neosporno dominira muškarac, izuzimajući neke iznimke. Golo tijelo je njegova nadležnost.

Ipak, žena izmiče ulozi modela. U Parizu se pojavila knjiga koja bi trebala da potvrdi ženstvenosti akt-fotografija. Deset umjetnica slikanja — sedam Francuskinja, dvije Njemice, jedna Amerikanka — slikale su gole žene po nalogu nekog izdavača.

Mnogostrukost stila može zbuniti, ali rezultat je uvijek erotika.

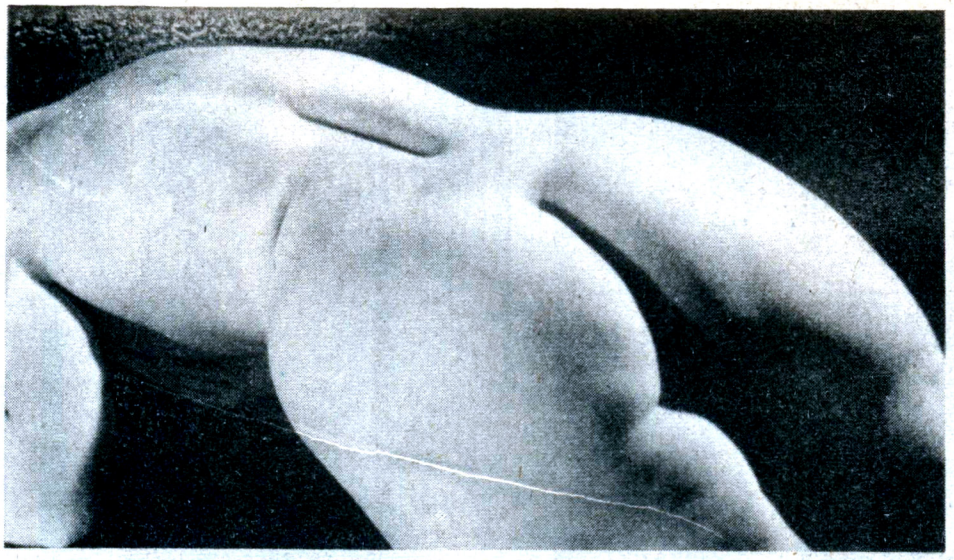

Florence Chevallier (30) studirala je glumu. Njene akt-fotografije nastaju kao autoportreti.

Bettina Rheims (33) zbog svojih je erotskih snimaka nazvana ženskim Hemultonom.

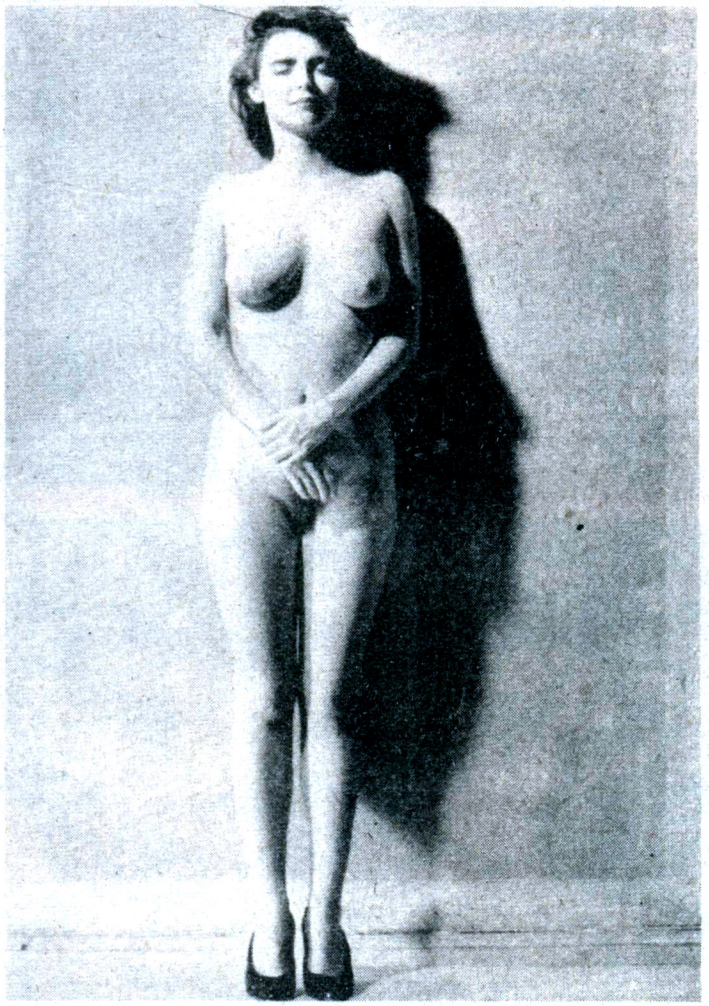

Nema putenih pogleda kroz ključanicu, poza usmjerenih na pohotu, aluzija koje bi trebalo da raspale maštu gledaoca. Tu nema bestidne seksualnosti kakva se nudi u časopisima za muškarce. Razlika je u ženkom načinu gledanja.

»Mi žene ne gledamo naše drugarice po spolu kao objekt pohote. To naše slike golotinje čini suptilnijima«, smatra Jaschi Klein iz Kiela, čije se slike doimaju hladno, intelektualno. Njena francuska kolegica Gladys uzela je olovku za obrve i napisala ljubavno pismo na golom tijelu. Grafiti-erotika. Nježne su riječi namijenjene nekom muškarcu.

Brigitte Bordes uhvatila je plesačice neke plesne trupe u Evinu kostimu. Florence Chevallier, koja već pet godina eksperimentira s vlastitom golotinjom u zrcalu, bez traga narcisoidnosti. Marie-Paule Negre, foto-reporterka »Magnuma«, pustila je svoje modele da se goli praćakaju u vodi.

Kad žene slikaju gole žene, otpada ritual zavodljivosti. Eva smije sama pojesti jabuku. »Fotografirati ljude uvijek je ono pravo, bez obzira na to jesu li odjeveni ili goli. Pri snimanju golih modela nužna je čvršća veza između njih i njihova fotografa.«

Barbara Rix zna o čemu govori.

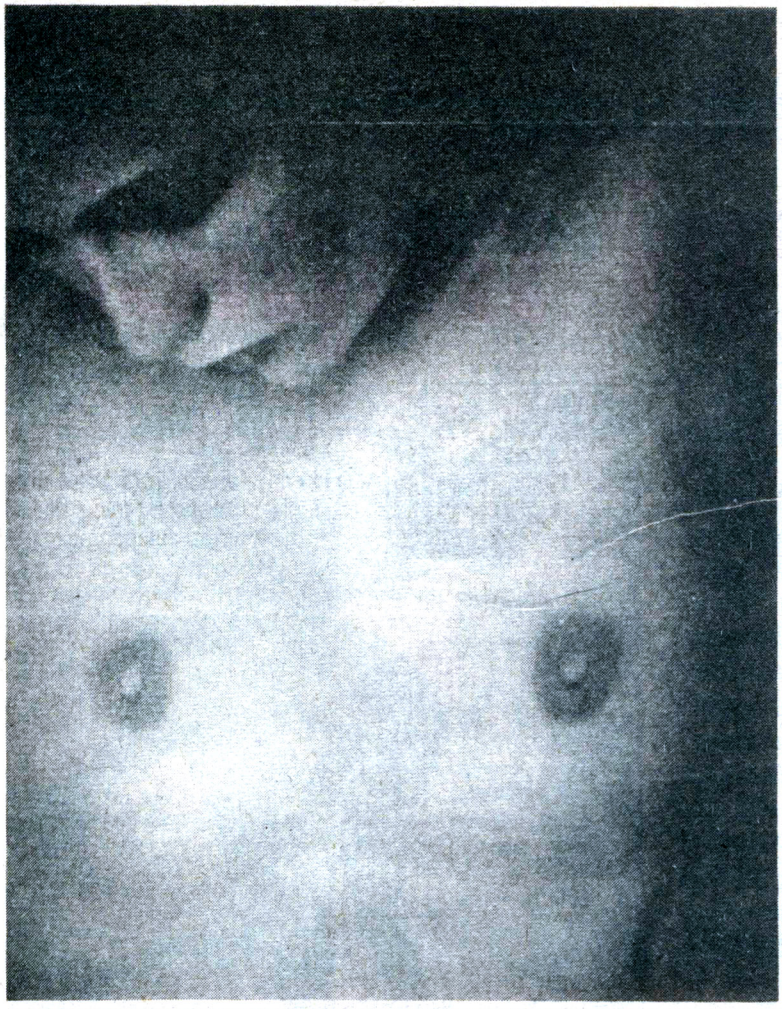

Celia Schneider (28) živi u Njemačkoj; želi raditi tehnički savršene, a ne prije svega atmosferske slike.

Marie-Paule Negre (35), foto-reporterka »Magnuma«, sve modele snima gole u bazenu.

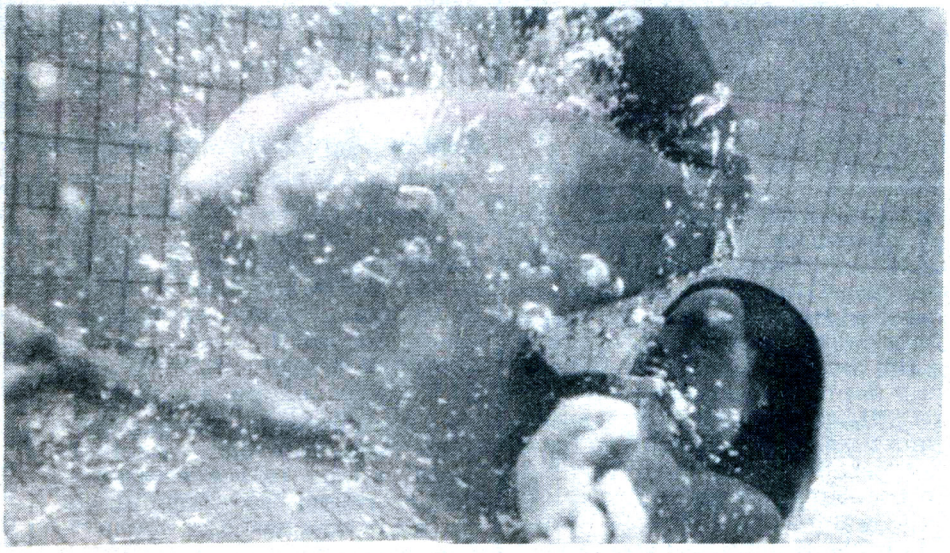

Djevojka iz Schleswing-Holesteina napravila je sedamdesetih godina karijeru kao manekenka. Pri tome je stigla pred kameru Jea-Loup Sieffa, majstora erotske fotografije. On je lijepi model najprije učinio svojom ljubavnicom, a zatim svojom ženom i majkom dvoje djece. No to nije spriječilo Barbaru Rix da nastavi novu karijeru kao fotograf. Doduše, od muža prima savjete, ali ne osjeća se kao učenica.

Bettina Rheims opet opet ne može zatajiti utjecaj svog »duhovnog poočima« Helmuta Newtona. U njenim slikama pokazuje se stil erotomana visokog sjaja. Radio se služi »bestidnim« dijelovima rublja kao dekorom. Ipak, njene su djevojke, u usporedbi sa Newtonovim hladnim, pohotnim objektima, pune prirodne čulnosti.

Kad je prije deset godina Bettini Rheims fotografiranje postalo zanimanje, često je radila u pariškoj zabavnoj četvrti Pigallea. Tamo je slikala žene koje su se za deset franaka svlačile pred gladnim očima stranih radnika.

»Volim žene i ne poznam nikakvu zavist konkurencije. One to osjećaju, to olakšava zajednički rad. A kada djevojke rade s fotografkinjom, ne moraju strahovati da će između dva filma biti povaljene. To ih čini slobodnijima i prirodnijima« — tvrdi Bettina Rheims. ●

Prevela Branka Berta

Sredstva za potenciju iz prošlosti i sadašnjosti

Ljubavni napici

Glasoviti srednjovjekovni ljubavnici Tristan i Izolda htjeli su zapravo zajedno popiti neko otrovno uspavljujuće sredstvo, koje bi ih u snu odnijelo u smrt. Ali pehar je bio zamijenjen, i umjesto otrova popili su ljubavni napitak te u zanosu pali jedno drugom u naručaj. Je li taj ljubavni eliksir uistinu postojao ili je samo spretna izmišljotina srednjovjekovnog pjesnika? Možda je tu bio opisan neki prastari afrodizijak, čovječanstvu poznat od davnina? Drevni je čovjekov san da poveća svoju ljubavnu sposobnost pićem, praškom, različitim postupcima ili ritualima. Postoji li zaista takva ljubavna droga koja može podići spremnost, osjećajnost ili potenciju? Dr Elisa Lex, vlasnica uglednog hamburškog Centra za prirodno liječenje, u kojem se provode i kure regeneracije i jačanje životne snage, napisala je ovaj tekst za čitaoce »Erotike«.

Theba. Grobnica nepoznatog muškarca. Plesačice. XVII egipatska dinastija. London, British Muzeum

Dok se kupala u mazginu mlijeku, da bi joj koža bila poput dječje, gipka i nježna, davala je robinjama upute za večernji obrok: »Pustite moga gospodara da se odmara dokle hoće, a zatim mu ponudite sirova riblja jaja s paprom i limunovim sokom; patlidžane skuhane s istom količinom luka, žestoko začinjena ovčja jaja pečena na ražnju, ali vrlo malo posoljena; potom sirova golublja jaja umućena s medom od divljih pčela. K tome još i teškog vina s grčkog otoka Samosa. Ali pazite: od svega samo pomalo!«

MUŠKA SNAGA — ŽENSKA BRIGA

Kleopatra, jedna od najiskusnijih umjetnica ljubavi svih vremena, nije morala dobiti znanje od drugih kao Izolda, kći irskoga kralja, koju je majka podučila kako da spravi ljubavni napitak za svoga dragoga, Tristana.

Na egipatskom dvoru afrodizijaci svih vrsta bili su nešto posve razumljivo i svakidašnje, kao što su to bili užitak i ljubav. U pripremi svakodnevne večere s Markom Antonijem mlada kraljica s Nila uporno se držala određenih uputa da bi joj noć bila puna strasti.

Najveću ljubavnu čaroliju pruža sama žena. Zato bi se Kleopatra nakon kupke natrljala smjesom ružina i ružmarinova ulja. Rimljanin je uživao u nježnom mirisu ružina ekstrakta, dok je ružmarin zagrijavao ženu, navodio da joj kroz zdjelicu burnije zakola krv.

Julije Cezar se razlikovao od svoga nasljednika. On je želio da mu mlađahna ljubavnica odiše samo mirisom svoga tijela. Nikakav miris nije uzbuđivao toliko koliko miris njezina vrata, pazuha, krila, što se razvijao iz njene čulne radosti. U to doba Kleopatra je pila čaj od ružmarina umjesto da se trlja njegovim uljem. I rasipala je jasminovo lišće malo podalje od postelje, po svim kutovima sobe, znajući da će miris biljke prigušiti zadah njezine divlje putenosti.

U svim vremenima i svim kulturama umijeće čulnog uzdizanja muškarca bila je zadaća žena. Možda i nije slučajnost što i danas mnogim muškarcima pomoć pruža jedna poslovna mudrica iz Flensburga. U njezinim preparatima obnavlja se znanje egipatskog dvora. Ali svaki muškarac može pomoći sebi na jednostavniji i jeftiniji način.

Kao što je i Kleopatra upućivala svoje robinje, vrlo je važno da muškarac (a i žena) budu odmorni i u takvom stanju priđu na seks. Stres, vremenski tjesnac, umor — najveći su neprijatelji svakog ljubavnog užitka.

Važno je i za radnog dana ponekad pomisliti na »ono«, da polako tinja erotizirana svijest, što će pripremiti podsvijest na užitak. Što više seksa, to više nagona. I to je stara mudrost. Valja nadoći na

Erotski kuharski recepti

CONSOMME VIVEUR (Razbludnikova juha)

Uzmite dobru, krepku juhu i pustite je da provre, a zatim u nju ubacite jednu do dvije rukoveti svježeg celera (i lišće i korijen) te pustite da sve kuha još pet minuta, ne poklapajući lonac. Potom izvadite iz juhe celer, a u juhu umiješajte čajnu žlicu kiselog vrhnja. Poslužite odmah, a prije toga pospite juhu s malo naribane korabice.

RAČJA JUHA

Operite više puta pedesetak riječnih rakova, pa ih ocijeđene ubacite u lonac s vrelom juhom, kojoj ste dodali jednu mrkvu i malo peršina. Kad to prokuha, skinite lonac s vatre te ga ostavite sedam do osam minuta da stoji otklopljen. Potom izvadite rakove i ubacite ih u cjediljku, a juhu ponovno malo ugrijte.

Kad se rakovi ohlade, oprezno im razbijte glave i ljušture, a mekanu jezgru odložite. Odrežite komad kruha, namočite ga dobro u juhi u kojo su se rakovi kuhali, stavite ga u cjediljku ili sito, te preko njega prelijte svu juhu koja će se ocijediti u lonac. U tako procijeđenu juhu ubacite očišćene rakove te dobro promiješajte na vatri, pazeći pri tom da juha ponovo ne zavri. Posolite po ukusu, dodajte malo ljutog cayenne-papra i poslužite.

Iskušani afrodizijački recept.

MOZAK S TARTUFIMA

Za ovo jelo potreban vam je teleći mozak ili dva ovčja. Očistite mozak od svih crvenih žilica, ubacite ga u duboku tavu u koju ste stavili maslaca, te metnite na vatru. Kad mozak s obje strane posmeđi, prekrijte ga slojem tanko narezanih tartufa. Prije negoli jelo poslužite pospite ga s malo naribanog paramezana.

JANJEĆA JAJA

Očistite nekoliko janjećih jaja (koja se prodaju i pod bijeli bubrezi) i skinite s njih tanku opnu. Pirjajte ih na tihoj vatri u dubokoj tavi u koju ste prethodno stavili sala od tovljenog kopuna ili malo maslaca. Kad jaja upiju svu masnoću dodajte u tavu dosta mljevenog cimeta, dva do tri klinčića (karanfilića) i na vrhu noža šafrana. Pirjana jaja prelijte sokom od pola limuna.

Iz knjige Bartolomea Scappija, privatnog kuhara pape Pija V

VRGANJI NA BORDOVSKI NAČIN

Očistite i oljuštite nekoliko većih vrganja te im odrežite drške, a potom ih na vrhu duboko zarežite. Tako pripremljene gljive stavite u smjesu maslinova ulja, papra i soli da se dva sata smekšavaju. U međuvremenu usitnite malo češnjaka, majčine dušice i peršina, te ubacite u smjesu.

Izvadite vrganje iz tekućine i stavite ih na roštilj. Pospite ih s malo nasjeckanih začina i, dok se prže, premazujte ih uljem.

Prije nego što ih poslužite pospite ih s nekoliko kapi limunova soka.

PREPELICE S TARTUFIMA

Pola sata dinstajte prepelice na tihoj vatri u smjesi od nasjeckane šunke, dviju mrkava narezanih na kolutiće, dviju izrezanih glavica luka, fino nasjeckanog korijena od jednoga celera, malo majčine dušice i malog lista lovora. Na to polako nalijte čašu šerija, a potom izvadite prepelicu i stavite je u posudu od lijevanog željeza. Procijedite sok i prelijte ga preko prepelice. Pričekajte da tekućina provri, potom poklopite lonac i pustite da se prepelica dalje pirja. Kad jelo bude gotovo, prekrijte ga slojem crnih tartufa i poslužite u loncu u kojem se kuhalo.

VINO S AFRODIZIJAČKIM MIRODIJAMA

Evo recepta za ovo izvanredno stimulativno piće:

30 grama stucanog cimeta
30 grama đumbira
8 grama klinčića
8 grama vanilije
1 kilogram bijelog šećera
1 litra crvenog burgunca.

NAKON LJUBAVI

Nalijte u čašu za vino četvrtinu čaše maraskina, jedno žumance, četvrtinu čaše slatkog vrhnja, te četvrtinu čaše starog konjaka.

Oprezno servirajte! Nemojte tresti niti mućkati! Žumance mora ostati cijelo, a piće valja progutati u jednom gutljaju.

Toplo preporučio jedan autorov prijatelj.

podsvjesnu spremnost, a nipošto ne na samo izvršenje čina, pogotovu ne na trajno ponavljanje iscrpljujućeg orgazma. Taj zaobilazni put do užitka tako čini dragocjenim dopiranje do rajske naslade.

Žena mora nadraživati muškarca, a to povećava uzajamnu naklonost. Oboje treba da budu opušteni, kako bi mogla rasti napetost naslade, kako bi iz žudnje nastala požuda, užitak iz spolonog odnosa, a iz seksa možda i sama erotika.

NAJVEĆE UZBUĐENJE — SAMA ŽENA

Žena nadražuje oko i nos, njezini oblici i put nadražuju muškarčevu ruku. Jelo i piće daju doprinos iz nutrine organizma.

Malo kome nije poznato uzbuđujuće djelovanje samo jedne čaše šampanjca. Krv burnije kola, kočnice popuštaju. Jednoznačni pogledi i dvosmislene riječi lakše teku. Tijela počinju »svrbjeti«. Ali svatko zna i za neugodne nuspojave, kad alkohol oteža jezik, misli, udove i sam ud. Tad je bolje da svatko pođe sam u svoj krevet i — laku noć.

Poticaj: uvijek manje dati, kako bi se probudila želja, kako bi požuda rasla. Tako i u jelu! Recepti erotske kuhinje koji izviru iz prirode mnogostruki su. Neki nadražaji to zorno pokazuju, a mnogo je toga opjevano i već ušlo u mitove. Kauboji u Sjedinjenim Američkim Državama prže na roštilju jaja mladih bikova ne bi li bili snažni poput njih. Zapravo meso s ražnja ne daje organizmu nimalo hormona. Ali mnogo bjelančevina uvijek djeluje poticajno na sjemenske žlijezde. To vrijedi za bilo koje posno meso, ali prije svega za jaja, od velikih pa do onih od jesetre i kečige, koje zovemo kavijarom.

Američki kauboji, pripisujući magičnu snagu bikovskim jajima, ne čine ništa drugo negoli je uobičajen u nekim krajevima Afrike: ondje se jede samljeveni nosorogov rog. Legenda kaže da time snaga tih golemih životinja prelazi u muškarčeva bedra. Taj običaj stoji života stotine nosoroga koje, usprkos zabrani, ubijaju na najgrozniji način. Manje zbog praznovjerja samih domorodaca, a mnogo više zato što je to postao vrlo unosan posao s turistima, koji posvuda žude za onim što će im razviti požudu.

Mnogo pouzdanije djeluju razni plodovi i biljke, a prije svega luk.

Erotski kuharski recepti 2

JASTOZI NA AMERIČKI NAČIN

Razrežite svježeg jastoga i još žive komade ubacite u lonac u kojem ste prethodno na jakoj vatri zagrijali ulje. Dodajte potom soli, papra, malo zdrobljenog češnjaka, malo dobrog bijelog vina, sok od svježih rajčica i mnogo drugih mirodija. Sve to pirjajte pola sata, a u posljednjoj minuti kuhanja prelijte s malo napola zgusnute juhe te pospite cayenne-paprom.

Autor recepta Charles Monselet primjećuje da čedni biblijski Josip ne bi onako grubo odbio Putifarovu ženu da mu je poslužila to jelo.

ŽABLJI KRACI

Ubacite u tavu tri tuceta žabljih krakova skupa s tucetom narezanih šampinjona, četiri glavice narezanog luka vlasca i pet dekagrama maslaca. Držite tavu pet minuta iznad vatre, zatim ubacite u nju još jednu veliku žlicu brašna, malo soli i papra, te naribanog muškatnog oraščića. To prelijte čašom bijeloga vina i šalicom čiste mesne juhe.

Pustite da sve kuha deset minuta, a u međuvremenu razmutite četiri žumanca sa dvije velike žlice kiselog vrhnja. Skinite s vatre tavu u kojoj ste kuhali žablje krake i druge sastojke, te uz neprestano miješanje postupno ulijte umućena jaja i vrhnje, pazeći da sve bude dobro izmiješano.

Vrlo plemenit afrodizijak!

TELEĆA PRSNA ŽLIJEZDA A LA D'AYEN

Prokuhajte dvije teleće prsne žlijezde, izvadite iz njih sredinu te je ostavite da se ohladi. Dodajte dva dekagrama slanine, dva dekagrama srži iz volovskog repa. Nadalje, sol, papar, piment, peršin, češnjak te luk vlasac. Sve sitno narežite i dobro izmiješajte. U drugom loncu razmutite dva žumanca sa dvije žlice mlijeka, pa potom sve istresite u prvi lonac.

Promiješajte dobro cijelu smjesu i nalijte je u dobro zamašćenu zdjelu, koju ćete staviti na drugi lonac u kojem ključa voda, te tako kuhajte na vodenoj pari dok ne bude gotovo. Prije nego što jelo bude posve kuhano, ulijte u nj još nekoliko žlica juhe.

Pouzdano stimulativno sredstvo.

Theba. Pašepuova grobnica. Pokojnik pije vodu iz Amentisa, egipatskog podzemnog svijeta. XX dinastija

To odaju već i njegovi nazivi: na latinskom se luk zove salax, što znači puten, a u jednom dijelu Njemačke ime mu je zwibolla (zwi-zwei-dva; bolla — kugla). Lako je odgonetnuti da te kugle zapravo znače jaja, mošnje. Bio sirov, kuhan ili pečen, luk uvijek djeluje. Jedino oba partnera moraju jesti sirov luk — kako im ne bi smetao njegov zadah. To isto vrijedi i za češnjak, koji ljude čini još živahnijima.

ČUDESNI GINSENG

Luku se iz naših povrtnjaka pridružuju celer i rajčica. U nekim krajevima crveni plod lijepa izgleda, koji je tobože stigao iz raja (Paradis-paradajz) zovu i ljubavnom jabukom. Ali, uvijek ima nečeg u nazivima, imena nisu nikad slučajno davana. Svoj dobar glas celer ima zahvaliti visokom postotku vitamina E, koji potiče plodnost. Farmakološka industrija nesumnjivo je razvila veliku propagandnu djelatnost oko vitamina E u kapsulama, tabletama i kapljicama, oslanjajući se na želju muškaraca da povećaju svoju potenciju. Međutim, prekomjerno uzimanje tih preparata vjerojatno je i škodljivo. Manje doze uvijek obećavaju veći uspjeh!

Tradicija pripisuje ne manji učinak dvama egzotičnijim plodovima: đumbiru i tartufima. Kleopatra je o tartufima doznala boraveći u domovini svoga ljubavnika Cezara, u čijem dvoru tartufi nisu bili rijetkost. Vidjela je kako pastiri natjeravaju svinje u bjelogoričnе šume Apeninskog poluotoka da ruju po zemlji i nalaze skupocjene gljive. Čim bi svinje na pojedinim mjestima počele dublje rovati, svinjari bi ih potjerali, a sami oprezno dovršavali započeti posao.

Na takav način i danas se u Italiji traga za tartufima. No previsoka cijena nedostupna je srednjem društvenom sloju. Gram toga afrodozijak stoji tri zapadnonjemačke marke!

Drukčije je s gomoljikama đumbira, čijim se kapima poboljšava tek koktela, ili koji dolazi na tržište kao marmelada ili pak služi za poboljšanje okusa riže: on je jeftiniji i možda zbog toga osobito muškarcima — mnogo više prija. Gotovo samo muškarci dolaze u ljekarne, k liječnicima ili travarima da traže neko sredstvo za uzbuđenje.

Napori svakidašnjice, srdžbe, stresovi — sve to slabi želju za užitkom.

Takvi utjecaji okoline većinom uzrokuju i prva zakazivanja u krevetu. Doživi li to jedamput, u čovjeku počinje rasti strah da ga više nikad neće moći uzdići. Tako nešto rijetko se događa muškarcu za vrijeme odmora, kad se može opustiti. Strah da će zatajiti izrasta iz neugodnog doživljaja, a pojačava se svakodnevnim naprezanjima. Iz toga proizlazi opasnost: strah od nemoći u krevetu može utjecati i na druge muškarčeve nastupe — u obitelji, pozivu, životu. Američki psiholozi nazivaju to »midlife crisis« (krizom srednjih godina života), dok liječnici imaju drugi termin — muški klimakterij.

Lijek je u preorijentaciji, promjeni, izmjeni tapeta, mirovanju, odmoru. Uz to tzv. prirodni praktičari preporučuju od davnina prokušana pomoćna sredstva: ginseng i johimbe. S njima se ne može pogriješiti. Johimbinum se dobiva iz kore jednog zapadnoafričkog drveta; proširenjem krvnih žila djeluje na bolje prokrvljavanje i povećanu osjetljivost spolnih organa. I u muškarca i u žene. Taj se

Dvije hetere. Crvene figure na antičkom kylixu (starogrčka posuda za piće u obliku kupe na nožici s dva drška), djelo arhitekta Apolodora, nastalo oko 500. godine prije naše ere. Tarquina, Museo Archeologico

Gozba (freska iz rimljanskoga grada Herculaneuma, koji je zatrpao Vezuv 79. godine n. e.)

sastojak nudi na tržištu u više oblika i preparata.

I azijski korijen ‚ginseng (što doslovce znači »korijen snage«) potiče krvotok. Ženina bedra i zdjelica dobivaju više krvi, krvne se žile pročišćavaju, a šupljikava tkiva nabreknjuju. Muškarac ili žena spremni su za ono što se može zbiti.

Ratnik Marko Antonije često je bio na bojnom polju, ali i kad je bio blizu svoje ljubavnice, katkad nije mogao k njoj. Događalo se da je nailazio na zaključana vrata lijepe Kleopatre, iako bi je vrlo rado posjetio. Znala je ona zašto to čini: prisilna ili dobrovoljna suzdržanost može biti i te kako dobar afrodizijak. ●

Hyeronimus Bosch (1462 — 1516): Vrt užitaka (detalj)

Sestre

Jeste li ikad došli u priliku da birate između sestara? Ako niste, sad vam pružamo mogućnost za to!

Dvadesetogodišnje blizanke Lyn (lijevo) i Leigh rodom su iz Pewaukeeja, Wisconsin. Djevojke su toliko vezane da su se morale savjetovati s psihologom kako da nadvladaju uzajamne emocionalne teškoće i psihičke muke. »Psiholog nas je pokušao razdvojiti«, kaže Lyn, »ali to nije išlo. Obje smo se samo uzrujale, jer kad nismo zajedno, svaka se osjeća raspolovljenom.« Najdraže psine blizanki bile su dvostruki sastanci, kad su napuštale stol u restoranu, odlazile u toaletu te se presvlačile. »Lako smo prevarile momke«, kaže Leigh, »jer smo upotrebljavale isti miris«.

Sestre Kiger, tamnokosa Patty (30) i plavokosa Susan (24), toliko su različite da je teško povjerovati da su u ikakvu srodstvu. No kad se svuku, tad se vidi obiteljska veza. Patty radi kao tajnica u San Diegu. Susan živi u Los Angelesu, gdje su sestre donedavno dijelile apartman. Jesu li se katkad osjećale kao suparnice? Susan odgovara da nisu. Kakve muškarce vole? »Svaka žena voli visoke, dobro građene, tamnokose muškarce«, objašnjava Susan i smije se kada to Patty potvrduje. »O svému raspravljamo do u tančine«, kaže Susan. »Baš o svemu«, dopunjava Patty, »kao na primjer, o tome koliki mu je bio promjer. Smiju se još više. »Volim muškarce koji znaju što hoće«, kaže Patty, a Susan se slaže.

Cynthia Elledge (28) i njezina sestra Nancy (26) žive u Denveru i rade u Denver Playboy Clubu. Neprestano su zajedno i ne odvajaju se ni prilikom posjeta bolnici niti košarkaškoj utakmici. Kao što vidite, kupaju se i sunčaju zajedno. Obje vole nešto stvarati (plesti i kačkati), a Cinty je nedavno počela voziti auto-reli u svojem alfa romeu.

Neobična priča o tri sestre otkrivena je kad je srednja Pamela (22) počela raditi kao foto-model. Putovala je i upoznala mnogo ljudi. Starija sestra Cyntia (25) kaže da ona i najmlađa Deborah (20) nisu bile ljubomorne kad je otkrivena Pamela. »To je bilo uzbudljivo za sve nas.« Cyntia, koja čezne za tim da postane profesionalni foto-model, počela je s Pamelom pohađati glumačku školu. U toj vrlo aktivnoj obitelji (sve tri se bave joggingom, igraju tenis, jašu) Deborah je možda najbolja. Ona uči tenis i skijanje na vodi, a uz to studira talijansku operu. Svoj izgled sve tri zahvaljuju svojoj majci za koju Cyntia kaže da je »senzacionalno lijepa«.

Dvadeset četvorogodišnja Kathy Kennéc (leži iznad sestre) i njezina plavokosa sestra Kim (22) pričaju da im je majka obično govorila: »Ne zloupotrebljavajte svoju ljepotu, zapamtite da ljepota ima svoju cijenu!« »To je točno«, slaže se stanovnica Denvera Kathy. Ona radi kao foto-model za odjeću. Njezina sestra Kim živi u Scottsdaleu, Arizona. »Zbog svojeg izgleda uvijek smo imale loše odnose sa ženama. Muškarci su smatrali da smo lijepe, ali glupe. Jednom smo ugovorile zajednički sastanak s momcima i ostavile ih na trenutak same. No, ostavile smo kazetofon uključen. Poslije smo bile iznenađene s njihovim visokim mišljenjem o nama.

Predbračne vježbe

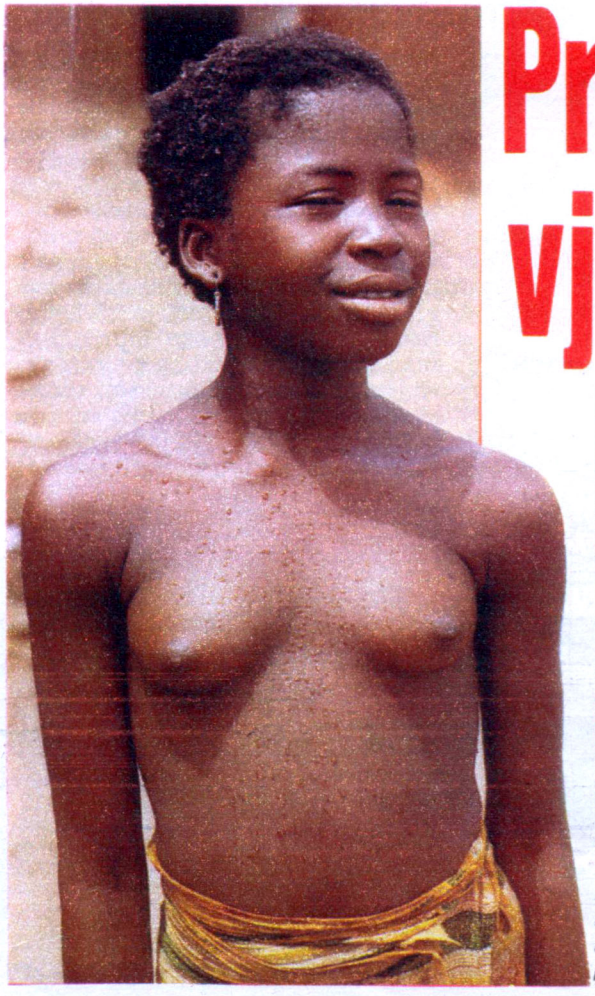

Mlada djevojka, samo s maramom oko bokova, napušta selo kako bi potražila učitelja ljubavi

Poslije rada u polju, na užarenu suncu, osvježujuća kupka užitak je za sve

Već danima se moj pratioc Tosi i ja zadržavamo na sjeveru Benina. Selo Derdona, u kojemu smo gosti, sastoji se od više skupina koliba sa stožastim krovovima. I tako smo jedne večeri sjeli uz vatru s nekolicinom muškaraca koji su pili proseno pivo. Jedan od njih, Hatali, iznenada je počeo pripovijedati o jednom prastarom običaju svoga naroda.

— Riječ je o jednom oženjenom muškarcu, slobodnoj djevojci i staroj vračari. Mo-Isu, iz našeg plemena, oženjen je Aontom. Kad je jednom išao putem prema poljima, sreo je Lantatu, petnaestogodišnju još neudatu djevojku. Lantata je odmah pustila da joj padne marama s bokova i počela pred Mo-Isuom izazovno plesati. Dakako, odmah je znao što to znači. Naime, sve neudane djevojke imaju pravo da spavaju s bilo čijim mužem kojega susretnu na poljskom putu. To vrijedi sve dotle dok se same ne vjenčaju.

— Ali zar žene nisu ljubomorne? — želio sam znati.

— Jesu — potvrduje Hantali — ali i same su se prije rado služile tim pravom. Siroti Mo-Isu nije baš prošao najbolje, jer on svoju ženu vrlo voli. Zato mu je ta nazadobilazna obaveza ostavila grižnju savjesti.

I dok sam se pitao što li je učinio da se oslobodi tog tereta, Hantali mi bez okolišavanja dade odgovor.

— Na povratku je Mo-Isu potražio savjet vračare. Ona mu je predložila da spava s njom. Jer, njena čarobna snaga može ga jednom za svagda izliječiti od duševnih muka.

— I je li Mo-Isu pristao na to? Hantali reče da Mo-Isu svejedno kao i prije, muči savjest. Ipak mislim da je to bila samo smicalica stare vračare, kako bi spavala s mladim muškarcem●

Spilja strasti

Prošlo je tek 41 godina otkako je svijet prvi put čuo za Tasaday, pleme iz »kamenog doba«, koje je dotad živjelo neotkriveno u džungli na filipinskom otoku Mindanau.

U visini Tiruraya, životnog prostora domorodaca niska rasta, koji rijetko narastu više od 1,50 metara, može se doći samo helikopterom. Nikakve ceste ne vode u njihov kraj. Za mog pustolovnog puta pratio me Dafal, domorodac susjednog plemena Ubo-Blit, koji godinama održava tijesne veze sa selom plemena Tasaday.

Jedva što smo sletjeli na jednoj maloj čistini sasvim u blizini spiljskog sela, već nas je okružilo mnoštvo muškaraca i žena. Gostoljubivim gestama pokazali su nam da dođemo do njihovih spilja.

Posao u smislu u kojem ga mi poznajemo ovim ljubaznim ljudima nije poznat. Oni ne obrađuju zemlju niti imaju stoku. Jedina redovita djelatnost — ako se taj izraz može upotrijebiti — čini se da je intimno saobraćanje: ujutro, u podne ili navečer muškarci i žene uvijek popuštaju svojim žudnjama. I pri tome im ne smeta ničija prisutnost. I kad smo stigli u selo, spilja strasti, u kojoj se odvija ljubavni život, bila je dupkom puna. Dok su se neki parovi predavali ljubavnoj igri, ostali su ih, u neposrednoj blizini, znatiželjno promatrali. Dafal mi je tad rekao da poneki muškarci i žene pet puta zaredom imaju odnos — toliko ih seks zabavlja. Ali muškarci iz ovoga plemena spavaju samo s vlastitom ženom. Usprkos njihovu strastvenom življenju, nevjera je za njih tabu.●

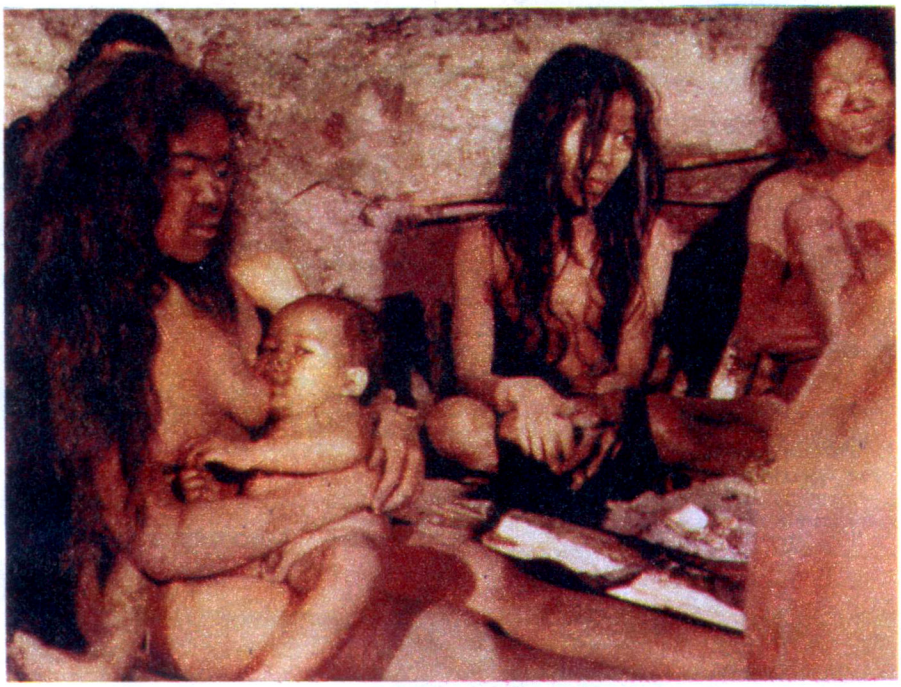

Prethistorijska slika: pripadnici plemena Tasaday u svom zemljanom skrovištu. Pred njima je bijela srž divlje palme, glavna hrana ovih ljudi

Članovi plemena traže jestive biljke. Dojenčad utažuje glad majčinim mlijekom i hranjivim cvjetovima. I kupati se mora.

Seksualna tombola

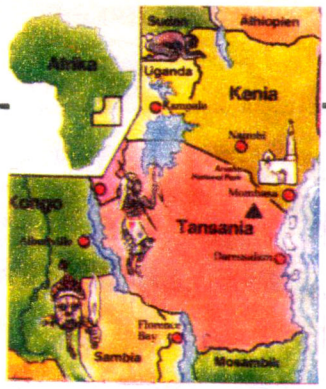

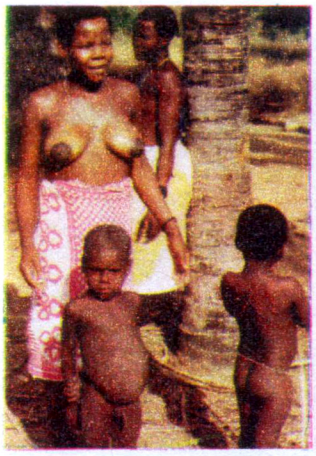

Pamuk se ručno vadi iz čahure

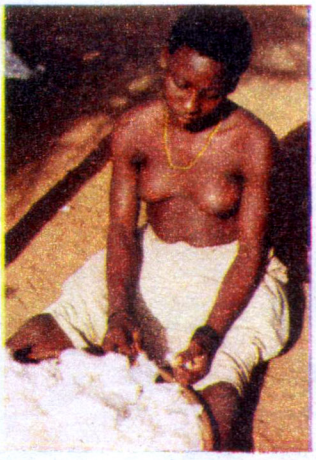

Grane palme služe za pletenje

Mljevenje žita

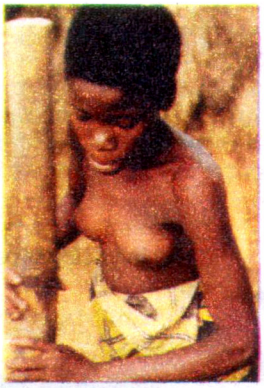

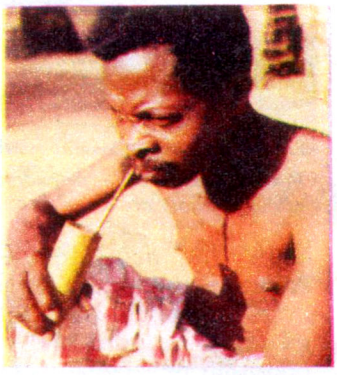

Prije »seksualne tombole« muškarci piju ljubavni napitak spravljen od trava

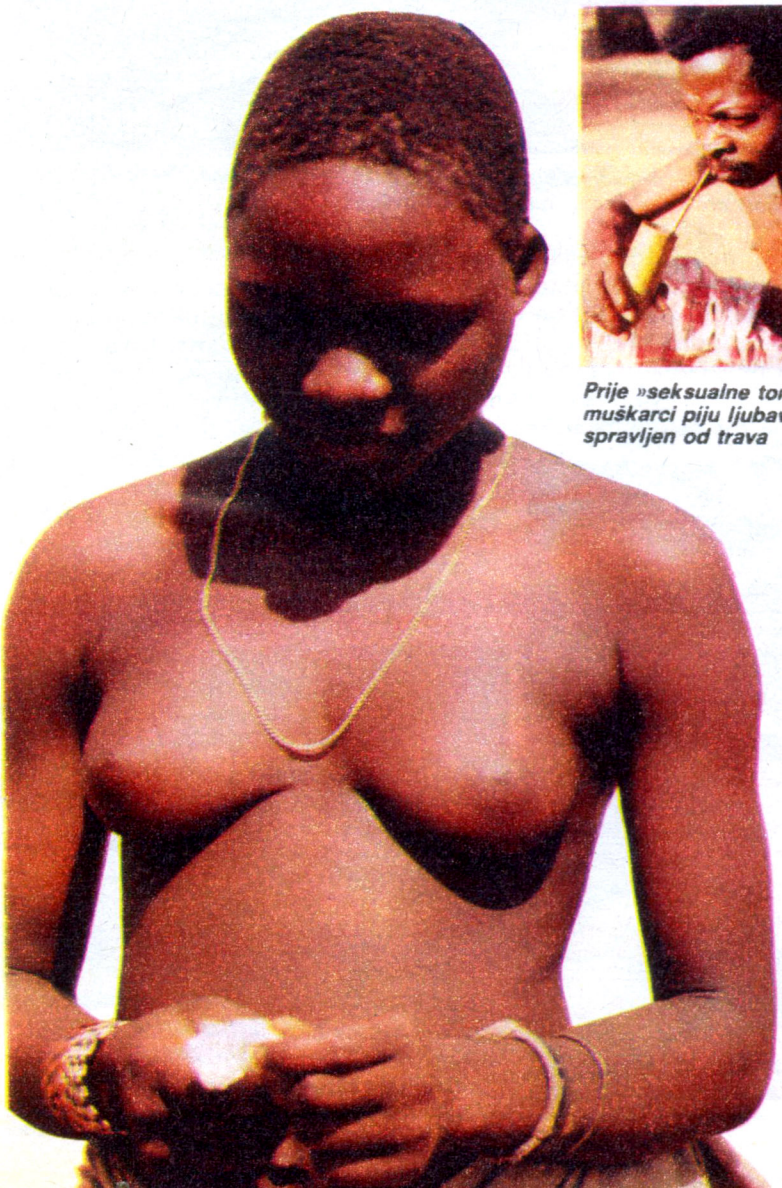

Jednom godišnje, malo poslije žetve prosa, kod Giryama u Tanzaniji slavi se svetkovina ljubavnog kruga. To smo moj pratilac Aya i ja doznali u jednom seocetu na sjeveroistoku zemlje, u blizini granice prema Keniji.

O čenu je riječ u tom obredu što se priređuje u čast boga plodnosti?

Već rano ujutro na dan svečanosti stanovnici sela su na nogama i pripremaju se za večer. Kolju se kokoši i ovce, kite se kolibe. Ipak, što je još uočljivije: kamo god Aya i ja pogledamo, vidimo mlade žene — sve neudane, kako nam reče poglavica — kako čuče u hladu drveća i mažu noge i grudi mirisnim uljem. Neke, koje vjerojatno žele biti posebno lijepe, bradavice na grudima boje u crveno.

I dok djevojke, svejedno jesu li lijepe ili ružne, ističu svoju ženstvenost, muški stanovnici sela piju snažno piće od trave, koje treba da služi kao erotski stimulans.

Naposljetku, kad nastane sumrak, uz usklike članova plemena plešu udavače usred seoskog trga, oko takozvanog ljubavnog kruga. Nenadano ih zaustavljaju udarci bubnjeva. Jednim potezom oslobađaju se marama oko bokova i bacaju ih u krug. Zadaća muškarca je da izvlače marame čije vlasnice tada postaju njihovim ženama.

Iako je nekima od tih parova potrebno prilagođavanje, mnogi se muškarci i usreće na ovoj »seksualnoj tomboli«.

Kraljica makovih cvjetova

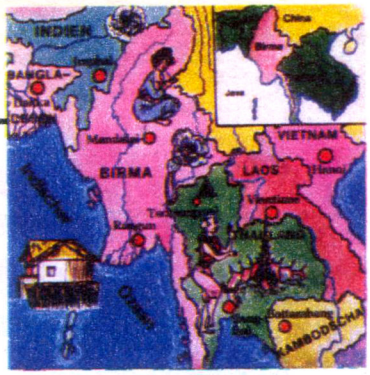

Nakon radova u polju i kućnih poslova (gore i dolje) žene, poput ove majke nose skupocjene turbane

Gotovo pola dana trajala je naša vožnja terenskim kolima od mjesta Čijengmaj do područja Akha, plemena koje živi u sjevernom Tajlandu, blizu granice prema Burmi. Sunce je već bilo nisko kad smo uskim crvenosmeđim zemljanim putovima napokon stigli do cilja. Mjesto Prem Čan Ding leži na rubu bujno obrasle visoravni, nasred »Zlatnog trokuta«, tvz. pakla opojnih droga.

Uskoro će studeni, na poljima u okolici sela mak je već u punom cvatu — vrijeme je da se to proslavi.

Dok se Čamoh, moj pratilac, jedan od najbogatijih trgovaca opijumom u tom kraju brine o svojim poslovima i cjenka sa seljacima, mene i Čamrona Pančarda, prevodioca, zovu na slavlje. S mjesta svečanosti dopire pjesma djevojaka i zvuk frula. Djeca plešu između žena okićenih srebrnim nakitom. Neke od njih, kao i mnogi muškarci, frču među prstima kuglice opijuma, kako bi ih nakon toga popušili u lulama.

Akhi, doduše, sade i rižu, kukuruz i proso, ali glavni im je izvor prihoda mak, iz kojega se dobiva opijum. Najveći dio žetve prodaju, no dovoljno im ostane za ne baš male vlastite potrebe.

Za sedmodnevnog slavljenja makova cvijeta prepuštaju se bez ograničenja uživanju opasne droge. U tom tjednu ne vrijede ni inače vrlo stroga moralna pravila. Tada žene, kojima je u preostalom dijelu godine propisana posvemašnja vjernost, smiju same izabrati ljubavnike. I svaki muškarac mora sa svakom to učiniti kada i kako ona to želi.

Vrhunac svetkovine: mlada žena reže grumen sirova opijuma

Čijang Pangun, najstariji u selu, priča nam da mnoge žene i djevojke od toga naprave pravo sportsko natjecanje, kako bi spavale sa što više muškaraca. »Onu koja ih uspije zavesti najviše«, reče nam, »ostali će cijelu godinu obožavati i bogato nagrađivati kao kraljicu makovih cvjetova«.

»To je titula koja njezina muža zacijelo ne čini osobito sretnim?« — primjećujem.

Ali Čijang Pangun trese glavom. »Naprotiv«, odgovara on. »Mužu kraljice makovih cvjetova svi zavide. Jer jedna naša stara poslovica kaže da je sreća čovjekova toliko velika kolika je želja njegove žene. I zato se muž kraljice makova cvijeta smatra najsretnijim stanovnikom sela«. ●

Lola

Djevojka kojoj pripadaju Goetheovi poljupci

Tekst: Johann Wolfgang v. Goethe
Fotografije: Donald H. Mine

1.

Kovrčice mnoge tu glavicu krase
O, da mi ih je privući uza se
I promrsit rukama na sve strane
Zaliječio bih srca svoga rane.
Ljubeći čelo, ustašca i oči, postao bih čio
Al' odmah zatim i u srce bolno ranjen bio.

2.

Češlju petozubni, gdje li ćeš zastat?
Zupci ti u povjesmo stalno zapleteni.
Igra ta neće ni zbog uha zaspat.
Uvojci nježni nisu meso, koža još manje
Ljupkost njina u vragolije pretvara sanje.

3.

Kao u kovrčice na obloj ti glavi
Zavukao bih prste i u vlasi ti ine.
Beskrajno ih mrseć, da me želja mine
Puštajuć da me sveudilj žudnja plâvi,
Ko i tebe Hafize, pjesniče slavni.

Prepjevao: Zorislav Ugljen

Razmišljanja, iz »Zapadno-istočnog divana«. Knjiga pjesama.

Charlotte ne uzbuđuje samo uvečer

Tekst: Johann Wolfgang von Goethe
Fotografije: Heribert Mühldorfer

1.

Čemu srdžba, žene uvažene, što divimo se djevama
Kad večernje uzbuđenje noćni užitak donosi vama.

2.

Sve žene su — jeftinija il' skuplja — roba
Što požudan je muškarac plaća u svako doba.
Sretna je čvrsta što uz postojanog će se sviti
i jednom se samo prodat', il' kupljena biti.

Prepjevao: Zorislav Ugljen

Johann Wolfgang v. Goethe: »Mletački epigrami«. Djelo se pojavilo u ostavštini pod nazivom »Erotika«

najljepše djevojke godine

Ljepotice na kalendaru za 1986.

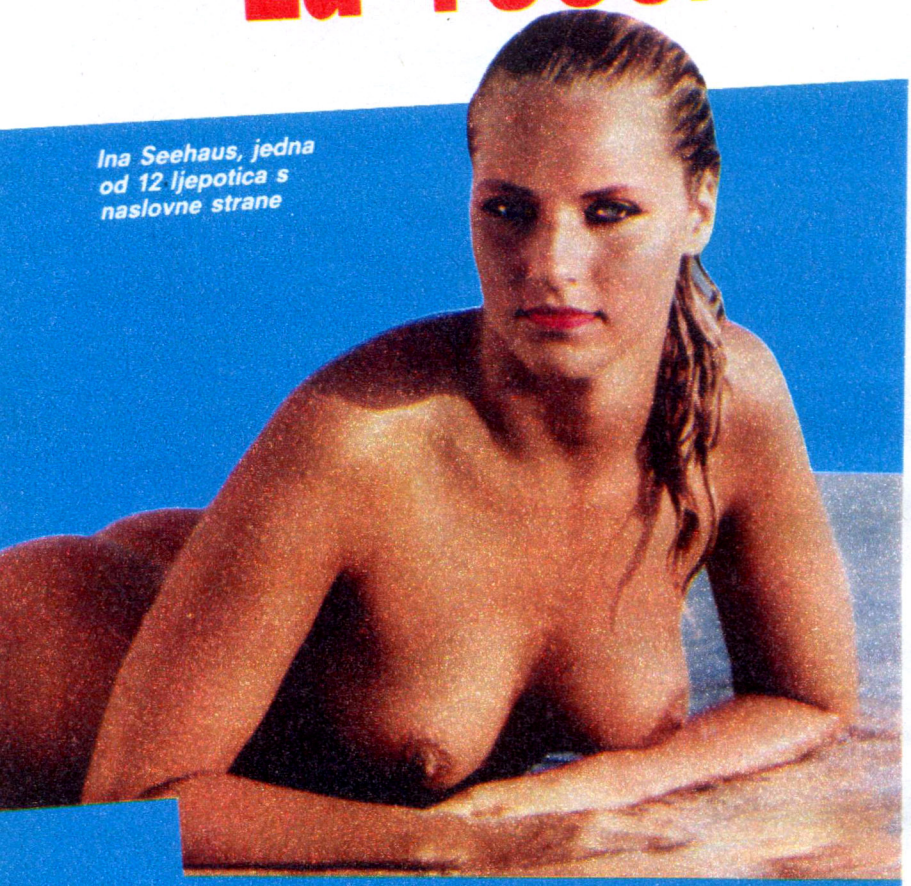

Ina Seehaus, jedna od 12 ljepotica s naslovne strane

Evo napokon i kalendara »Neue Revue« za 1986, sa dvanest djevojaka godine, dvanaest naslovnih stranica!

Na njemu je, na primjer, Berlinčanka Ina Seehaus sa svojim izazovnim oblinama. U međuvremenu napravila je karijeru pred kamerom i kao jet-set-ljepotica. Ili pak kovrčava Brigitta Cimaroli iz Salzburga, TV-zvijezda i žena snova Julija Iglesiasa.

Snimali su ih neki od najboljih svjetskih fotografa: Englez Mike Wilson i Michael Teufert iz Hamburga, koji je snimio i Marei.

Snimke su nastajale po cijelom svijetu, u Keniji, na Mauricijusu, u Hollywoodu. »U svakoj od tih 12 slika ima neke čežnje za daljinom«, veli njemački fotograf Jürgen Domanich.

Dakako, i čežnje za nježnošću, erotikom, koja dočaravaju vrhunski modeli i zgodne »djevojke iz susjedstva«. Na primjer, plava Katja iz Uetersena, koja je u svojim vrućim hlačicama odjeknula kao bomba, a danas putuje po cijelom svijetu. »Za to je kriva naslovna strana 'Neu Revue'« kaže ona.

Radost za oči: ovako je na naslovnoj stranici izgledala Marei iz Hamburga

Plavokosa Katja iz Uetersena, »djevojka iz susjedstva«

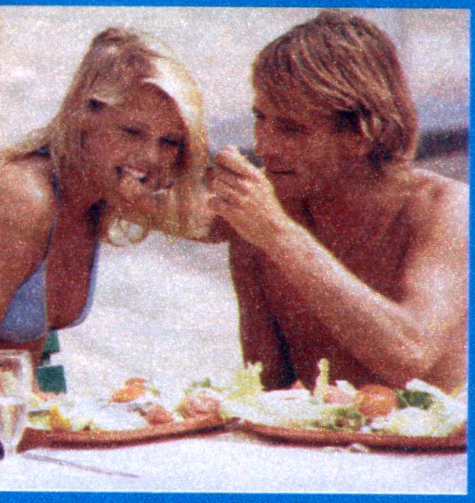

Katja za vrijeme snimanja u Ibizi

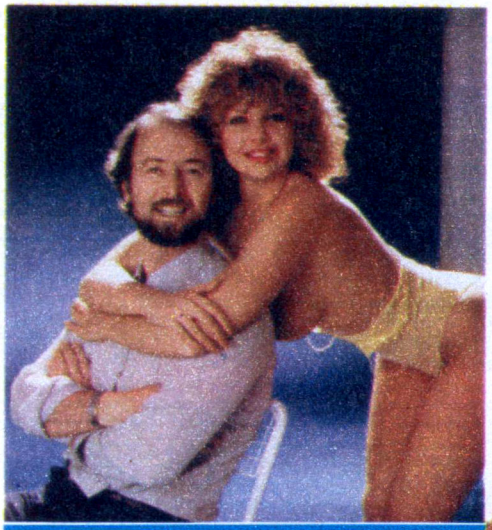

Fotograf Mike Wilson i njegov »prijedlog« za kalendar

Lijepa Austrijanka Birgitta Cimaroli na naslovnoj stranici...

... koji je poslije ovako izgledao

... i divlja Birgitta posve privatno, s Helmutom Bergerom

SVJETSKI INTERVJU

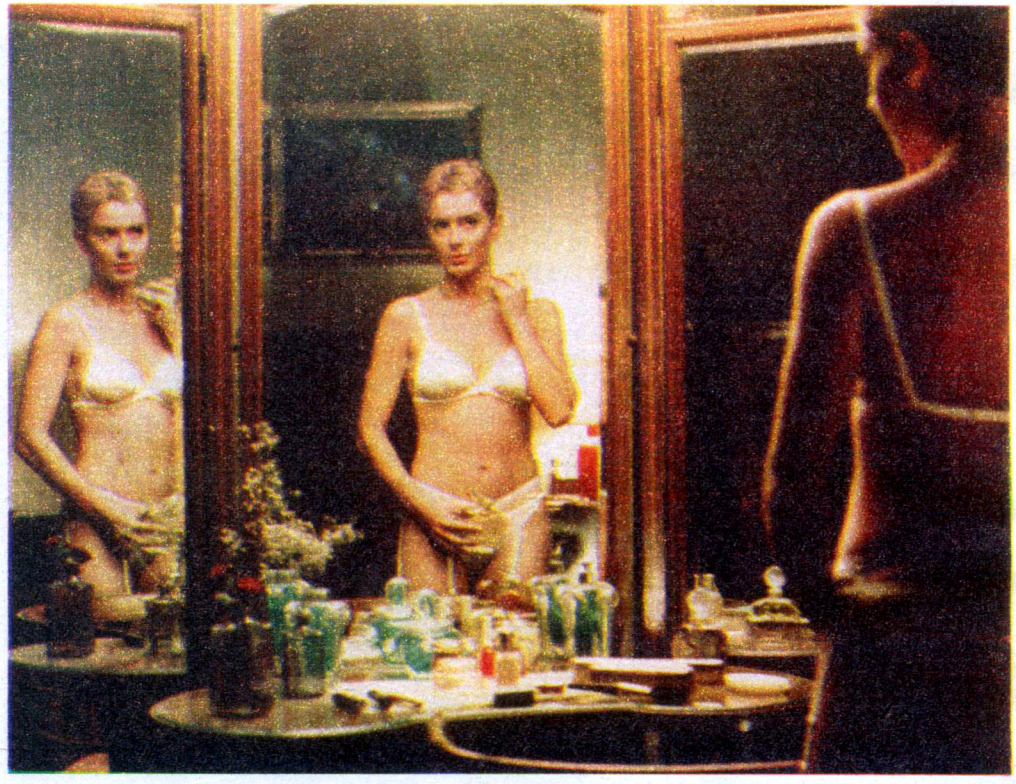

Sablažnjiva Monica

Na kraju jednog ne tako davnog ljeta glasoviti kazališni režiser Giorgio Strehler pripremao je novu predstavu, »Višnjik« Antona Čehova, koja će postati jedan od najvećih njegovih uspjeha. Među izabranim glumcima bila su najslavnija imena talijanskog kazališta. Nedostajala je samo glumica koja će igrati nježnu, krhku, hirovitu Anju. Kako mu nijedna glumica nije odgovarala, Strehler se odlučio za audiciju nepoznatih djevojaka. Na kraju je izabrao djevojčicu iz građanske obitelji koja je pohađala švicarski koledž, i slučajno došla u kazalište prateći prijateljicu. Ta se djevojčica zvala Monica Guerritore.

»Višnjik« je doživio prave ovacije, i otad je Monica imala lak put, iako ona to niječe (»Svaki put kad počinjem raditi na novoj predstavi, osjećam se kao na ispitu. Kao da se svi pitaju znam li ja zaista glumiti.«) Nakon Strehlera radila je s najboljim režiserima Italije i doživjela je uspjehe u komadima najvećih klasika, poput Čehova,

Shakespearea, Schillera. Uvijek se kretala u »velikom kazalištu«.

Ali prošle sezone film Salvatorea Samperija »Snimajući Patriciju« predstavio nam jednu drugu Monicu, potpuno drugačiju od glumice koju smo poznavali. To je moderna uznemirujuća žena, sa sramnim željama i nepredvidljivom hrabrošću. Monica igra stariju sestru, uspješnu i iskusnu, koja se vraća iz velikog grada u malo mjesto da preuzme brigu o mlađem bratu, bezvoljnom slabiću. Da bi ga nekako izvukla iz tog stanja, jedne noći odlazi u njegovu sobu i priča mu o svojim iskustvima, a na kraju vodi ljubav s njim. Dakle ne samo seks nego i incest. Izbio je skandal.

Već za vrijeme snimanja bilo je burno. Monikin zaručnik, glumac i režiser Gabriele Lavia, pobunio se protiv slobodnih scena i jednostavno je oteo. Dopustio joj je da se vrati tek nakon dužih pregovora i utanačenja scenarija. Film je doživio veliki komercijalni uspjeh.

To je za Monicu, koja je tada putovala Italijom igrajući Ofeliju, mogla biti samo usputna stanica, igra ili iskušenje. Ali ne! U novom filmu neobična naslova »Sablažnjiva Gilda« vidimo novu, drugačiju Monicu, divlju i opasnu. Film nema nikakve veze s Ritom Hayworth ni njenim čuvenim filmom »Gilda«. Tim imenom glavni se junak služi da bi odredio ženski spolni organ. Izazov je jasan. Ako tome dodate fotografije iz časopisa »Playman«, specijalnost kojeg su vrlo slobodne erotske slike, dobit ćete novu Monicu.

A što je s Lavijem, ljubomornim zaručnikom? Nema problema, jer je on autor i glavni glumac.

— Monica, osjećaš li se kao seks-simbol?

— Ne, nimalo. Ne natječem se, na primjer, s Laurom Antonelli.

Ali iza te etikete seks-simbola čitava priča. Toliko sam željela raditi na filmu. Napravila sam toliko pokusnih snimaka. Svi su mi govorili da sam dobra, ali da nisam lijepa, i sve je ostajalo na tomu. Onda je došla »Patrizia«. Željela sam dokazati da jesam lijepa. Ne zanimaju me uloge u kojima glumica služi samo kao pomoć komičarima. Takav seks-simbol ne želim biti, ali ulogu lijepe i inteligentne žene, to da, svakako.

— I baš si na tom polju uspjela. Kakav je dojam to ostavilo na tebe?

— Ženi je uvijek drago kad joj kažu da je lijepa. Kad ljudi u kinu viču: »Kakva mačka!«, i to je zadovoljstvo. Malo neugodno, ali ipak zadovoljstvo.

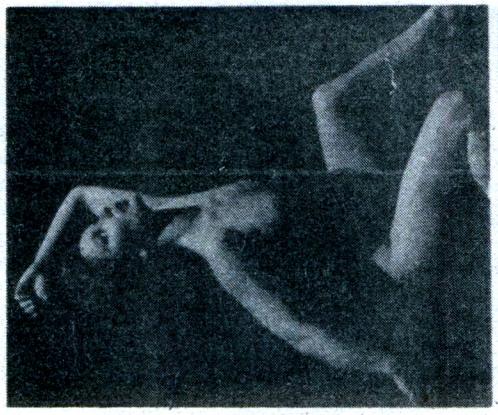

— Ne smeta ti dakle, ako se o tebi govori kao o seks-simbolu?

— Ne. Drago mi je. Istina je, promijenila sam se. Ova dva filma bila su važna promjena u mom životu, i kao žene i kao glumice. Kad sam čitala scenarij za »Snimajući Patriziju«, u prvi sam mah bila zaprepaštena, ali i očarana. Željela sam promjenu nakon toliko klasika. Željela sam nešto novo, suvremeno, nešto što će biti sasvim po mojoj mjeri.

— Taj prijelaz bio je označen i skandalom. Lavijeva »otmica«, pa sad ovaj novi film...

— Samperijev film nije samo komercijalan. Ja sam izabrana baš zato jer me se nije moglo prepoznati kao »ljepoticu«. U pogledu »otmice«, to je istina. Život udvoje navodi te da misliš drugačije nego kad si sam. Pomalo zbog stida nisam pokazala scenarij Gabrielu, i kad ga je on pročitao nije želio da snimam. Poslije smo se sa Samparijem dogovorili da neće biti potpune golotinje.

— A ova Gilda, je li sablažnjiva ili nije?

— Nije u smislu golotinje. To je moralna sablazan. To je put u pakao. Slučajan susret, na auto-cesti, jednog vedrog muškarca i žene koja je upravo doživjela strašan šok. I ona mu baca u lice svoju prošlost. Oni nikad nisu sami u krevetu. Uvijek su utroje. Nastaje igra koja vodi prema samouništenju. To je amoralan film, protiv svakog morala. I to je sablazan, a ne gole scene. U filmu nisam nimalo lijepa. Ništa u njemu ne potvrđuje sliku seks-sombola. To nije erotski film, jer u njemu nema ničeg što bi uzbudilo gledaoca.

— Ne bojiš li se da će ti prilijepiti etiketu Mirande iz fillma Tinta Brassa, koji je kritika srezala?

— Ne. Ja i dalje vjerujem u čovjekovu dobrotu. I inteligenciju publike. Vjerujem da ljudi prije ili poslije shvate što čovjek radi.

— Imaš li nešto zajedničko s destruktivnim likom iz »Gilde«?

— Gabriele je shvatio nešto o ženskoj duši. Ne znam jesam li i ja tome pridonijela. Ja ne reagiram kad me boli. Kukavički šutim. Valeria iz filma, naprotiv, viče ako joj se više, ranjava, čini sve ono što bi sve žene rado učinile kad ih se uvrijedi, ali se ne usuđuju, jer postoji moral, djeca, drugi. Film je nastao iz razgovora, u kojem smo ja i jedna prijateljica pričale o tomu što bismo učinile da otkrijemo da nas muž vara. Gabriele je možda čuo što sam rekla, i tako je nastao taj očajni lik žene koja bježi.

— Zar su žene danas zaista sažblažnjive? Je li tvoj lik postfeministički?

— Ne govorimo o feminizmu i postfeminizmu. Kažimo da su problemi pravi. Žene danas uče da budu slobodne, jake, nezavisne... Pravilo je: ako imaš uspjeha, onda si jak. Ali to je moda, a ne istina. Ja i moje vršnjakinje osjećamo to na svojoj koži, taj zahtjev da budemo sigurne, da nemamo trauma, jer se one rješavaju kod psihijatra. Tako nam je teško govoriti o greška-

ma, željama, nadanjima. Ja sam tek sad naučila govoriti o svemu što, me boli. Uspjela sam i zahvaljujući ovim filmovima. A kako je na filmu sve fikcija, lakše se uči.

— Zar je zadovoljstvo predstavljati vlastite more?

— Oslobađajuće je. Ovaj lik me privukao baš zato jer mi je omogućio da kažem nešto o ženama. Ja duboko vjerujem u ono što radim. Nikad ne bih snimila takav film samo tako. Radi novca? Pa nisam ga ni dobila mnogo!

— Želiš li reći da je za tebe sablazan značila osvješćivanje?

— Važno je izaći iz morala koji ti je nametnut. Nije istina da se ne može reći: »Ja patim.« Može se i mora. Moj se lik mršti da bi to mogao reći. Otkrije mazohizam kao osnovni element života žene. Volim igrati složene, neugodne likove. Pomažu mi da se bolje razumijem i da izađem iz kalupa u koji su me smjestili.

— Je li bilo lako snimati slobodne scene s vlastitim zaručnikom?

— Nikad ne bih snimila takav film s nekim drugim.

— Zar se uloge ne izmiješaju? Ne nosite li ih u svoju spavaću sobu? Ili svoje probleme na snimanje?

— Ne. Film je sniman s mnogo truda. Misliš samo na lik koji igraš, a ne na sebe. Osim toga, Gabriele me nikad nije prevario. I ja nisam Valeria, ne bih tako reagirala. Ja bih ga ubila.

— Ovaj film, dakle, nije unio nikakve promjene u vaš život?

— Ne, nikakve.

— Je li ti Lavia pomogao u toj promjeni?

— Mnogo. Lijepo je kad žena kraj sebe ima muškarca koji s toliko ljubavi i brige traži ono što uistinu jesi.

— U kazalištu vas nazivaju »romantičarima«. Jeste li takvi i u životu?

— On je Sicilijanac, a ja sam iz Calabrije. Oboje smo ljudi krajnosti, ali to su gluposti. Ispod je nešto mnogo više, duboka tišina.

— Kako si ga upoznala?

— Došla sam na njegovu predstavu, zatim sam tražila da radim s njim. Svidio mi se jer je lijep, ali osobito zato jer je dobar.

— Što želiš postati kad odrasteš?

— Ne znam. Ne znam planirati daleko unaprijed. Rado bih i dalje glumila u filmovima i u kazalištu. Rado bih uvjerila fanatike filma da kazalište nije tako dosadno, i fanatike kazališta da film ne mora uvijek biti glup. ●

Zatvorenica u haremu

Prevela Mirjana Obuljen

Kad joj je ponuđena uloga u filmu »Harem« Arthura Jofféa, Nastasja Kinski nije mnogo razmišljala. I ona i njen partner Ben Kingsley odmah su shvatili da to neće biti samo uobičajeni spektakl o ženskom suparništvu, što redovito prvo pada na um kad se spomenu haremi. Jer »Harem« je ponajprije priča o jednom sultanu; princu Selimu. Taj basnoslovno bogati čovjek teško podnosi suprotnosti i razlike između dva svijeta koja neprestano izmjenjuje: svijeta tradicionalnih vrijednosti i poslovnog Wall Streeta. Zaljubljuje se u mladu Amerikanku i u trenutku ludila otima je i odvodi u svoj harem, gdje već ima sto žena. I u Diane i u Selima nailazimo na podvojenost ličnosti.

Bijesna i uplašena, Diane pomalo otkriva što je to harem: to je neka vrsta čahure u kojoj si zaštićen, voljen, ali koja nema veza ni sa čime što zapadni svijet može zamisliti.

Arapi koji su vidjeli film bili su zateknuti razumijevanjem koje pokazuje. Prepoznali su se u Selimu, novom princu dvaju svjetova. Diane, koja ga u početku mrzi; na kraju će ga ludo zavoljeti.

Mnogi drže da je ovo dosad najljepša uloga Nastasje Kinski, zvijezde koja je godinama lutala svijetom tražeći sebe. Gurnuta je na film još gotovo kao dijete, ali bila je vrlo zrela za svoju dob. Odmah je shvatila da može računati samo na svoje mogućnosti. Snimala je film za filmom. A onda je ostala u drugom stanju. Dijete ju je prisililo da se zaustavi i da razmisli. Pogledala se, i ono što je vidjela, navelo ju je na odluku da se nikad više ne izgubi. Sad čeka drugo dijete.

— Nalazite li sličnosti između svog muža Ibrahima Muse i princa Selima?

— Radije ne bih govorila o mužu. On je pravi Egipćanin. Selim iz filma je zatvoreniji od žena u haremu, koje izvanredno žive i on ih štiti. Kao i Diani, i meni je ljubav dugo nedostajala.

— Djeca daju smisao životu, je li?

— Kad god sam loše raspoložena, gledam svoje dijete. Ono što sam proživjela sa svojim ocem bilo je suviše strašno. Pokušat ću im dopustiti da sami odaberu svoj život, ali pod mojom zaštitom. Voljela bih im pokazati svijet, djecu svih zemalja.

— Aljoša je »onaj koji sve proživi«.

— I koji »pomaže da se preživi«.

— Pomažete li vi drugima?

— Zvijezde imaju načina da učine nešto. Moram to iskoristiti i probuditi ljude. Nedostaje novca. Čovjek s ulice mora shvatiti da ima ljudi koji umiru od gladi i žive u strahu. Odlučila sam da govorim, da upozoravam. Proganja me slika one velike bijele ruke koja drži malu crnu ruku. Zašto takve razlike i takva ravnodušnost?

— Zarađujete li mnogo novca?

— Godinama sam se stidjela što dobro živim i što tako lako zarađujem. Lagala sam kad su me pitali koliko zarađujem. Svaki mjesec šaljem novac raznim organizacijama. To mi, uz moju djecu, ispunjava život.

— Kako se vidite u pedesetoj?

— Kao baka! Možda ću još snimati. A voljela bih i pisati.

— Kako zamišljate »pravu kuću«?

— To je kuća u prirodi s mnogo djece, koja ne moraju biti moja. Puna svjetlosti i zraka, s mnogo prostora, da svatko može imati svoj kutak. Poslije ću možda usvojiti jedno dijete. Obitelj je sveta i svi se problemi rješavaju unutar nje. Drugima je pristup zabranjen.

— Ali da se vratimo filmu. Kako vas ja Arthur Joffé uspio nagovoriti da prihvatite ulogu u »Haremu«?

— Bilo je to u Rimu. Pokazao mi je stare slike harema, dao mi je knjige. Vidjela sam i njegov kratkometražni film o konju i svidio mi se.

— Kako je bilo s Benom Kingsleyjem?

— Teško. Mi smo vrlo različiti. On mnogo razmišlja i računa. Upija sve poput spužve. Trebali smo se više izazivati. Selim, Ben Kingsley, pokušava mi dati ljubav i mir. On također osjeća da mu ja mogu pomoći da se oslobodi. Diane osjeća da mu je potrebna, i to joj je važno. Na kraju Diane pobjeđuje. Oslobodila ga je i pomogla mu da bude čovjek.

— Odrasli ste suviše brzo. Jeste li se i vi morali oslobađati?

— Što se bolje poznajem, to lakše živim. Oponašala sam druge i nisam se osjećala dobro. Kad volimo sami sebe, tada možemo voljeti i svoju okolinu.●

Doktor Mišić

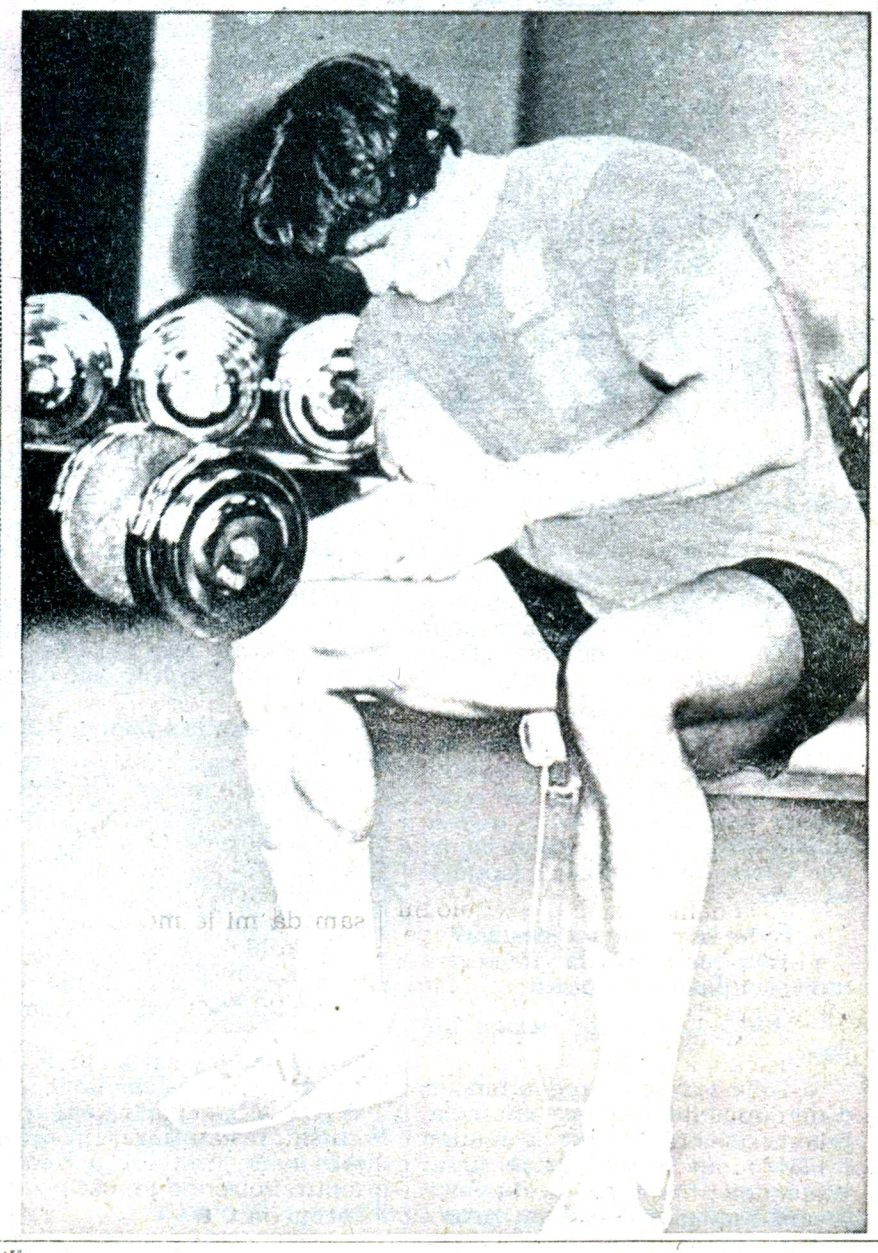

Tko zna zašto vjenčanje, predviđeno za travanj 1986. između »najslavnijeg muškog tijela na svijetu« Arnolda Schwarzeneggera i Marije Shriver (majka joj je Eunice Kennedy) toliko kasni, kad se zna da žive zajedno već dugih osam godina? Vjerojatno zbog nepovjerenja što ga je klan Kennedy gajio prema tom mišićavom momku.

Staro pravilo da mišići isključuju inteligenciju, više, čini se, ne vrijedi. Isto kao što se izreka »lijepa, ali glupa« više ne može primijeniti gotovo ni na jednu ženu.

Schwarzenegger, čija je filmska karijera sad već na vrlo čvrstim nogama, obrazovan je, profinjen i bogat čovjek snažne volje. U ovom razgovoru on nam iznosi svoje poglede na život, karijeru i svijet koji ga okružuje.

— Znači li vijest o vjenčanju s Marijom Shriver da se zaista namjeravate oženiti ili je posrijedi reklama za vaš film »Yado«?

— Volim Mariju i zajedno smo već mnogo godina. Otkad je poznajem, odrekao sam se avantura i života neženje. Trideset devet mi je godina, a Mariji deset manje. Došlo nam je vrijeme da razmišljamo o obitelji.

— Jeste li zabrinuti zbog toga što ulazite u klan Kennedy?

— Vjerujem da su oni mnogo više zabrinuti što će dobiti mene! No odnedavno je držanje Kennedyevih prema meni drukčije. Marijina me majka odmah prihvatila, dok su me drugi gledali s nepovjerenjem.

— Kako ste upoznali Mariju Shriver?

— Marija radi kao novinarka za televizijsku mrežu CBS. Jednom je

radila emisiju o kulturizmu, i tako smo se sreli u gimnastičkoj dvorani. Sastanak je počeo kao intervju, a produžio se duboko u noć. Razgovarali smo i potpuno zaboravili na vrijeme. To mi se dogodilo prvi put u životu. Obično žene oblijeću oko mene zbog mojih mišića. Znate li da primam tisuće pisama u kojima mi žene nude ljubav na sve moguće načine? Strašno! Osjećam se kao pravi objekt. Možda zato toliko poštujem žene. Nikad se prema nijednoj ne bih ponio kao prema objektu koji se upotrijebi pa baci.

— Patite li zbog toga?

— Smeta mi to. Rekao bih čak da me vrijeđa, jer znam da nisam samo gomila mišića. A opet razumijem da se netko tko je zaradio pet titula Mister Universuma i sedam Mister Olympia, može promatrati na taj način. I kad takva ocjena dođe od žena koje gledaju moje filmove, onda mi to smeta. One ne mogu znati što se krije iza mišića.

— A što se krije iza njih?

— Prošlost poraza i poniženja. Moji su mišići moja pobjeda nad životom.

— U kojem smislu?

— Vidite, kad sam bio mali, u Grazu, u Austriji, gdje sam rođen, svi su mi se rugali jer sam imao mnogo fizičkih mana. Rođen sam sitan i vrlo osjetljiv, i moj otac, koji je bio policajac, živio je u strahu da nikad neću moći raditi njegov posao. Zato se nikad nisam igrao s vršnjacima, nego sam kod kuće čitao. Imao sam teškoća s kralješnicom. Liječnici su govorili da se moram baviti sportom, ali što god sam pokušao nije mi išlo od ruke. Tad je moja majka u jednoj sobi napravila neku vrstu gimnastičke dvorane, nadajući se da će mi to pomoći. Tako sam uz pomoć nekog sportskog liječnika, počeo vježbati. Gutao sam goleme količine vitamina i pio ono strašno riblje ulje.

— I žabac se pretvorio u princa?

— Baš tako. Za godinu dana postao sam pravi div. Prijatelji su me počeli gledati s poštovanjem, ali i izbjegavati. Ne zato što sam bio slab, već zato jer sam bio suviše jak i agresivan. Zato sam odmah nakon osvajanja prve titule šampiona Evrope, otišao u Ameriku. Bilo mi je devetnaest godina.

— Gdje ste dobili i ostale naslove?

— Da, ali tu sam se upisao na ekonomski fakultet i zaradio dvije diplome. Gimnastika i knjige moja su velika strast. Mnogo čitam, iako mi radni dan traje deset sati.

— Vi i pišete, slikate, bavite se kiparstvom ...

— Da. Napisao sam knjigu o kulturizmu. To nije knjiga s lijepim slikama i objašnjenjima o tome kako se izvode pojedine vježbe, već govorim općenito o fizičkoj kulturi i pomoći koju sport i gimnastika mogu pružiti duhu. Poslije sam pohađao mnoge tečajeve umjetnosti i danas se moje slike i skulpture cijene.

— Zar vjerujete da bez mišića ne biste uspjeli?

— Da nemam mišića, zacijelo mi nitko ne bi ponudio filmske uloge, a disciplina koju sport nameće doprinosi pak razvoju ličnosti i jačanju karaktera i volje.

— Što ste sve osvojili zahvaljujući fizičkoj kulturi?

— Dodao bih i mentalnoj, ako mi dopustite. Napisao sam nekoliko bestselera. Moje radove kupuju ljudi poput Reagana i kritičari se o njima pristojno izražavaju. Snimio sam nekoliko filmova i osnovao vlastitu producentsku kuću. Prvi film koji namjeravam snimiti u vlastitoj režiji bit će o Jane Mansfield.

— Mariju Shriver ne računate?

— Marijina mi je ljubav važnija od ičega u životu. I zato jer je vrlo inteligentna žena.

— I postat ćete član jedne od najslavnijih obitelji na svijetu.

— Odgađali smo vjenčanje baš zato da se ne kaže da sam u obitelj došao kao žigolo. Danas sam dovoljno bogat i poznat, a i dokazao sam da mi je mozak razvijen barem koliko i mišići. Vjerujam da sam sasvim dobra partija, čak i za djevojku poput nje. Zato se više ne bojim braka.

— Namjeravate li cijeli život uzgajati mišiće?

— Mišići su poput biljke. Ne mogu se prestati uzgajati, jer se čovjek inače pretvori u probušenu loptu. Potrebno je vježbati barem sat na dan. ●

Guido Crepax

Drakula

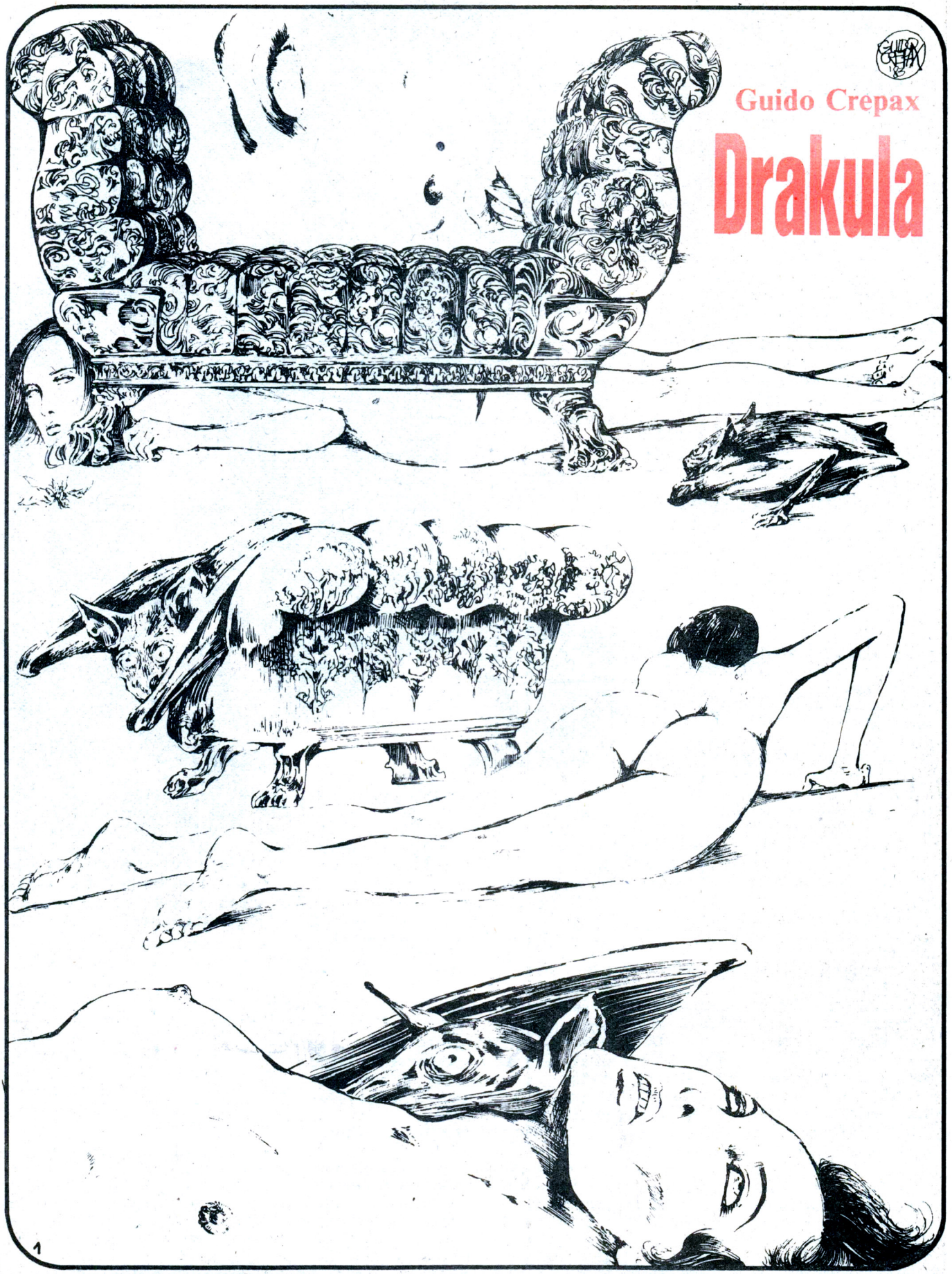

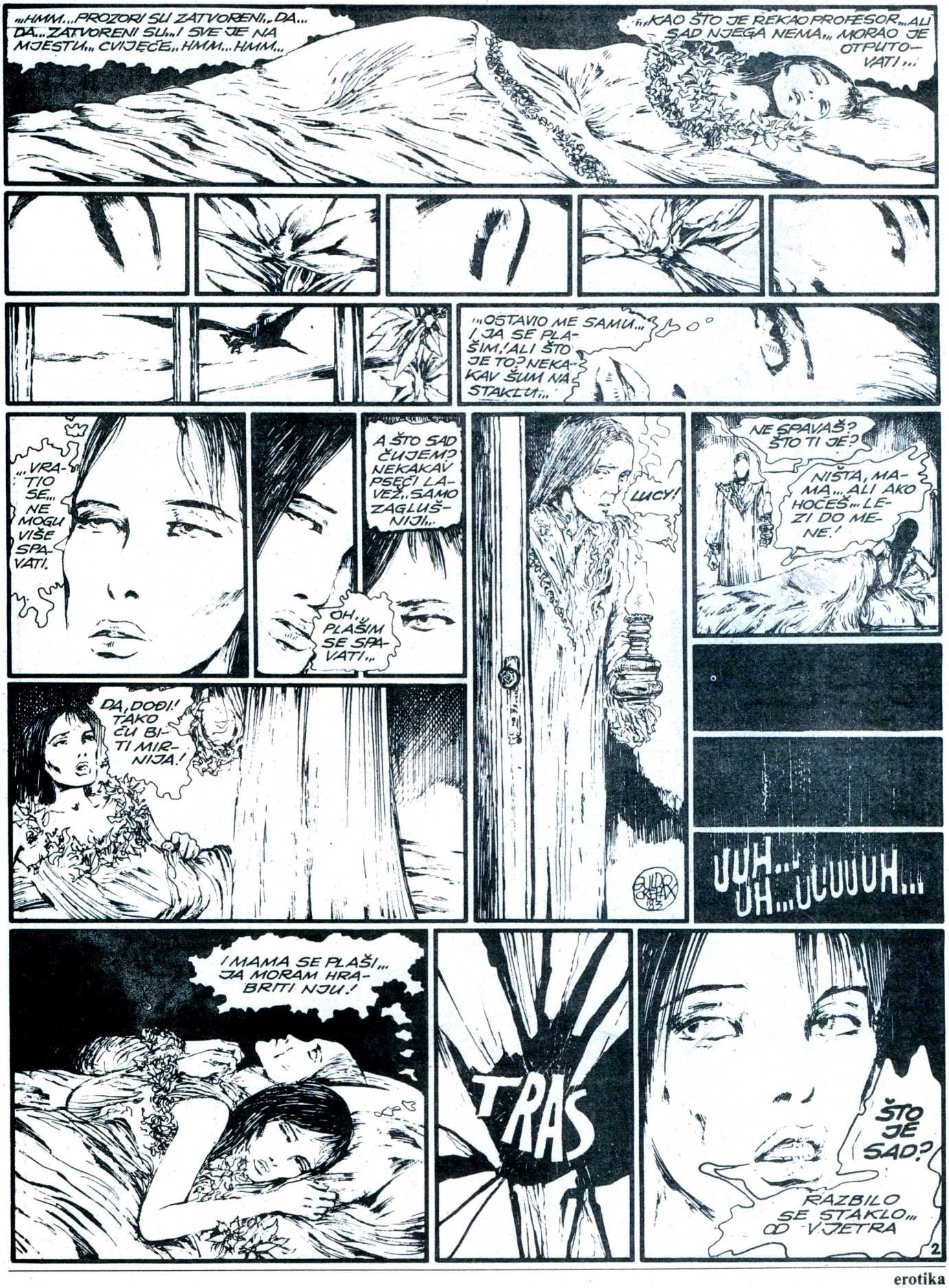
„HMM... PROZORI SU ZATVORENI„ DA... DA... ZATVORENI SU„ I SVE JE NA MJESTU„ CVIJEĆE„ HMM... HMM...
„KAO ŠTO JE REKAO PROFESOR„ ALI SAD NJEGA NEMA„ MORAO JE OTPUTOVATI„
„OSTAVIO ME SAMU... I JA SE PLAŠIM! ALI ŠTO JE TO? NEKAKAV ŠUM NA STAKLU„
„VRATIO SE„ NE MOGU VIŠE SPAVATI.
A ŠTO SAD ČUJEM? NEKAKAV PSEĆI LAVEŽ„ SAMO ZAGLUŠNIJI„
OH, PLAŠIM SE SPAVATI„
LUCY!
NE SPAVAŠ? ŠTO TI JE?
NIŠTA, MAMA... ALI AKO HOĆEŠ„ LEZI DO MENE!
DA, DOĐI! TAKO ĆU BITI MIRNIJA!
UUH... UH... UUUUUH...
I MAMA SE PLAŠI... JA MORAM HRABRITI NJU!
TRAS
ŠTO JE SAD?
RAZBILO SE STAKLO„ OD VJETRA
2

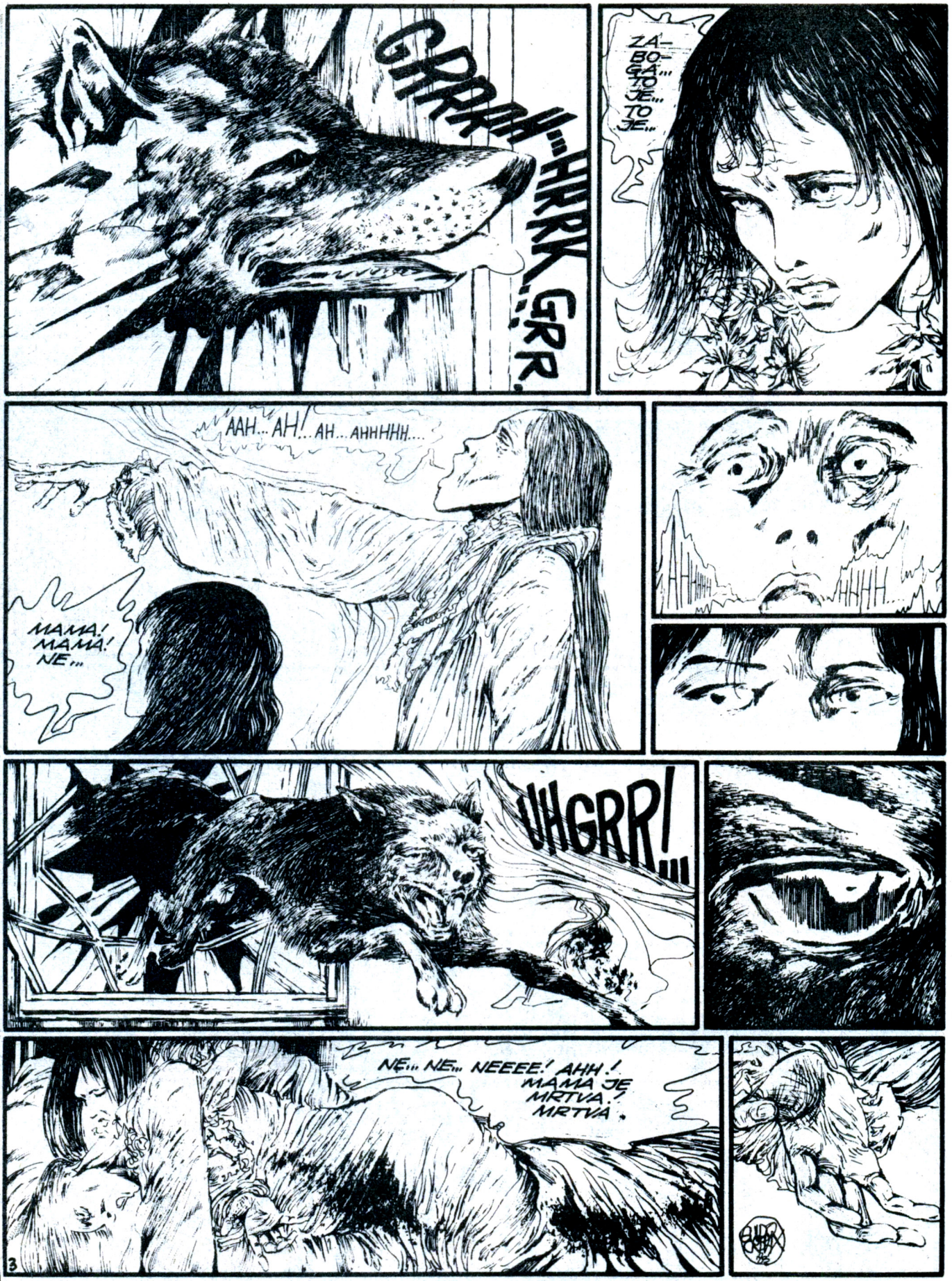
GRRRH...HRRK...GRR.
ZA-BO-GA... TO JE... TO JE...
AAH... AH!... AH... AHHHHH....
MAMA! MAMA! NE...
AHHHHH
HHHH
UHGRR!...
NE... NE... NEEEE! AHH! MAMA JE MRTVA! MRTVA.
3

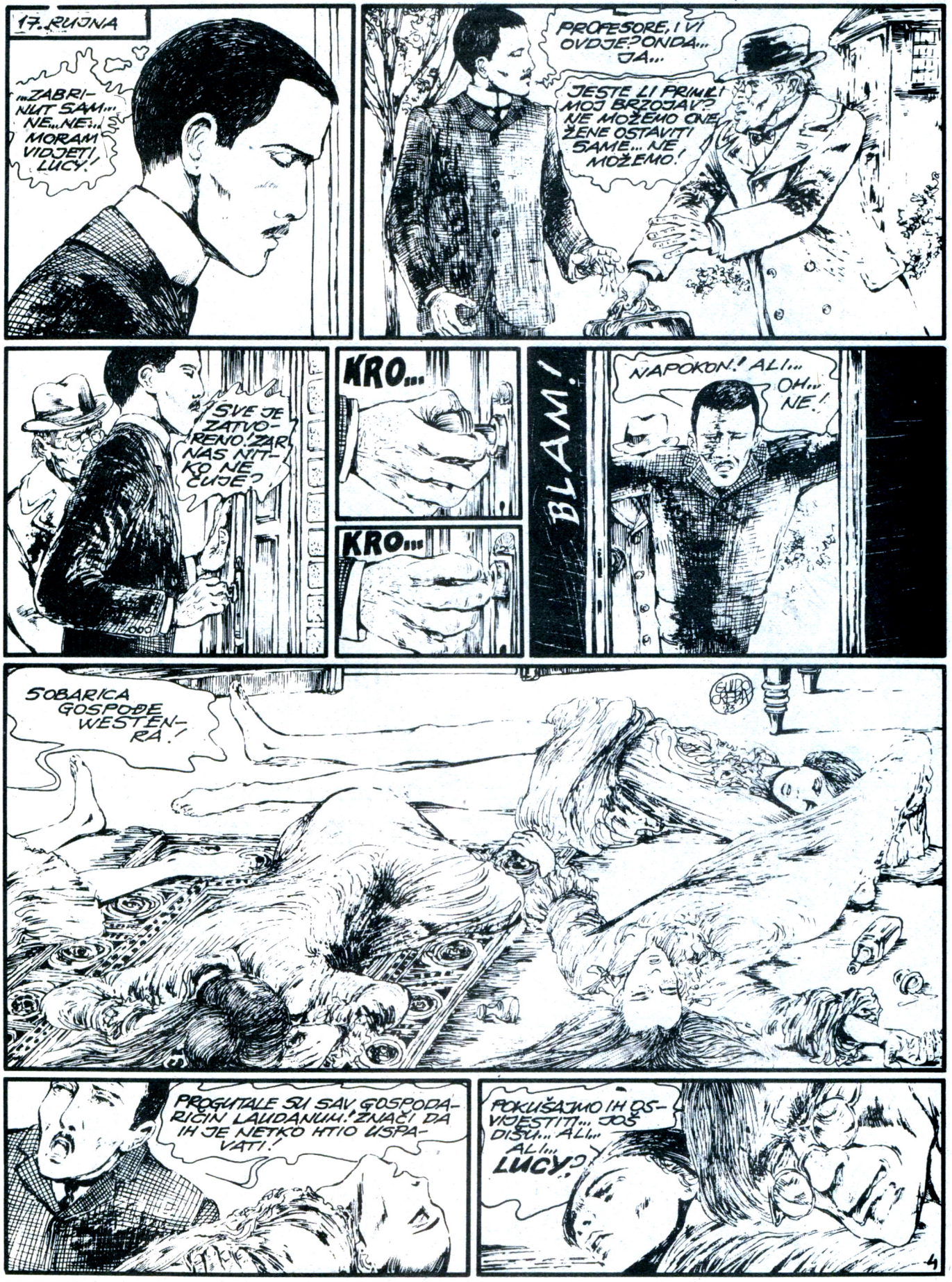
17. RUJNA
„ZABRINUT SAM... NE...NE... MORAM VIDJETI LUCY!
PROFESORE, I VI OVDJE? ONDA... JA...
JESTE LI PRIMILI MOJ BRZOJAV? NE MOŽEMO ONE ŽENE OSTAVITI SAME... NE MOŽEMO!
SVE JE ZATVORENO! ZAR NAS NITKO NE ČUJE?
KRO...
KRO...
BLAM!
NAPOKON! ALI... OH... NE!
SOBARICA GOSPOĐE WESTENRA!
PROGUTALE SU SAV GOSPODARIČIN LAUDANUM! ZNAČI DA IH JE NETKO HTIO USPAVATI!
POKUŠAJMO IH OSVIJESTITI... JOŠ DIŠU... ALI... ALI... LUCY?

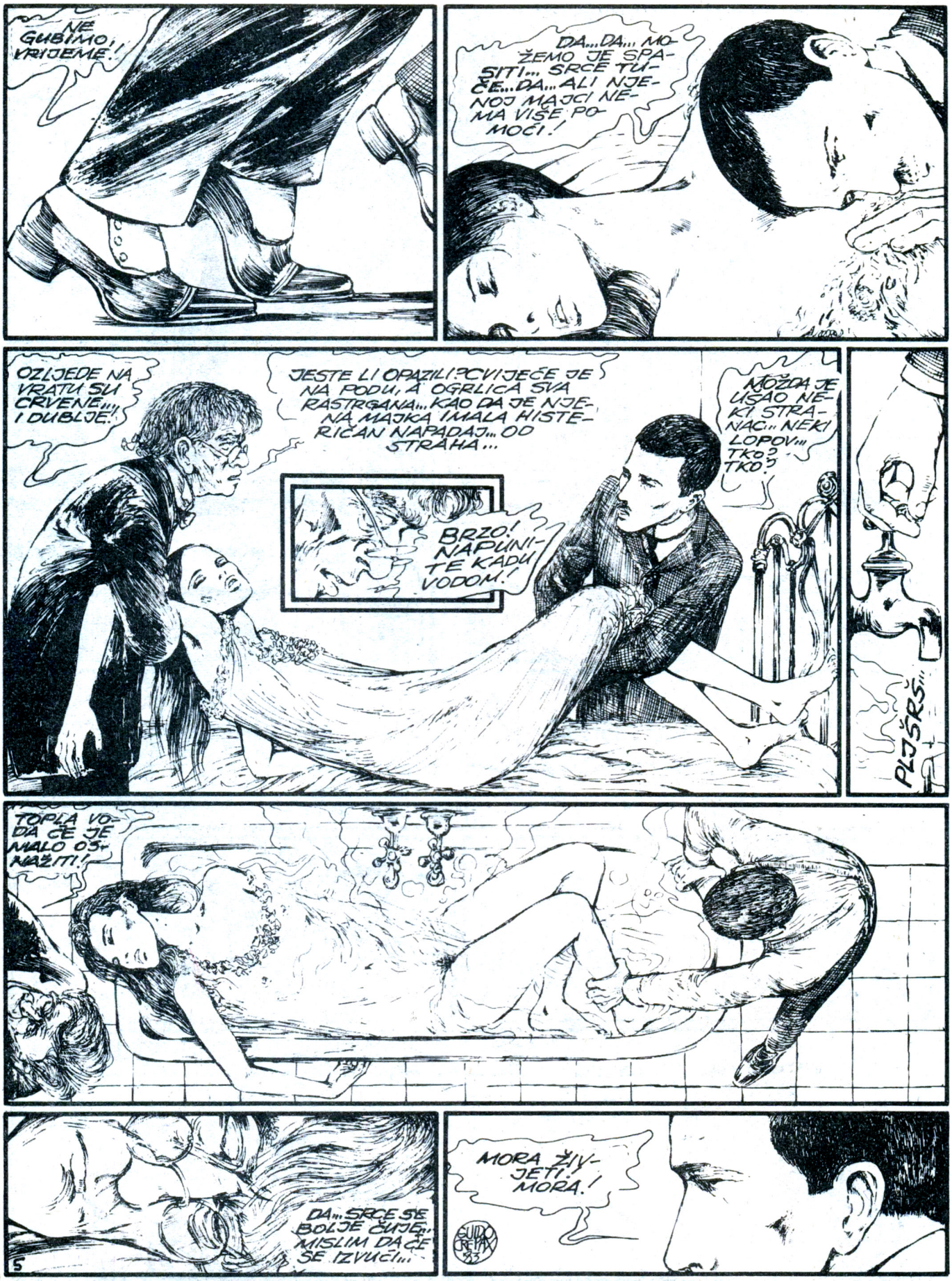
NE GUBIMO VRIJEME!
DA...DA... MOŽEMO JE SPASITI!... SRCE TUČE...DA... ALI NJENOJ MAJCI NEMA VIŠE POMOĆI!
OZLJEDE NA VRATU SU CRVENE...! I DUBLJE!
JESTE LI OPAZILI? CVIJEĆE JE NA PODU, A OGRLICA SVA RASTRGANA... KAO DA JE NJENA MAJKA IMALA HISTERIČAN NAPADAJ... OD STRAHA...
BRZO! NAPUNITE KADU VODOM!
MOŽDA JE UŠAO NEKI STRANAC... NEKI LOPOV... TKO? TKO?
PLJŠŠ...
TOPLA VODA ĆE JE MALO OSNAŽITI!
DA... SRCE SE BOLJE ČUJE... MISLIM DA ĆE SE IZVUĆI...
MORA ŽIVJETI! MORA!
GUIDO CREPAX '83
5

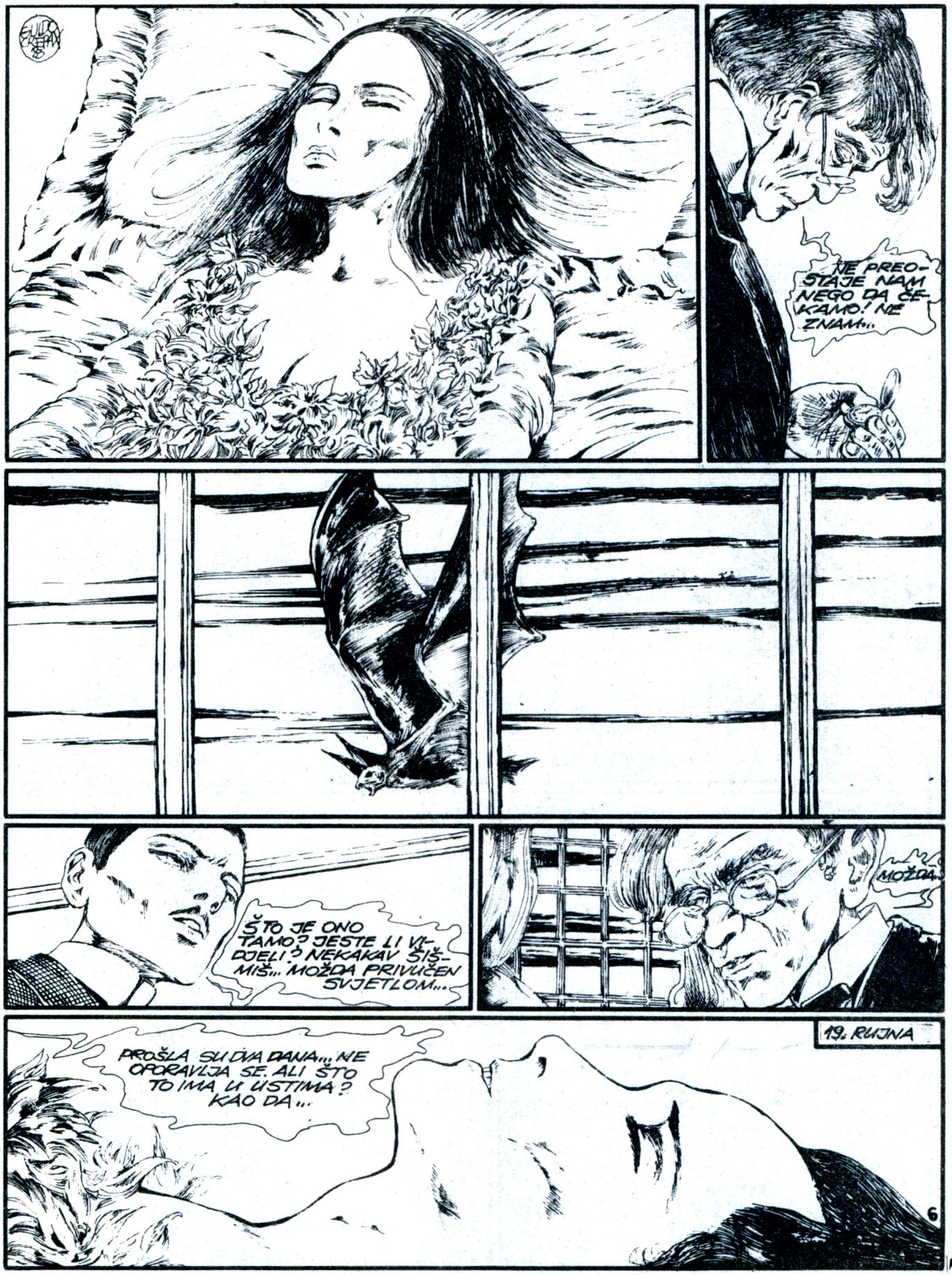
NE PREOSTAJE NAM NEGO DA ČEKAMO! NE ZNAM...
ŠTO JE ONO TAMO? JESTE LI VIDJELI? NEKAKAV ŠIŠMIŠ... MOŽDA PRIVUČEN SVJETLOM...
MOŽDA...
19. RUJNA
PROŠLA SU DVA DANA... NE OPORAVLJA SE. ALI ŠTO TO IMA U USTIMA? KAO DA...
6

EH? TKO JE?
ARTHUR JE OVDJE!
ARTHUR! LJUBAVI MOJA... AHH... DRAGO MI JE... ŠTO SI DOŠAO... AHH... AHH... DOĐI... BLIŽE... ŽELIM TE POLJUBITI... AHHH... AHHH...
LUCY!
NE! STANITE, ZABOGA!
DRAGI MOJ... PRIJATELJU...
VI STE... PROFESORE... MOJ PRAVI PRIJATELJ... MOLIM VAS... BDIJTE NAD ARTHUROM!
AHHH

IZDAHNULA JE!
DA... DRAGA NAŠA LUCY! NISMO USPJELI!
20. RUJNA
SAD ĆEMO IMATI DVA POGREBA!
ARTHUR IM NE MOŽE PRISUSTVOVATI... ZBOG ŠTO TAKO TUŽNIH OKOLNOSTI... N. JEGOV OTAC...
JA ĆU SE POBRINUTI ZA POTREBNE ISPRAVE... MOŽDA VI, PROFESORE, KAO STRANAC, NE POZNAJETE SVE POJEDINOSTI ENGLESKOG PRAVA...
ZABORAVLJATE DA JA NISAM SAMO LIJEČNIK NEGO I ODVJETNIK... ALI ZADRŽAT ĆU U TAJNOSTI JEDNO PISMO KOJE JE LUCY SKRIVALA... U NJEMU SU NEKE RIJEČI VRLO ZNAČAJNE ZA OBJAŠNJENJE CIJELOG DOGAĐAJA...
GUIDO CREPAX 88
SAD KAD JE MRTVA, LUCY JE OPET PREKRASNA!
DRAGI JOHNE, ZAO MI JE ŠTO VAM MORAM NARIJEDITI DA ĆEMO PRIJE POKOPA OBAVITI JEDNU OPERACIJU!
MOŽDA AUTOPSIJU? ALI ZAŠTO? NEMA RAZLOGA!
NE, NIJE RIJEČ O AUTOPSIJI!
8

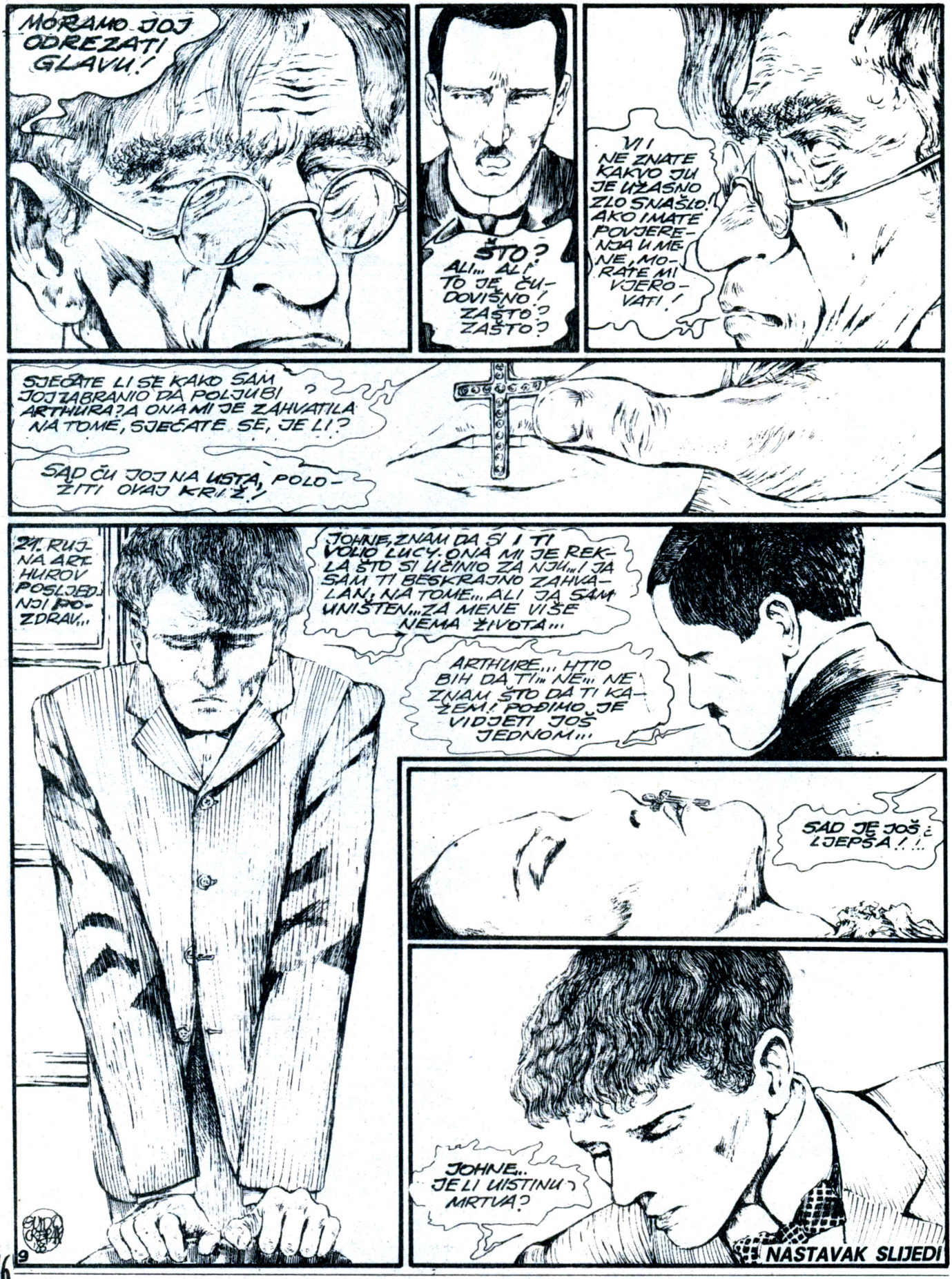
MORAMO JOJ ODREZATI GLAVU!
ŠTO? ALI... AL' TO JE ČUDOVIŠNO! ZAŠTO? ZAŠTO?
VI I NE ZNATE KAKVO JU JE UŽASNO ZLO SNAŠLO. AKO IMATE POVJERENJA U MENE, MORATE MI VJEROVATI!
SJEĆATE LI SE KAKO SAM JOJ ZABRANIO DA POLJUBI ARTHURA? A ONA MI JE ZAHVATILA NA TOME, SJEĆATE SE, JE LI?
SAD ĆU JOJ NA USTA, POLOŽITI OVAJ KRIŽ!
21. RUJNA ARTHUROV POSLJEDNJI POZDRAV...
JOHNE, ZNAM DA SI I TI VOLIO LUCY. ONA MI JE REKLA ŠTO SI UČINIO ZA NJU... I JA SAM TI BESKRAJNO ZAHVALAN, NA TOME... ALI JA SAM UNIŠTEN... ZA MENE VIŠE NEMA ŽIVOTA...
ARTHURE... HTIO BIH DA TI... NE... NE ZNAM ŠTO DA TI KAŽEM! POĐIMO JE VIDJETI JOŠ JEDNOM...
SAD JE JOŠ LJEPŠA!..
JOHNE.. JE LI UISTINU MRTVA?
GUIDO CREPAX
9
NASTAVAK SLIJEDI

4 PRIČE

Dane Milin

Ti si u mom snu, ženo!

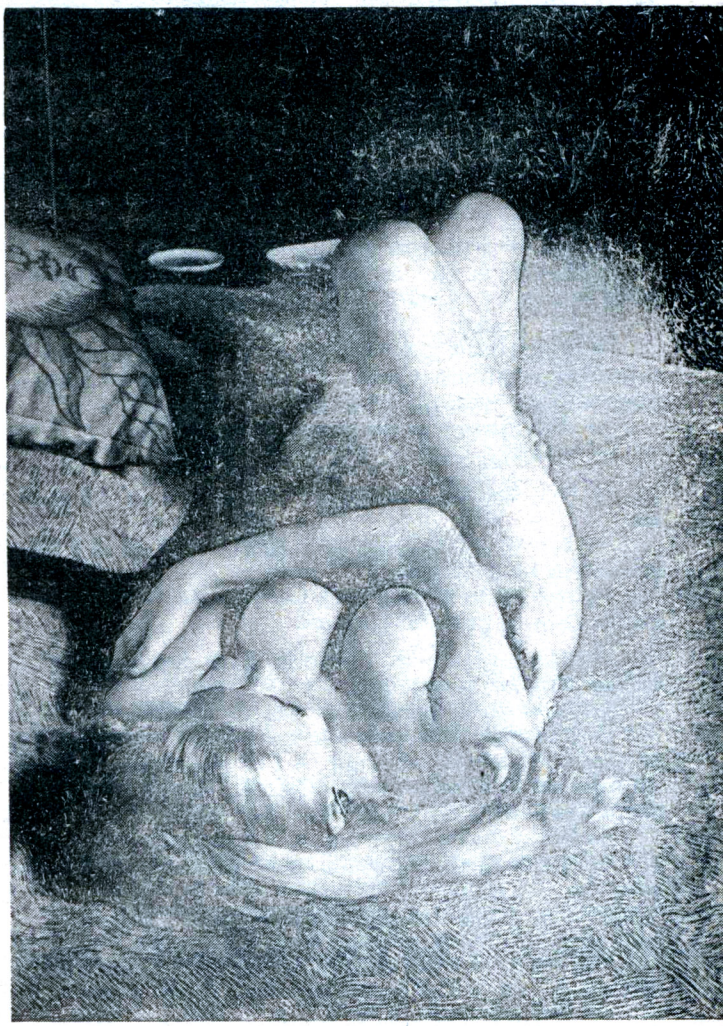

Da je netko mjerio vrijeme mogao bi zabilježiti: za deset sekunda i pet desetina ušao sam u stan, spustio rebrenice, izvukao se iz znojne odjeće i bacio se na krevet.

Žudio sam za pola sata drijemeža da se spasim od pivopijske glavobolje.

Nisam se valjano ni ispružio, a počelo je bjesomučno i bez prekida zvoniti zvono na ulaznim vratima.

Možda kuća gori, pa me neka dobra duša želi probuditi?

Okrenuh se na drugu stranu. Kad me dim počne gušiti, skočit ću kroz prozor, past ću na glavu nekog radoznalca i boljet će me stražnjica tjedan dana.

A možda je počeo rat. Osoba koja je zvonila nije namjeravala skinuti prst s dugmeta i trenutak se odmoriti.

Ustadoh bijesan kao Hun kad padne s konja, dođoh do ulaznih vrata, skočih i oborih zvonce s kuke. Kako je i dalje lepetalo, iščupah ga skupa sa žicom.

Osoba s druge strane poče lupati pesnicom o vrata.

— Aleksandre, otvori! Znam da si unutra! — vikala je neka vrlo ljutita žena.

Nikad nisam bio Aleksandar, čak mi je to ime bilo i smiješno, jer se zdesna nalijevo čita kao »radna skela«. Ali kako u to uvjeriti dugu kosu s druge strane?

U mene je buljila lažna plavuša, zgodne njuškice, sa dva brijega od sisa.

— Oprostite — promuca ona i ukipi se.

Uhvatih je za ruku i naglo povukoh k sebi. To sam tako dobro izveo da je uletjela u predsoblje. Zalupih vrata, zaključah ih, a ključ bacih preko njene glave u sobu.

Pokušavala je nešto reći, ali iz njenih poluotvorenih usta nije mogla izaći ni riječ.

— Tamo! — rekoh tiho i prijeteći, pokazujući joj rukom da uđe u sobu.

Ona koraknu dva puta i stade.

— Ja, ja ... — mucala je. — Pogriješila sam ...

— Niste pogriješili — rekoh tiho, gledajući je u oči. — Ja vas sanjam, i sve će biti kao u mom snu. Marš tamo!

Pođoh prema njoj, i ona se trže, pođe.

Poslije prvog koraka posrnu, jer je stala na moju cipelu koja je ležala ispod maloprije bačenih traperica. Jedva se uspjela održati na nogama, uhvativši se za naslon od naslonjača.

— Ovo je greška ... želim izaći ... — mucala je.

Poskočih prema njoj, kao što su radili Indijanci u američkim filmovima od prije pola stoljeća.

Ona odskoči unazad i stade na jednu od knjiga kojima sam prije nekoliko dana gađao Tanju kad nije htjela otići.

Knjiga kliznu ispod njene noge i nepoznata s treskom sjede na pod.

Sad je, s udaljenosti od dva koraka, mogla odozdo gledati moju nadignutu batinu. Htjela se pridignuti, ali ja viknuh:

— Rapanui! — I njeno dupence drugi put pljusnu na parket. — Tko ti je taj blesavi Aleksandar? — upitah.

— Muž — prošapta.

— Pa koji ga kurac tražiš ovdje? Nikad nisam bio peder.

— Pratila sam ga, a samo su se na ovim prozorima spustile rebrenice.

Kako bih volio imati rebrenice »koje se (same) spuštaju«.

Čučnuh i zagledah joj se u oči, smeđe i krupne.

— Nevjerni muževi — rekoh mirno — ne mare za rebrenice. Oni svoje ljubavnice obaraju na pod još u predsoblju.

— Da — prošapta ona i pokuša ustati.

Uhvatih je za nogu, guzovi joj opet poljubiše pod, skidoh joj sandale i bacih je iza svojih leđa.

— Ali, gospodine ...

— Ti si i dalje u mom snu pa se i ponašaj tako — rekoh pomirljivim tonom. Glavobolja mi je polako nestajala. — Reci mi svoje ime.

— Ksenija — odgovori jedva čujno.

— Spomenka.

— Ne, Ksenija. Pustite me! Sve je ovo velika greška.

— Ne mogu te pustiti — odgovorih — sve dok me netko ne probudi.

Pružih ruku prema njoj. Opirući se rukama i nogama, ona se povuče do zida.

Pridoh joj još bliže i brzo joj izuh drugu sandalu s noge i bacih je iza leđa.

—Vikat ću — prošapta ona.

— U mojim snovima sve žene viču. — Pogled joj se vraćao među moje noge. — I to sve pokvari. U sobu uđe veliki Crnac, da mi zlatnik i ja mu dopustim da odnese ženu.

— Vikat ću — ponovi ona, ali sad odlučnije.

— Hromozom! — viknuh tako jako da je soba odjeknula.

Ona se pripi uza zid, steže koljena i zgrči se.

Gledala me u oči, šutjela i jedva zamjetno drhtala.

Sjedoh na pod, po »turski«, a poslije nekog vremena rekoh:

— Oprosti. Kad sanjam, onda sve radim neopako.

— Plašim se — jedva izusti ona.

— Čega se plašiš? Pred tobom je gol muškarac, kojeg je napustila glavobolja, ali ne i pospanost. A ako se plašiš mog ukrućenog budalaša, sad ću ga omekšati.

Obuhvatim »budalaša« i počeh ga tjerati kroz šaku gore-dolje.

— Nemojte! — prošaputa ona i okrene glavu u stranu.

Ustadoh i uhvatih je ispod miški. Nekako je osovih na noge i, držeći je, prošaputah:

— Hajde, bez panike, sve će biti dobro. Skini suknju da se ne ovlaži, a onda ću ti pokazati gdje je kupaonica. Hajde, bit ću dobar, počinjem se buditi.

Ona preko mojih ruku raskopča suknju koja pade na pod.

Obuhvatih je pod koljena, podigoh je u naručjaj i ponijeh prema krevetu.

— Nemojte! — promrmlja ona, ali ne učini ništa više.

Čini se da »budalaš« djeluje uvjerljivo.

Spustih je na postelju i svukoh joj gaćice skupa sa čarapama. Ona se pokuša okrenuti u stranu, ali brzo je vratih u leđni položaj. Bacih se na nju, noge je tek reda radi držala priljubljene koju sekundu, i uletjeh u nju.

Zagrlila me snagom koju nisam očekivao, pružila mi usta u takav silovit poljubac kao da je godinama sanjarila o meni.

Ponijela me takvom snagom da sam brzo eksplodirao u njoj. A i nju je, u trenutku, zahvatio silovit grč, pa sam bio uvjeren da je dospjela do vrhunca.

Legao sam do nje i polako joj skidao bluzu, potom i grudnjak. Uživao sam u dodirima s njenom glatkom i mekom puti. Ona mi je tromim kretnjama pomagala u tome i povremeno mi pružala usta za duge i strasne poljupce.

Aleksandar je budala. U ime kakvih sisa, butina, dupenceta i njuškica vara ovu ženu? U mojoj kućerini nisam zapazio nijednu damu na koju bi se podigao moj veleuvaženi »budalaš«.

Nekoliko puta sam prešao dlanovima preko njenih brežuljaka, i opet me dohvatilo. Legao sam na nju, i ovaj put polako, ušao kroz procijep.

Prijašnje sladostrašće ponovo se razbuktalo. Polako se širilo i naposljetku se uvuklo u svaku moju žilicu. Želio sam da to potraje što dulje, ali ona me ponese, talasajući se sve žešće ispod mene. Navalih svom snagom, da što više puta prođem kroz njen vreli i uski procijep.

Činilo mi se da se iz svakog djelića mog tijela nešto izlijeva i upleće te tako umnoženo juriša k njoj. I dugo, dugo je taj potok slasti kuljao iz mene u nju, koja je uzdisala, stezala me rukama i nogama, ljubila me u usta i grizla mi rame.

Ležali smo umorni i gledali se. Moje se ruke nisu mogle odlijepiti od njenih ramena, dojki i bedara.

Stegoh je među nogama i pokušah je prisiliti da se ispruži. Ona me uhvati za ručni zglob i šapne:

— Nemoj više, ostavi malo i za sutrašnji san.

— Kako znaš da ću te i sutra sanjati? — upitah.

— Doći ću pred tvoja vrata i vikati: »Aleksandre, otvori!«

Nasmijah se i pustih je! Ona iskoči iz kreveta i poče skupljati odjeću.

— Gdje ti je kupaonica?

Pokazah joj rukom i padoh u drijemež. Slasti su još lagano treperile u meni.

Prenuh se kad čuh lupkaranje potpetica.

— Kamo? — viknuh bunovan.

— Vraćam se u svoj san — odgovori ona, uvukavši ključ u bravu. — San s Aleksandrom.

Sjedoh i promrmljah:

— Ako sutra ne dođeš, odnijet će te krilati trolejbus.

Ona se nasmija i upita:

— Zašto si me zvao Spomenka? Je li se tako zvala tvoja prva ljubav?

— Reći ću ti sutra. Vrijedi?

— Reći ćeš mi sutra i svoje ime. Vrijedi?

Otključa, izađe i zalupi vrata.

Legoh i brzo usnuh.

Kad sam se probudio, počeh tragati po rječnicima. Znači li Ksenija na grčkom ono što sam joj rekao: »Spomen«?

Ako sam se prevario,ne mari, past će mi nešto drugo na um. Samo, sutra bez piva! ●

Francoise Gilot

Ljubav s Picassom

Jednoga mi je prijepodneva, potkraj lipnja, rekao da mi želi pokazati vidik iz potkrovlja. Izišao je sa mnom u hodnik pred svojim slikarskim ateljeom. Ondje su kratke ljestve vodile do vrata oko jedan metar iznad nas. Uljudno se naklonio.

— Krenite prvi — reče mi.

Nisam bila baš oduševljena takvim prijedlogom, ali pošla sam, a on za mnom. Popevši se, otvorila sam vrata i ušla u omanju prostoriju, otprilike tri i pol metra na šest, baš pod krovnom gredom. Na desnoj je strani bio otvoren prozorčić, koji je sezao gotovo do poda. Prišla sam mu i ugledala krovove i dimnjake na lijevoj obali Seine, neku vrstu kubističke kompozicije. Picasso mi priđe s leđa i obuhvati me rukom.

— Radije ću vas pridržati — reče. — Ne bi bilo zgodno da padnete kroz prozor i ozloglasite ovu kuću.

Za proteklih je dana zatoplilo, pa je nosio kratke bijele hlače i sandale, kao i obično ljeti.

— Lijepi su pariški krovovi — doda. — Trebalo bi ih naslikati. — Pričajući i dalje o zanimljivom vidiku, podigne ruke i blago mi ih položi na grudi.

Nisam se ni pomaknula. Trudeći se da se vladam smireno kao i on, izrekla sam nekoliko svojih zapažanja o krovovima.

On mi pusti grudi... ne naglo, nego oprezno, kao da su moje dojke dvije breskve, oblik i boja kojih su mu se svidjele; dodirnuo ih je, zadovoljno utvrdio da su zrele i podsjetio sebe da još ipak nije vrijeme berbe.

Ustukne. Okrenula sam se prema njemu i pogledala ga. Lice mu se donekle zarumenjelo, doimao se zadovoljan. Činilo mi se da mu je drago što nisam priredila nikakvu predstavu, što se nisam ponašala ni suviše odbojno, niti suviše popustljivo. Nježno me uhvati za ruku i povede prema vratima.

*

Kad smo se popeli po zavojitim stubama, Picasso me za trenutak zaustavi i potom uvede u spavaću sobu. Zastane usred nje i okrene se prema meni.

— Htio bih provjeriti je li istinita moja predodžba o vama — reče mi. — Htio bih vidjeti podudara li se vaše tijelo s predodžbom koju sam stvorio. Osim toga zanima me kako vam se tijelo slaže s glavom.

Nepomično sam stajala dok me svlačio. Kad je složio svu moju odjeću na stolac, povuče se do kreveta, oko tri metra od mene, i počne me promatrati.

— Nevjerojatno je koliko mi je vaše tijelo bilo već unaprijed poznato — prozbori nakon nekog vremena.

Zacijelo sam se doimala donekle nesigurno dok sam stajala nasred sobe, jer sjeo je na postelju i pozvao me k sebi. Kad sam mu se približila, posjeo me na koljeno. Nesumnjivo je vidio da sam zbunjena i da sam voljna učiniti sve što zatraži od mene... ne zato što ja to uistinu želim, nego zato što sam tako odlučila. Naslutio je to i uvidio da sam još kolebljiva i da ne osjećam nikakvu pravu žudnju, te mi je počeo mirno govoriti. Kazao je kako bi mu bilo drago da budem uz njega, ali kako naš odnos ne smatra neopozivim poput otkucaja sata. Moramo se oboje osjećati slobodnima kako bi sve ono što se događa odgovaralo obostranim željama.

Odavno sam odlučila doći k njemu i znala sam čime će to uroditi. Iako sam bila spremna snositi posljedice, zapravo nisam željela to. Htjela sam sve to učiniti njemu za volju, no ne baš od srca.

Ali od onog trenutka kad me svukao i pažljivo promatrao, moje se mišljenje temeljito promijenilo. Nekako me uzdrmao svojim postupkom. Najednom sam osjetila da se mogu potpuno pouzdati u njega i da počinjem živjeti nov život.

Ispružio me na krevetu i legao pokraj mene. Gledao me sve nježnije, lagano mi je prelazio rukom po tijelu, kao kipar po svom kipu dok provjerava je li oblik baš onakav kakav treba da bude. Bio je vrlo blag. Da, zauvijek mi se urezala u pamćenje njegova izvanredna blagost.

*

Rekao je da će odsad svi moji i njegovi postupci biti vrlo važni. Svaka riječ, svaka kretnja. Sve što se bude događalo između nas, neprestano će nas mijenjati.

— Žao mi je — napomenuo je — što ne mogu u ovom trenutku zaustaviti vrijeme i fiksirati sve, jer slutim da ovaj trenutak znači pravi početak. Imamo na raspolaganju određenu količinu iskustva, nama nepoznatu. Čim okrenemo pješčani sat, pijesak će početi da sipi i neće se zaustaviti dokle god ne ispadne i posljednje zrnce. Ne znamo koliko vremena imamo pred sobom, pa i te kako moramo paziti na to da ne razorimo ljepotu koju imamo. U životu ima svega samo u ograničenoj količini, pogotovu sreće. Kad počinje neka ljubav, sve je već, moglo bi se reći, određeno unaprijed, njeno trajanje i sadržaj. Ako bi već prvog dana dosegla najviši stupanj, sve bi se toga prvog dana i završilo. Stoga moraš biti vrlo oprezna kad želiš nešto što bi htjela dugo zadržati. Moraš izbjegavati brzopletosti koje bi mogle pretjerano ubrzati razvoj.

Neizrecivo sretna što sam uz njega, ležala sam mu u zagrljaju dok mi je objašnjavao svoje poglede. Napokon je ušutio. Još smo ležali, ne govoreći ni riječ, i slutila sam da je to početak divnog doživljaja. Znala sam da nije licemjer. Nije mi kazao da me voli... za to je bilo još prerano. Rekao je to i pokazao tek poslije nekoliko tjedana.

Da je tad pokušao tjelesno ovladati mnome, da mi je nastojao ljubavnim izjavama razbuktati osjećaje, ne bih mu bila ništa vjerovala. Ovako sam mu vjerovala sve.

Dotad je bio za mene slavan slikar, kojega svi poznaju i dive mu se, vrlo pametan, duhovit čovjek, ali nekako nedohvatljiv i neshvatljiv. Sad sam ga shvatila. Dosad je budio u meni zanimanje i privlačio me intelektualno, a sad su se svemu pridružili moji osjećaji, moja naklonost. Dosad nisam mislila da bih ga mogla zavoljeti, a sad je ljubav postala neizbježna. Očito je u svojim odnosima s ljudima izbjegavao klišeje, kao i u umjetnosti.

Naposljetku sam zapazila da je vrijeme da odem. Rekoh mu to.

— Ne smijemo se prečesto viđati — napomenuo je. Leptirova krila mogu zadržati svoj sjaj samo ako se ne dotiču. Ne smijemo rasipati ono što nam svjetlo donosi u život. Sve ostalo u mom životu vuče me samo dolje i zastire svjetlo.Ono što doživljavam s tobom, za mene je poput prozora koji se otvara. Htio bih da ostane otvoren. Smijemo se viđati, ali ne prečesto. Kad me budeš htjela vidjeti, javi mi se telefonom.

Kad sam tog dana izlazila iz kuće, znala sam: sve što će se dogoditi... bilo divno, bolno ili oboje istodobno... neizrecivo je važno. Šest smo mjeseci okruživali jedno drugo ironijom, a sad je za jedan jedini sat ironija potpuno nestala. Sve je postalo vrlo ozbiljno, poput nekakve objave.

Bio je hladan, sumoran dan u veljači, no u mom je sjećanju obasjan ljetnim suncem.●

Miloš Kordić

Istezanje Vilme R.

Vilma R. se istezala. Rasla je do gimnazije, do tvrdih i uspravnih sisa, do prozirnih bluza, do duge kose, do lubeničastih guzova. Faksala je na medicini. Kroz glavni ulaz prolazila je najljepša, najgrlatija, najsisatija i najguzatija. Mama joj mamasta, prcolika, zmijolika, jebovična, s govornom manom u »š«. Tata je radio svoj radnički rad i sve što ga se ticalo bila je ponekad mama. Kad mu je dala.

A Srećko K. je htio, želio, samovao u svojoj garsonijeri, s balkonom prema suncu, kiši, plavoj udovici, kuglašici, krvavo dobroj jebačici, koja je navraćala na rakiju, karu, znoj, mrak. Vilmu je Srećko želio. Gledao je kako izlazi i odlazi, odlazi i ulazi. Susretao je na ulaznim vratima, pozdravljao je osnovnoškolski, pubertetski, jebivjetrovski. Vilmu R. je Srećko K. želio. Zamišljao je kako mu dolazi, iznenada, kao sa zvijezda, kroz odškrinuta vrata, kurvinski odjevena. Kako mu se daje, kako mu liže ševca, kako se izvija, uvija, nabija.

– Zdravo, Vilma!

– Zdravo, Srećko! Što radiš, Srećko?

– Čitam Mišela Fukoa. »Historija ludila u doba klasicizma«.

– Psohologija mi nije bliska. Ali, ali...

I ode Vilma. Jebe se Vilmi za crnu metalurgiju, za smog, za žuto lišće Jesenjinovih breza. Odnese Vilma sa sobom smijeh od kojega bi kamen mogao pucati, odnese prepune traperice zlatnih guzova. bluzicu ispod koje je sve podrhtavalo, treskalo, jedrilo, zvijezdilo.

Dani su prolazili kao svi dani što prolaze. Imao je Srećko K. sam svoje divno ludilo. Kako doći do Vilme R? Kako da Vilma dođe k njemu, u njegovu izbu, u njegovu garsonijeru, među hrpu starih novina, razbacanih knjiga, prljavog rublja, praznih boca koje su zaudarale na najbolju i u svijetu najpoznatiju, njegovu šljivovicu? Znao je i vidio je:mamasta je mama čuva. A možda bi i stara da se ogrebe? Komad je i stara. Ali, Vilma! Zacijelo se tuca po Zagrebu, po faksu, po gradu. Sigurno. Sto puta sigurno!

I tako: dani, mjeseci, u Zagreb, vikendom iz Zagreba. Ptice u parku pjevaju, naravno, manevarske noći šište i smrde ugljenom prašinom, bluming u valjaonici udara li udara po cijelu bogovetnu noć, kao da netko nekoga dobro fuka.

Jednoga dana, jasno, sve je došlo na svoje. Vilma R. se pojavila, obasjana prigušenom svjetlošću njegove noćne svjetiljke, crvene, pariške, kurvinske. Pričao joj je o stagnaciji poljoprivrede, o seljačkim radnim zadrugama, o proizvodnji brojlera, o držanju koza...

– Ima li još nešto zanimljivo? – pitala je zajebljivo, pućila usne, prsila se, listala nekakve njegove časopise.

– Ima. Kako ne bi bilo! Kad skidaš bus sa šljive, moraš skidati da prvog crvenkastog sloja. Kad nanjušiš crvenkasto: tap! Trpaj u kotao! E, onda da vidiš rakiju! – govorio joj je, očito blesav, uštogljen, uškopljen.

Ali tako je počelo. I teklo je dobro do rupe. Dalje ni makac: ne da pa ne da! Znojili su se, preznojavali, šutjeli, svađali se, ispitivali. Popustit će, mislio je, čekao, želio. Vršljao je po njoj, stezao je, gurao joj jezik, prste, ali dalje: jok!

A tako je želio da joj ga ugura u micamacu. Jer micamaca joj je kao gljiva, gljivetina, ludara, zunzara, rudnjača, lisičica, lisičetina. Kao kišom dobro navlažena lisičica; okolo oker, smeđa, žućkasta, s vijencem hladetine koje je grickao, prelazio vrhom svega već prilično kisela jezička, pa njenim jezičkom – do razvučenog i prigušenog »uh«, »uh« i »ah«, »au«. Jezičak mu se pretvarao u jezičinu, surlu otvrdnuo od kiselja što je cmoljilo kao iz proljetne bare. Zarivao se sve žešće u dubinu, rastvarajući mesnate listove koji su se sporo pomicali, mic po mic, »uh« po »uh«, a zatim »pljac«, te se guzovi povukoše naviše, kao da hoće odvući micamacu s bojišta, od ovog vrela sline i njezina kisela aperitiva. Jezik mu na trenutak ostao pred tek naznačenim otvorom. Osjeti kruženje oko jezika, potom njezino odmicanje i ponovno nabijanje. Ona stišće, ne jenjava. Stišće, ječi, grči guzove.

Kroz poluotvoren prozor ulazi svježi zrak. I kao da unosi miris trava, oskoruša i vrtnih jagoda.

– Pući će mi – reče joj i gleda je kako se ritmički pomiče, kako plovi Savom, Dunavom, između obala, ribara, ispod mostova, zvijezda, ptica.

I Srećko K. je radio svoj radnički rad. Bio je kao neki važniji đoka, jedan od onih koji se ne koče na svaki drk u životu. Ali i koji se ne daju pred prvim naletom kojekakvih jebivjetrovskih šefkovića. Mislilo se i šaputalo da je dobar tucač, da ih je poobarao kao bukovih stabala u šumi. I udanih, naravno. A on se smješkao i radio svoj rad. Ustajao rano, lijegao kasno, Čitao i čitao. I sve što je radio – ovijalo se tajanstvenim velom, ostajalo zauvijek u njemu, njegovoj samačkoj sobi. Sve drugo samo su puke pretpostavke.

Idući put zavukao je glavu Vilmi R. ispod uzdignutih koljena. Gledao joj micamacu, razjapljenu, otvorenu, prekrivenu gustom riđom dlakom, koja se širila prema gore i tvorila istostraničan trokut, omeđen blijedim linijama kože kao Tizianovom rukom povučenima. Taj nagli, oštri prijelaz, sjekao je oči, kočio ih, potom ih razbijao u komadiće stakla. Mislio je: kaliko ih je unutra ulazilo, koliko iskrivljenih u lijevu, koliko u desnu stranu, koliko s defektno zaraslom kožicom za glavić, koliko sunećenih, sasvim modrih, ružičastih, čistih, sjajnih, prljavih... I zašto sad njemu ne da!? Da je probode, da joj prođe kroz šumu, park, da joj otvori kapiju, portu od Stambola i Bospora; da joj tiho, gotovo neopazice ulazi u prostore koje je odavno želio da otkriva; da joj umeće umjetnost tišine; ovlaženoj da joj bridi, kliže, cvili, orgulja, preludira, sapuna; da joj žestoko žesti, na svaki

njezin trzaj milimetarskom točnošću da joj odgovara, rukama besprijekorno da radi, ustima da roni... Zašto ga mukama podučava? Zašti mu ne da? – pitao se.

Miris kiše dopire kroz prozor. Šutio je. Šutjelo ga nešto iznutra. Grizao bi nešto, a nije znao što. Prebacila mu je noge, micamacu, guzove, sve preko glave, pokraj očiju, nosa. Liznuo je jezikom otraga, utisnuo joj kap, uza samu školjku, uz gljivu, gljivetinu. Navukla je gaćice, grudnjak, mušku potkošulju, ostalo, i pošla prema vratima.

– Rakiju? – povukao ju je za ruku, još vruću, žilavu, masnu, žestoku.
– Da, rakiju!
– To sam uvijek najbolje imao.
– Imaš ti još nešto dobro. Vidjet ćeš.
Vani je lila kiša. Sapirala noć. Vilma R. izgubila se u tami, kao mitska, kao grčka, zvijezdana, riba, djevica, ptica, pica...

Pisao je i pjesme, htio je da budu krvave, da nemaju kože, da su od krvavog mesa, da su žestoke, da su živa jebačina od života. Njegova, naravno. Želio je, orao po papirima, krmačio raznim olovkama, naliv-perom, kao da će mu ona otvoriti prostore slova i riječi. Potom se bacao u knjige, noću gutao »mogadone« za spavanje, a sna niotkuda. Pizdio je za Vilmom R. na sve moguće načine, u sva moguća i nemoguća doba dana i noći. A nje nigdje, glasa joj nigdje. Iznenada je nestala. Raspitivalo se na sve strane, ali ništko ništa pouzdano nije umio da kaže. Očito zatreskan, šišao je tu svoju krvavu dobru rakiju. Jaču od pjesama. Odlazio je i dolazio u svoju izbu, masturbirao na samo njoj sličnim fotografijama, na mačkama sa samo njoj sličnim donjim rubljem, s njezinim guzovima, sisama, usnama, očima, U noćne slike, i more dolazila mu je ona Vilma koja se istezala, koja je kao kvascem napunjena jedrila, dizala se, širila, mirisala na prc. U jednom je trenutku pomislio i na mamastu joj mamu. Sjeća se, Vilma je pričala: mamin otac, tj. njezin djed, tucao je ženu jednog predratnog oficira; mami joj je bilo tek pet godina; oficir ga je uhvatio u krevetu sa ženom, izvadio pištolj i mrtav-hladan ga ukokao; djed je bio kurviš. A ona, Vilma R.? Njegova unuka.

Kad je već bio gotov, kad mu je glava bila pravi zvjerinjak, kad je pomišljao na metak, konopac, hladnu vodu, Vilma se pojavila. Da joj ispriča čega se sve sjećao za to vrijeme? Pizdarije, koještarije. Kiša je padala, magla se navlačila, a ona se svlačila: najprije suknja, tamnoplava s okomitim svijetlim prugama; crvena bluza sa sitnim bijelim dugmićima, dugme po dugme, s pogledom u njegov pogled: crne čarape, pojas za čarape, crni, jedno po jedno, mic po mic; približi se da je dodirne; gaćice na kukovima uzane, najuže, frkane njezinim rukama postaju ništa, prah na naslonjaču; grudnjak koji se naprijed otvara, približava mu se, otvara...
– Što je s rakijom? – pita gola, ždrebica, jebica, zvjezdana lica.

– Pa, da! Što je s rakijom?
Skače. Ne lije kiša. Nema jeseni, nema godine. Lije rakija. Oh, »Historijo ludila u doba klasicizma! Fuko! Fuko!

Kad su ga vozili u bolnicu, Srećko K. pomisli: čovjek više ne može otmjeno i polagano da propada. Odmah te ulove i paf: ode ševa! Ode sve ono što je raslo, istezalo se, širilo, bubrilo, jedrilo i jebilo. Je bilo. Bilo je.●

Louis Licorne

Uzbudljiv striptiz kraljice diska

Izazovna Marion iz Kleinkummersfeldea imala je u glavi uglavnom disko-glazbu, u grudnjaku dvije čvrste polukrugle i pod minisuknjom ljubak kovrčav trokut. Živjela je pretežno kao Trnoružica, jer je u Kleinkummersfeldeu bilo vrlo malo muškaraca doraslih za ženidbu. Stoga joj i nije preostalo nego da potraži sreću u najbližem velegradu, i to u disko-klubovima...

Kao nekoć John Travolta, tako se i ona pokušala osloboditi skučenosti i tjeskobe, pa je sasvim razumljivo što je u gradu stekla slavu kao i čuveni John s druge strane velike bare. Naime, brojni su je obožavatelji izabrali mjesnom kraljicom diska.

Tako je započeo nečuveno brz uspon te slatke djevojke iz Kleinkummersfeldea. Uskoro je otputovala na završno natjecanje u Berlin, gdje se s jedrim curama iz drugih njemačkih okruga borila za naslov savezne kraljice diska. I ondje je pokazala što zna i umije, njihala je grudima i bokovima i mahala kosom, čak je otpjevala jedan poznati šlager... i naposljetku je pobijedila.

Kao najljepša, najvatrenija i najluđa mačka iz njmačkih disko-klubova, trebalo je da otputuje u Rim i ondje se suprostavi evropskim suparnicama.

Vratila se najprije u Kleinkummersfelde, presvukla ondje donje rublje i zatim se ukrcala u vlak za Rim. Na putu nije, ne računajući neke neprijatne ponude suputnika, imala nikakvuh teškoća. Stigla je zdrava i čitava na rimski kolodvor. Taksist ju je odvezao u hotel, gdje je bila za nju rezervirana soba. Ni tu nije bilo teškoća. Jedino, nije još stigao vlasnik berlinskih disko-klubova koji je trebalo da se brine o njoj.

— Via Veneto je vrlo duga. — tješio ju je dobro obaviješteni hotelski vratar kad je čuo da joj nema pratioca. I dodao je: — Uostalom, možete se u Rimu zabaviti i sami!

Ali Marion nije to bilo ni nakraj pameti. Prema daleko od Kleinkummersfeldea, htjela je ostati pristojna i, prije svega, pošteno se ispavati kako bi sutradan uvečer bila potpuno pripremna za evropsko natjecanje. Pošla je, dakle, rano u krevet, i okrepljujući joj san nije moglo omesti ni neprekidno trubljenje bezbrojnih rimskih automobilčića.

Na žalost, očekivani se Berlinac nije pojavio ni sutradan. Marion je nastojala utući vrijeme; tek pred večer se ozbiljno uznemirila. Nije ni čudo! Za jedan se sat morala pojaviti na natjecanju, a nije još ni znala gdje se ono priređuje. Napokon je pozvala taksi. Tako je započelo ono čemu će se poslije smijati pola Rima.

— U diskoteku — reče Marion taksistu, nadajući se da je i on već čuo za veliki večerašnji spektakl. Činilo se da mu je ta predstava i te kako poznata. Žustro kimajući i ponavljajući »disko«, on pokrene »fiat«. Vozili su se uzduž i poprijeko kroz »vječni grad«, i naposljetku se taksi zaustavio pred nekom zgradom kroz čije je zatvorene prozorske kapke dopirala prigušena glazba. Marion je stoga bila čvrsto uvjerena da je na pravom mjestu.

Plativši vozaču, koji joj se vrlo široko i, moglo bi se reći, vrlo povjerljivo nakesio, ona zatraži da je puste u navodnu diskoteku. Doduše, začudi se donekle kad su je najprije pogledali pažljivo kroz okance na vratima, ali potom reče sebi da se evropska kraljica disko-klubova bira, po svoj prilici, u vrlo uskom krugu ljudi. Njišući bokovima, uđe. Dočeka je nekoliko reskih zviždука, a ona odgovori na njih tako što se još više isprsila. Zatim se malo pažljivije okrene oko sebe.

Opazi da je u raskošno namještenoj prostoriji dvadesetak muškaraca. Svi su bili u najboljim godinama. Odmah zaključi da su to članovi žirija.

Vidjela je pokretnu pozornicu, koja se sporo vrtjela i na kojoj je bilo dvadesetak vrlo privlačnih djevojaka u kratkm suknjicama. One su spretno skakutale i lelujale se u ritmu već spomenute glazbe.

Marion oštroumno zaključi da je riječ o njenim suparnicama, koje već nastoje skrenuti na sebe pažnju žirija.

Dabome, više nije smjela gubiti vrijeme. Hitro skoči na pozornicu i odmah počne marljivo pokazivati sve što je naučila. Mašući nogama, trzajući grudima i zabacujući kosu u brzom ritmu, ubrzo je uvidjela da nipošto ne zaostaje za drugim djevojkama.

Očito su tako mislili i članovi žirija, jer joj ih je nekoliko posebno zapljeskalo. No, to je potaknulo njezine suparnice na neslućene poteze ...

Najprije se jedna stasita plavuša počela svlačiti, a onda i druge djevojke. Iskakivale su iz uskih bluza gole grudi, klizile su niz noge gaćice i djevojke su, opijene ritmom, pokazivale bez ikakva stida sve svoje draži.

Dakako, ni Marion nije smjela tu zaostati. Znajući da mora konkurenciju pratiti u stopu, počela se i ona svlačiti, iako se donekle čudila međunarodnim običajima u disko-klubovima. No, pljesak gledalaca, popraćen sve glasnijim klicanjem, brzo je ohrabri. Pobacavši sa sebe krpice, Marion ostane u igri, boreći se za slavu i čast evropske kraljice diska.

Kad su se članovi žirija počeli približavati pokretnoj pozornici i već penjati na nju, bezazlena je Marion još mislila da oni žele samo vidjeti izbliza umijeće natjecateljki. Stoga je nastavila plesati, a goli su joj se bokovi i znojno runo trzali u ritmu glazbe još žešće, jer je htjela pošto-poto osvojiti naslov.

Ipak, postepeno je, bez sumnje, počela uviđati da taksist ne poznaje grad onako kako je mislila i da ju je, umjesto na natjecanje, odvezao u otmjenu javnu kuću. Shvatila je to, ako nikad prije, onda kad su se ozbiljni članovi tobožnjeg žirija bacili na vrištave djevojke. Na pozornici je počeo razulareni grupni seks. Ni uz najbolju se volju nije više moglo odgonetnuti tko je tko. Tijela su se potpuno isprepletala.

Naravno, u toj paklenoj zbrci nije mogla ni Marion ostati nedirnuta. Pod naletom pomahnitalih razvratnika izgubila je ravnotežu i našla se na podu. Za trenutak je ugledala nad sobom čvrst muški trbuh i još čvršći kolac, a onda se to koplje našlo već u njenoj koki, koja se još trzala u ritmu disko-glazbe.

Kad ju je osvajač uhvatio objema rukama za guzove ubrzo je prihvatila drukčiji i još mnogo uzbudljiviji ritam. Bila je tako uzbuđena da je svom snagom uzvraćala ljubavniku nalete i trzala se kao da je izvan sebe.

Opijeni tom ljubavnom žrtvom postepeno su se počeli vrtjeti u krugu i nakon nekog vremena se čak prevrnuli u stranu, ne prekinuvši pri tom zanesenu ševu. Taj je položaj postao još uzbudljiviji za Marion, jer je iznenada osjetila kako i otraga prodire u nju neki Talijan.

Činjenica da istodobno uslužuje dvojicu Rimljana, ispuni je takvom samouvjerenošću i potakne na nove pothvate da je, bez sumnje, nadmašila sve suparnice. Naime, tek što je zadovoljila prvu dvojicu, čučne raširenih bedara nad trećim i preuzme inicijativu. Klizeći gore-dolje po debelom buzdovanu tog sretnika, već je oblizivala koplje četvrtog kandidata koji je čekao da joj uđe kroz razjapljena vrata. Uskoro je i ušao.

Nastavila je tako cijelu noć.

Vrativši se u hotel, zaključila je sasvim ispravno da više ne može pobijediti na natjecanju, jer se ono održalo u nekom drugom lokalu. Pa ipak nikako se ne bi moglo reći da se ražalostila zbog nezgode koja joj se dogodila, jer se užici što ih je te noći iskusila nikako ne bi mogli usporediti s nekakvim kukavnim naslovom evropske kraljice diska. ●

Preveo Volvije Švedić

Ćudoredni Charlie

Istina uvijek prije ili poslije, dolazi na vidjelo. Napokon je objašnjeno zašto su se glumice u američkoj televizijskoj seriji »Charliejevi anđeli« mijenjale takvom brzinom. Vladalo je mišljenje da su one tu seriju o ženama privatnim detektivima smatrale odskočnom daskom te su odlazile čim su dobile bolje ponude, no sad se saznalo da su zapravo sve otpuštene jer su prekršile neke od strogih ugovornih točaka. To se uglavnom odnosi na golišave slike, kojima nijedna nije mogla odoljeti, ili brak i djecu, jer sve je to loše utjecalo na predodžbu koju je publika trebala da ima o tim »čednim« djevojkama. Cheryl Ladd, na primjer, prema ugovoru nije smjela biti viđena sa svojom kćeri, a kad se 1981. udala, iako je to smjela učiniti tek 1984. morala je platiti 125.000 dolara odštete. Izbacili su

Tanya Roberts

Cheryl Ladd

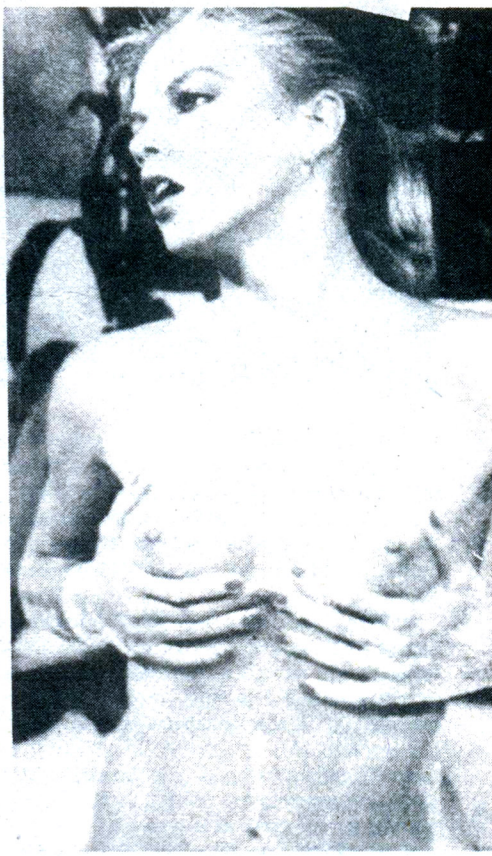

Farah Fawcett

je ipak tek nakon izlaska nekog pornića, u kojem je glavnu ulogu igrala njoj vrlo slična »glumica«. Nisu je čak ni pitali je li to istina.

Zadovoljštinu je dobila kad je na sudu dokazano da se radilo o porno-zvijezdi Nancy Sniter. Charyl je na tome zaradila neočekivani milijun dolara.

Tanya Roberts je izbačena nakon serije fotografija u »Playboyu«, koje su doprinijele njenoj karijeri mnogo više nego »Charliejevi anđeli«. Pošto je vidio snimke u »Playboyu«, producent filmova o James Bondu, Albert Broccoli, ponudio joj je ulogu u »Pokretnoj meti«, uz Rogera Moora.

Farah Fawcett je dobila otkaz pošto je snimila »Saturn 3« s Kirkom Douglasom, gdje je pokazala gole grudi.

Mnoge su glumice na početku karijere snimile pokoju slobodnu sliku i nije sasvim jasno zašto su »Charliejevi anđeli« morali biti izuzetak. Osim toga, nikad ne treba biti suviše strog. Obično se postigne suprotan učinak, pa su se tako i »Charliejevi anđeli« pretvorili u »đavole«. ●

Nepoželjna susjeda

Nitko ne može sebi birati susjede, pa ni premijer. Stoga, ne očekujte da će gospođa Thatcher išta poduzeti protiv svoje nove susjede.

Tim je riječima predstavnik za štampu Margaret Thatcher ukratko likvidirao, barem službeno ono što su engleske novine već nazvale »Aferom Samanthe Fox«. Poznato je da je u Velikoj Britaniji »privacy« svetinja pa nitko i ne sanja da ugrozi nečije pravo da slobodno odabere mjesto gdje će živjeti, ali kad taj netko zarađuje za život pokazujući gole bujne grudi i tako stekne mogućnost da kupi vilu u ekskluzivnom kraju, čak i engleske novine smatraju to javnom sablazni.

Devetnaestogodišnja Samantha Fox, čini se, nije svjesna prašine koju je podigla. Vila u koju će se uskoro preseliti s roditeljima nalazi se u predjelu Dulwich, u južnom dijelu Londona, točno preko puta kuće Margaret Thatcher, koja tu boravi s mužem kad joj poslovi dopuste da se makne iz Downing Streeta.

— Izabrala sam Dulwich — objašnjava Samantha — jer je zaštićen i dobro čuvan. To će mi pomoći da se obranim od obožavatelja koji me opsjedaju radi autograma... ili nečeg drugog.

Samantha je oduševljena novim susjedstvom, za koje se to ne bi moglo reći. Stanovnici tog mirnog kraja ne raduju se publicitetu što ga donosi njen dolazak. Ali poduzetni toples-model ne da se smesti:

— Vjerujte mi, ova je kuća zlatni rudnik!

Zacijelo ima pravo. Publicitet koji je izazvala ta selidba donio joj je stotine novih poslovnih ponuda. ●

Dvoboj ljepotica

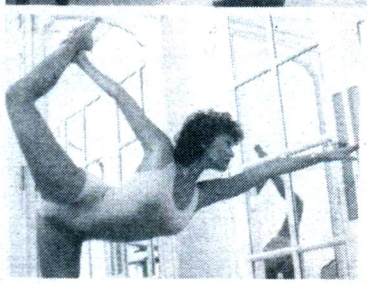

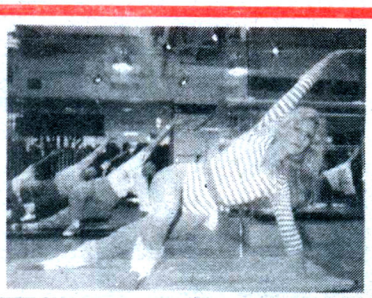

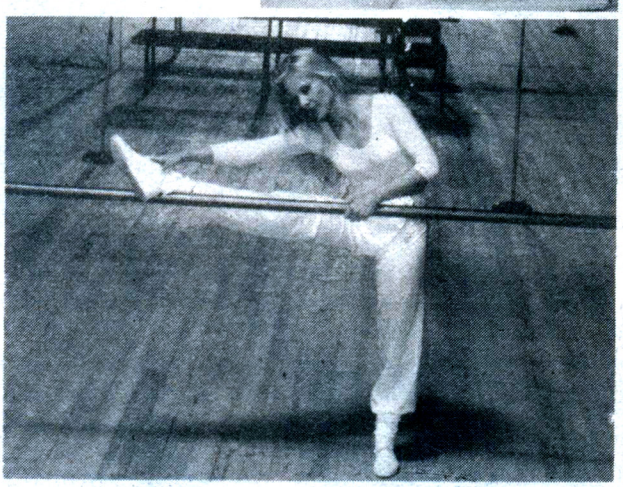

Put je otvorila Jane Fonda, prethodnica pokreta ljepote nakon četrdesete. Njene knjige i kasete koje se prodaju u milijunima primjeraka otkrile su novo golemo tržište. S malo zakašnjenja, ali još na vrijeme, druge dvije zvijezde slijede njen primjer. Izmišljene su nove gimnastike, daje se niz savjeta i otkrivaju vlastiti recepti: kako ostati mlad, lijep, u formi.

Jedna je plavuša, zgodna i šarmantna: Silvie Vartan. Druga je crnka, lijepa i seksi: Raquel Welch. Silvie je visoka metar i šezdeset osam i četrdeset jedna joj je godina, dok je Raquel visoka metar i pedeset osam i četrdeset pet joj je godima. Obje su, iako majke, znale sačuvati vitku liniju i svježinu mladih djevojaka, ali uz mnogo napora i odricanja.

Bez soli, šećera, umaka i kave; hrane se samo povrćem, mliječnim proizvodima i voćem, što zalijevaju golemim količinama čaja. Propovijedaju dakle zdravu prehranu. U tomu su gotovo jednake, samo Silvie otkriva nekoliko bugarskih recepata za održavanje vitkosti. Njena knjiga sadrži i tablice s kalorijama, dok nas Raquel upoznaje s lukavim kombinacijama (škrob + voće ili proteini + povrće, ili škrob + povrće) koje će nam pomoći da ostanemo mladi.

U pogledu umijeća šminkanja radije se poslužite »Beanty lookom« Silvie Vartan. Knjiga sadrži niz praktičnih i jednostavnih savjeta. Brojni crteži i snimke pomoći će vam da postanete stručnjak za mijenjanje vlastitog lica. Savjeti se protežu na osamdeset stranica, ali ne uče samo njegovanju kose ili izabiranju parfema nego i zavođenju.

Ništa slično nećete naći kod Raquel, koja na četiri stranice iznosi svoje nimalo laskavo mišljenje o holivudskim kreatorima ljepote. Od nje ne očekujte nikakav savjet u tom smislu.

U pogledu gimnastike neosporna je pobjednica Raquel Welch. Ove slike svjedoče da ne vara, nego da se i sama bavi hata-jogom, koja zahtijeva veliku moć koncentracije, strpljenje i vrlo gipko tijelo. Ne savjetujemo vam da je pokušate oponašati bez pripreme, jer ćete zaraditi lumbago, osim ako ne spadate u onih jedan posto prirodno gipkih žena kao što je i sama Raquel.

Silvie i izgledom i kretnjama podsjeća na većinu žena. Njena gimnastika nije originalna. Zasniva se na uobičajenim kretnjama svih sportova i lako je dostupna. Silvie se iskušala u plivanju, trčanju, tenisu, skakanju, i u tim je sportovima našla zadovoljstvo.

Raquel je ipak više okrenuta sebi i našla je ispunjenje i ljepotu u svladavanju naporne, nezahvalne, krute i statične discipline.

Dvije slavne žene ponudile su nam dva različita pristupa postizanju zadovoljstva. Njihove se zanimljive knjige ne mogu uspoređivati, ali se mogu dopunjavati. ●

Živjele žene!

Potkraj prošle godine, na zahtjev publike, na prvi program talijanske televizije vratila se Raffaella Carrà. Program nazvan »Dobra večer, Raffaella« ponovo je doveo u kuće lik voditeljice ustoličene emisijom »Halo, Raffaella«, koja je iznenada prekinuta prošlog proljeća. To će zacijelo ušutkati one što su predviđali pad glumičine popularnosti.

Ipak, Raffaellin povratak navodi na razmišljanje. Prvo: bez obzira na to sviđa li se to nekome ili ne sviđa, ona je nametnula novi ženski »tip« koji je u suprotnosti sa svime što je dotad radila. Drugo: Raffaellin uspjeh također je nametnuo novo poimanje uloge žene u televizijskom spektaklu.

Raffaella je zajedno s televizijom prošla posljednjih dvadeset godina i dijelila je njene uspjehe. U početku se predstavila kao plesačica i pjevačica i bila druga violina uz voditelja Pigmaliona. Nakon toga bila je zvijezda spektakla, a nedavno smo bili svjedoci najveće promjene: pretvorila se u kućnu prijateljicu, ženu koju bi svatko rado imao. Tako je prvi put lansiran lik žene-voditeljice, dotad nepoznat na talijanskoj televiziji. To je lik koji privlači simpatije šire publike, ali ne i gledalaca s većim zahtjevima, ni suradnika ili gostiju, što je vjerojatno i uzrok ovako preranom kraju prve serije, a i sadašnjim teškoćama (režiser koji je trebalo da režira emisije »Dobra večer, Raffaella« odbio je ponudu).

Dok se nije pojavila Raffaella, uloga žene u televizijskom spektaklu svodila se uglavnom na figuru u službi muškarca-voditelja. Moglo se raditi i o slavnoj pjevačici ili glumici, uvijek je vodio neki muškarac (Baudo, Corrado, Constanzo, itd.). Sad, čini se, počinje novo razdoblje. Enrica Bonaccorti, koja je zamijenila Raffaellu u pokusnoj emisiji, penje se na vrh. Prošlog je ljeta Eleonora Brigliadoni sama vodila najgledaniju večernju zabavnu emisiju. Čak je i Sanda Milo kao voditeljica u emisiji »Mali obožavatelji« dokazala da nije guska kakvom nam ju je prikazao film.

Koliko će trajati ženska ofenziva, teško je predvidjeti. No već se može dati poneki sud. Žene svakako imaju pravo na tu novu ulogu, ali to još ne jamči i kvalitetu. Televizijske voditeljice se, na žalost, doimaju poput nespretnih lutki koje recitiraju tekst scenarija pod maskom usiljene uvjerljivosti. I sve je to začinjeno tvrdom odlučnošću da se uspije. Živjele žene!●

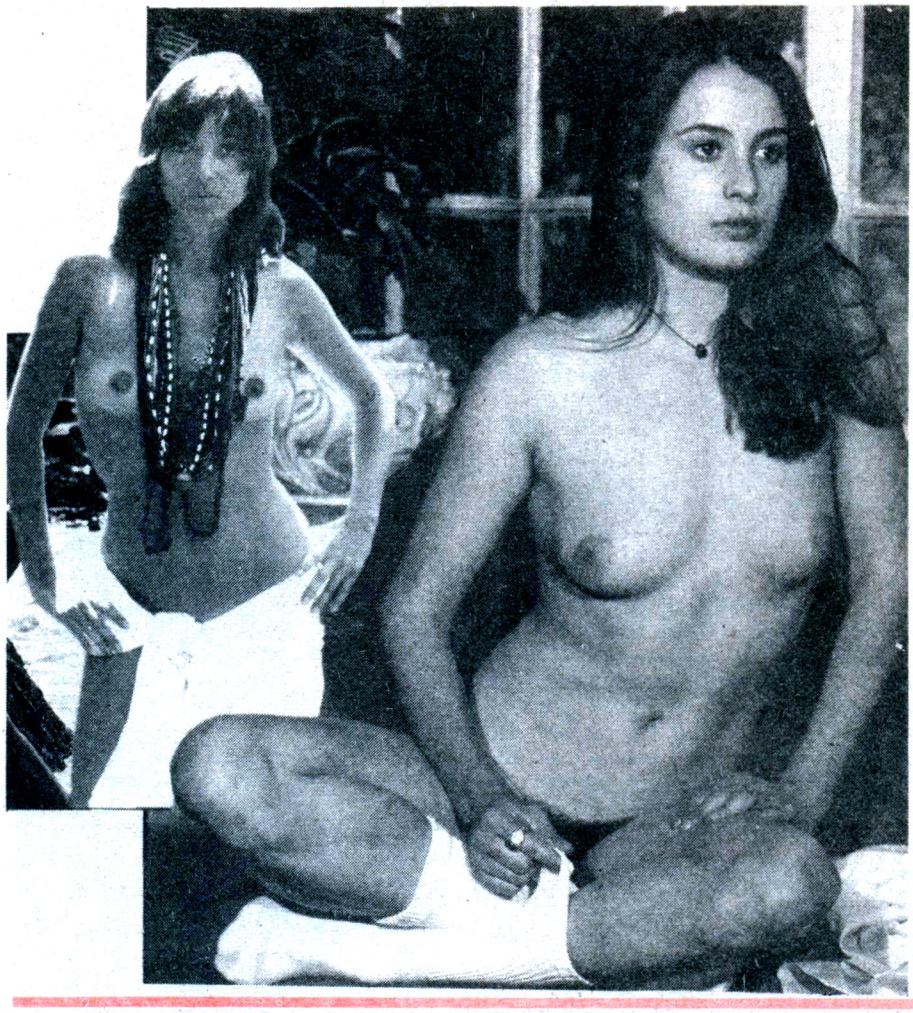

Jabuka ne pada daleko od stabla

Mama je poznata filmska glumica i četrdeset devet joj je godina — dvadeset tri više nego kćeri koja se dokazuje znanjem i talentom.

Kad zajedno šeću pariškim ulicama, muškarcima ne pada na pamet da su majka i kći. Ali ipak je tako. Slavna se glumica posvetila modi. Modele koje ona kreira dvadeset šestogodišnja Christiana nosi na modnim pistama. Isto kao i njezina majka na početku karijere. Nedavno je Christiana dobila glavnu ulogu u filmu »Krilata svinja«. Zacijelo ne samo zato što je kći Else Martinelli. ●

Suparnici

Renée Simonsen

Simon Le Bon

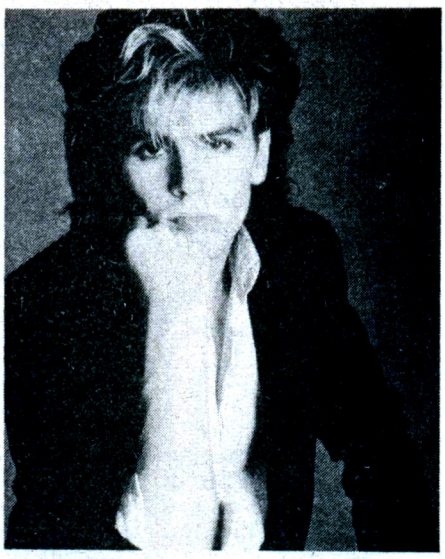

John Taylor

Prodaju milijune ploča i jedna su od najpopularnijih rock-grupa. Pa ipak, »Duran, Duran« već su mjesecima u krizi. Govori se o neslozi u grupi, no, čini se, najveći je problem postao divizam Simona Le Bona, koji se također želi nametnuti kao vođa grupe. Ostali njeni članovi drže se po strani, koliko je moguće, od javnosti, smatrajući sebe prije svega muzičarima. Ali posljednji udarac njihovu zajedništvu stigao je sa sasvim neočekivane strane. Zada-

Striptiz na plaži

Mellisa, lijepa pjevačica etiopskog podrijetla, pokušava uvjeriti Gepyja, svog partnera na sceni i u životu, da se okupa u moru, iako je sezona već odavno prošla. Ali »teška kategorija« talijanske zabavne glazbe se ne da. Da bi ga namamila, Mellisa je otkrila svoje čvrste, bujne grudi. Potez se pokazao uspješnim.

Nakon dijete Gepy se nedavno uspio spustiti ispod 100 kilograma (u svoje »najbolje« doba težio je i do 170 kilograma), ali se uskoro ponovo udebljao. Da bi sakrio trbuh, nosi crnu majicu tipa »Moby Dick«. ●

la ga je prelijepa Renée Simonsen, vrlo popularni američki model. Ona je, naime, prije nekoliko mjeseci imala kraću vezu sa Simonom, ali kako nije samo lijepa već i inteligentna djevojka, nije mogla dugo podnositi njegovo prepotentno ponašanje i površnost, pa ga je ostavila. Le Bon nije lako podnio rastanak, ali sve bi vjerojatno završilo bez posljedica da se iznenada nije rodila ljubav između Renée i basista grupe Johna Taylora.

To je do kraja razbjesnilo Simona Le Bona. Taylor se držao po strani od blještavila slave, prepuštajući ga Simonu, ali mu je u grupi uvijek bio suparnik. Simon je to nekako podnosio, ali da mu on postane suparnik na ljubavnom polju, to je već teže trpio. Taylor kaže: »Nikoga ja nikome nisam oteo. Ja nisam kradljivac. Renée je ostavila Simona mjesecima prije početka naše veze.« Simon ipak nije mladić naviknut da gubi. Govori se da će se grupa raspasti nakon izlaska nove ploče i svjetske turneje koja ih očekuje. Ž310

Greta Garbo u Parizu

Listopad 1985. Pariz. To lice, te tamne naočale, dolčevitka i ogrtač namarno prebačen preko ruke ... Dakako, to je ona, Greta Garbo! Potkraj prošloga ljeta (18. rujna) navršila je 80 godina, ali ne prestaje bježati od filma i ljudi. I ne prestaje nas iznenađivati. Zar se opet govori da će se udati? Sretni izabranik trebalo bi da bude pedesetogodišnji Sam Green! No kad je riječ o Greti Garbo, to ne bi bilo prvo iznenađenje ni prvi demanti. Ova izvanredna fotografija jasno opovrgava glasine o lošem zdravlju »Božanske«, ali i njeno samovanje. Vidimo je kako izlazi iz restorana »Ami Luis«, gdje nije mogla izbjeći pažnji okoline. Čini se da je opazila oko kamere: načas je zastala, spremna da nestane. I tako magija ostaje. ●

Sitničavi Francuzi

Francuska kraljica ljepote može biti lijepa samo odjevena i jao njoj usudi li se svoje čari pokazati nepokrivene! Tada galantni Gali postaju izričito sitničavi. Tako je s prijestolja skinuta posljednja izabrana miss Francuske, jer se skinula u nekom časopisu za muškarce, a sad se ista sudbina dogodila i 20-godišnjoj Annabelli Rigoulet, »miss Lotaringije« koja se razotkrila za francuski »Playboy«. ●

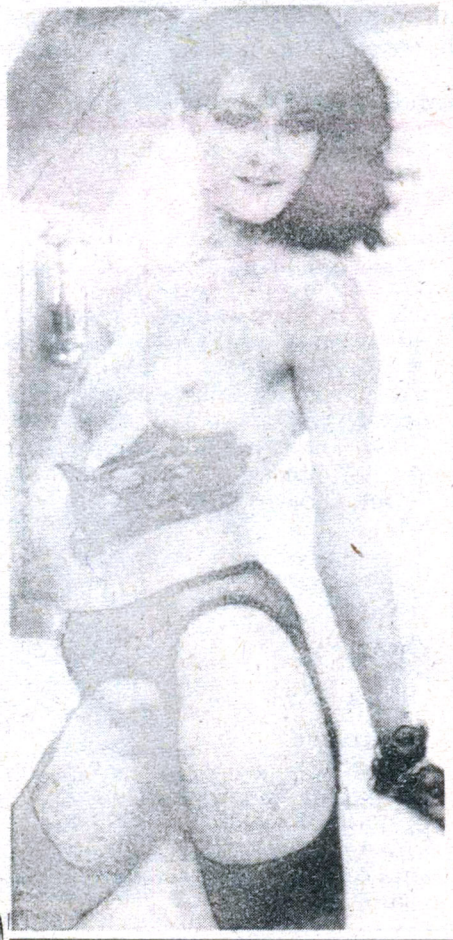

Intervencija na Neboderu, Trg Republike, Zagreb, 1985.

Erotizirani Zagreb

»Skulptura postavljena u javni prostor, stalnom prisutnošću u svijesti građana, omogućuje trajnu komunikaciju i jedan je od bitnih elemenata u stvaranju identiteta ulica, trgova, parkova. Dakle, odgovornost umjetnika je velika, ali i izazov. Kipar srednje generacije Ratko Petrić prihvatio je izazov, a svoje ideje i projekte pokazao je na nedavnoj izložbi u Galeriji RANS-a »Moša Pijade« u Zagrebu, kaže osim ostalog Branka Hlevnjak u 10. broju časopisa »Čovjek i prostor« pišući o kiparu za otvorene prostore Ratku Petriću i njegovu stvaralaštvu. Spomenimo usputno da je on autor skulpture Charlieja Chaplina, postavljene ispred zagrebačke »Kinoteke« Za Charlota inače vele da je bio izuzetno dobro »opremljen«, da su za njime venule sve »djevice« Hollywooda. Je li možda i to potaknulo Petrića na prijedlog arhitektonsko-skulptorske intervencije na poznatom neboderu na zagrebačkom Trgu Republike, kao prilog osvježenju pustih gradskih trgova, prodor u umjetnost na ulice. ●

Majka Marianne van Burg (lijevo) je ogorčena, Lou van Burg pak drži da Angie (desno) ima što pokazati

Sablažljivice

Anouschka Renzi: »Samo se ružne stide golotinje.«

Angie u kelnskom »Expressu«

Natascha Giller bacila je sve sa sebe za 30.000 maraka

Nastassja Kinski je to učinila, i Kristina van Eyck, pa Pia Nussbaum (kći hit-producenta Jacka Whitea), Natascha Giller i Anouschka Renzi. Sve više kćeri popularnih ličnosti svlači se za magazine za muškarce. U prosinačkom izdanju »Playboya« pokazala se cijela Angie van Burg (21), za 15.000 maraka, kao eksplozivno novogodišnje iznenađenje. U kući lom — majka Marianne (47) je ogorčena.

Rekla je u »Goldenes Blattu«: »Kad sam vidjela te slike, razboljela sam se. Sve se dogodilo iza mojih leđa. Da sam to znala, spriječila bih je, za kosu bih je izvukla iz studija«. Lou van Burg ovako pak objašnjava postupak svoje pastorke: »Mala je prvorazredna, nema se čega stidjeti.«

Ni Nađa Giller nije na golim slikama svoje kćeri našla ništa sablažnjivo: »I ja sam se slikala oskudno odjevena. Naša je kći odrasla i može sama odlučivati. A osim toga, nije bilo badava.« Nije naodmet spomenuti: Natascha Giller (25) primila je 30.000 maraka.

Anouschka Renzi (21) drsko primjećuje: »Slike golog tijela ne vole one žene koje same nemaju što pokazati.«

Drukčije o tomu misli 18-godišnja Barbara Wussow, tamnokosa »sestra Elke« iz serije »Schwarzwaldklinik«: »Ni za milijun maraka ne bih u novinama izložila svoje tijelo. Drugo je kad je to potrebno u filmu ili kazalištu i kad se estetski izvede.«

Lili Pulver je nezamislivo da bi se nešto takvo moglo dogoditi njenoj 17-godišnjoj kćeri Melisandi. »Svaka djevojka treba da odlučuje sama o sebi, ali i mora znati da nije sama na svijetu.« ●

Azzedineova svjetiljka

Čovječuljak u kineskoj košulji i crnim hlačama nervozno hvata lijepu smeđokosu manekenku i pažljivo navlači na nju komad crvene tkanine. Ubrzo ta tkanina postaje vrlo uska suknja, potpuno otvorena s lijeve strane. Spojena je samo tankom vrpcom.

Ispod — gola koža. Oklop od kojeg zastaje dah. Čak i čudesni oblici manekenke jedva stanu u nj. Kad je zavezao posljednji komad vrpce, Azzedine je poslao djevojku na pistu, pred publiku što je dohrlila na jednu od njegovih šest ekskluzivnih revija koliko ih priređuje godišnje. Čuje se hihot i uzvici oduševljenja onim što će nedvojbeno biti najseksi haljina sezone 1986. i najizazovnija kreacija tog popularnog kreatora trenutka.

Azzedine Alafa, taj stidljivi Tunižanin skromna porijekla, koji je prije mnogo godina stigao u Pariz bez novčića, ove je godine dobio dva modna Oscara i nazvan je »kreatorom 80-ih godina«. Ali upravo te vrpce, ti komadi tkanina zategnuti do bola, to golo meso, podijelili su javnost.

Mnoge žene smatraju da to nije odjeća za sve. Ti prekrasni oklopi za nove umjetnice zavođenja zahtijevaju savršene oblike. Golemoj većini žena preostaje da se pomire sa sudbinom i da samo sanjaju. To je odjeća za super žene, a ne za njih.

Ima ih koji se s tim ne slažu i tvrde da je on muškarac koji voli žene. — On je taj koji stvara tijelo — smatra novinar francuskog »Voguea« — i nema tipa kojem njegova odjeća ne bi pristajala. On preobražava ženu.

I sam Azzedine tako misli:

— Dovoljno je pogledati moje modele. Među mojim manekenkama ima svih tipova: od nordijskog do mediteranskog.

Od vremena svojih početaka Azzedine Alafa se malo promijenio. Iako ima dva ateljea u najekskluzivnijim dijelovima Pariza, ostao je isti, sramežljivi čovječuljak koji ne podnosi pohvalu. O tomu da je njegova odjeća seksi ne želi ni čuti:

— To ne znači ništa. A i ja sam suviše stidljiv. Sve što radim, radim za žene. Da ih obrađujem, da ih uvjerim u vlastitu moć, da im dam prilike.

Na kraju krajeva, zar moda i nije san? ●

Najhrabrija Talijanka

ISA BARZIZZA je pedesetih godina bila uspješna varijetetska glumica i prva koja je velikodušno otkrila svoje čari te odmah postala popularna. Debitirala je u reviji »Hamletove ludosti«, uz slavnog Macarija. Poslije je bila primadona u kazališnim trupama Totoa, Dapporta, Viarisija. Snimila je i nekoliko filmova. Povukla se sa scena nakon rođenja kćeri. Danas, u pedeset petoj godini, vrlo je uspješna poslovna žena i već dva puta baka. ●

Janice kao Moll Flanders

Još će morati pričekati zaljubljenici erotske filmske umjetnosti da bi se mogli diviti 19-godišnjoj Janice Martin kao »Moll Flanders«. Doživljaji londonske lake djevojke, koje je još godine 1722. opisao Daniel Defoe, tvorac »Robinsona Crusoea«, činili su se dosad britanskim filmašima odviše smionim. Sad producent traži novo mjesto za snimanje. ●

Nadahnuće Jerry Hall

»Otkad živim s Mickom Jaggerom, kupujem još samo crno rublje, nosim mrežaste čarape i idem u krevet u cipelama s visokom potpeticom«, priznaje Jerry Hall (29) životna suputnica slavnog pjevača. »Prokleto je teško trajno zadržati muškarca kojeg toliko obožavaju. Prije svega treba mnogo nadahnuća, uz odgovarajuću opremu, kako bi se ljubavni život neprestano držao pod naponom.« ●

Koristan savjet

»Sakrijte fotografije obnaženih žena od svojih muževa!« savjetuje američkim ženama dr Douglas Kenrick profesor na »Arizona State University«. Jer ako izbliza motre nage modele, više ni partnerice neće biti tako privlačne. Dr Kenrick je to utvrdio testom provedenim među 259 muškaraca i žena. No dokazano je da slike golih muškaraca ne utječu tako na žene. ●

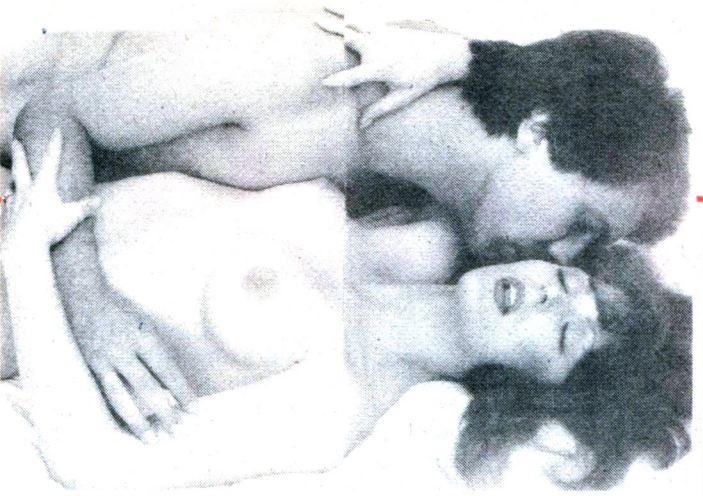

Više uživanja za žene

To se na njemačkoj televiziji još nikad nije dogodilo — žene su veselo čavrljale o seksu i orgazmu, kao da su posrijedi kuharski recepti. Gledaoci su najprije bili šokirani, a zatim oduševljeni.

Seksualna terapeutkinja Lonnie Garfield-Barbach (38) bez ustezanja je savjetovala ženama da raskinu s tabuima i otvoreno progovore o seksu.

— Orgazam, ne znam što je to...

— Orgazam doživljavam samo slučajno, rado bih sama njime upravljala...

— Godinama sam se sramila svoje seksualnosti...

— Želim uvijek ugoditi mužu i pri tome zaboravljam na vlastiti orgazam...

Waltraud Trageser (31) rekla je:

— Očekivala sam od ovog razgovora pomoć za svoje seksualne probleme. Prilikom samozadovoljavanja uvijek sam osjećala neku krivicu, a vrlo često nisam imala volje za seksom. To je sad prošlost. Potvrđujem svoju ženstvenost otkako mi je Lonnie Barbach savjetovala da se svaki dan samozadovoljavam.

To vrijedi i za 93 posto svih žena koje su prošle školu orgazma Lonnie Barbach. Nakon završetka poduke nestale su njihove tegobe.

Jednako je bilo oduševljeno i šest žena iz televizijske emisije »Svećenice seksa« iz San Francisca. Urednica emisije Mechtild Lange, koje je u program pustila »malo više uživanja«, rekla je:

— Poslije emitiranja stigla je u redakciju samo jedna jedina negativna reakcija. Sve ostale su bile pozitivne. Mnogi su htjeli još više informacija. Morala sam ih utješiti nastavkom emisije.

Uspjeh ju je ohrabrio:

— Rado bih tako otvoreno razgovarala i s muškarcima. ●

Seksi steznici

Korseti kao dio erotskog imagea — to je već, mogli bismo reći, zaboravljeno. Ali ako su od kože, kao što su steznici 27-godišnje kreatorice Victorie Wuttke iz Hamburga, onda je to nešto drugo! Victoria želi svojim kožnim steznicima istaći žensku figuru i izrađuje ih u mnogim bojama, ali samo po mjeri. — Dobro pristaju uz jeans — kaže Victoria — a posebno se doimaju seksi uz suknju od kože. ●

Sve je manje seks-bombi!

Želimo li povjerovati istraživanjima jednog njemačkog modnog instituta, onda ćemo ubuduće seks-bombe kao što su Jayne Mansfield i Anita Ekberg tražiti svijećom. Naime, njemačke djevojke sve više poprimaju izgled dječaka. Obujam grudi i bokova smanjio im se u posljednjih nekoliko godina za oko tri do četiri centimetra. Uzrok: sve manje fizičkog rada, nemasna hrana i pilule! ●

Priredili: Branka Berta, Pavle Lugarić, Mirjana Obuljen, Biserka Pupavac i Marija Šojat

Francesco degli Espinosa

Zlatousta

Stajao sam naslonjen na stablo u Policijskoj ulici, moglo je biti najkasnije devet sati navečer. Zapravo,uvjeren sam u to, jer se televizijski restoran na trgu Bainsizza u to doba zatvara, a ja sam izašao prije zatvaranja, a do ugla Policijske i ulice Angelica ima samo nekoliko minuta.

Stajala je tamo, sva zavijena u crveni baršun, veselo poskakujući, kao čistokrvni konj pred trku. Dobro je izgledala onako obasjana automobilskim svjetlima.

Bila je zadovoljna što je živa, što radi i što ima savršeno tijelo, koje je tamo stajalo kao da je ukopano, kao da je to mjesto naslijedila od roditelja. Zacijelo se stoga i šepurila tako.

Njena plava kosa, ni kratka ni duga, bila je lagano valovita. Obrazi su joj bili mladi, glatki i plavozelene oči s iskricama veselog smijeha i besramnosti.

Loše sam se osjećao; stoga sam je gledao i zavidio joj na tom njenom sveukupnom blagostanju, koje je proizlazilo iz sklada nje same i njenog posla.

Ja sam režiser, ali ne kao Fellini, Bergman, Altman ili Antonioni, ili kao Wilder ili Mizoguchi. Ja sam televizijski režiser i trebalo bi da zbog toga budem zahvalan i sretan!

Svaki put kad radim, najradije bih poljubio ruku direktoru televizije koji me pozvao, a kad bi on to tražio, poljubio bih ga i u stražnjicu. Važno je raditi. Nikad se nisam pitao zašto ga nisam poljubio, ali ipak me zovu kada treba predstaviti neku poznatu osobu, uvrštenu u svjetska društvena, politička ili umjetnička zbivanja.

Dobro poznam intelektualnu frazeologiju moći, moderan ukus kao i filozofiju moćnika, dakle ne griješim u postavljanju pitanja, bilo da su lijevi od ljevijih, ili samo lijevi, ili pak centralno lijevi, ili samo centraši, centralno desni ili pak desni. Bilo o kome da je riječ, ja pripremim intervju, a onda u prekidima razgovaram s ljudima oko njih i o mjestima odakle su. Direktor televizije pregleda materijal pa ako ne zasjeni ili ne izbaci niti jedan kadar, kaže mi: »Dobro je! Nazovi me!« Neprestano se pitam zašto me zovu! Nisam ni u jednoj od sedam partija u Italiji, a svima sam na jeziku!

Nigdje nisam upisan. Osim u matičnu knjigu, a tamo stoji da je neki Luigi Rapetti rođen u Rimu 19. 12. 1940, oženjen Luisom Patate. Zacijelo to ne bi pisalo da nije istina, a zapravo nije, jer sam već dvije godine rastavljen i sad živim sâm na trgu Risorgimento, u jednoj namještenoj sobi, sa zabranom da dovodim posjetioce.

Moja trenutačna preokupacija nije kao nekada, da dajem svoje tijelo i stvarnost djevojkama koje mi zavrte mozgom, nego to kako da smognem novac za goli život. Ah, da, nitko me ne uzdržava, i kad su mi džepovi prazni, onda ne jedem, ne spavam i ne vodim ljubav.

Izgubio sam osjećaj za značenje rada, mnogo mi je važniji život koji živim. Taj je moj, samo moj, i treba se brinuti za nj, postojim samo ja!

Ono što svi znaju, sad znam i ja: rad postaje važan tek kad neka utjecajna osoba kaže: »Ah, ovo je važno!« Ali zbog čega o mom poslu, koji je sličan poslu tisuće ostalih televizijskih režisera, neka važna osoba treba da kaže: »To je važno!«

Ako moj posao nije tako važan da se sviđa nekoj značajnoj osobi tako da ona uzvikne: »Ah, to je važno!« pa zbog toga i ja od tog trenutka postajem važan, dopustit

ćete da mi je vlastiti život važniji od rada!

Već su tri mjeseca prošla otkako su me posljednji put pozvali da radim na televiziji za 800.000 lira na mjesec.

Na izgled svota će vam se učiniti znatnom! I bila bi da je zarađujem svaki mjesec; ali kako više od devedeset dana ne radim, treba učiniti neku podjelu: 800 podijeljeno sa 30 jednako je 26, dakle kad ra-

dim, dobivam 26.000 lira na dan, ali u godini dana radim samo 100 dana, a to znači da bih morao živjeti sa 8000 lira na dan; no polovica, oko 4000 lira, odlazi na sobu koja stoji 120.000 na mjesec. Eto, tako mi ostane 4000 lira na dan za hranu, odjeću, za ljubav, benzin i uzdržavanje automobila, kao i za alimentaciju bivšoj ženi za izdržavanje lutkice koju smo donijeli na svijet.

Objed u najsmrdljivijoj krčmi u gradu stoji između 7000—10.000 lira.

Vodoinstalater koji ti dođe popraviti slavinu za petnaest minuta rada traži 30.000 lira, a ginekolog za pola sata 40.000 do 50.000 lira.

Očito je da bih sa 4000 lira već odavno bio mrtav da mi televizija za sve vrijeme dok radim, to jest za onih nesretnih sto dana, nije omogućila da jedem u televizijskoj menzi, gdje ne potrošim više od 1000 lira za dva obroka na dan, uključujući i vino.

Ali na iskaznici je napisan datum dokad vrijedi; to jest naznačeno je dokad imaš pravo pristupa u dvoranu bijednika. Da bih mogao živjeti, već dva mjeseca krivotvorim datum na iskaznici i tako sam već oštetio televiziju za oko 120 toplih obroka, dva na dan, ali danas je kontrola na ulazu pažljivo pregledala iskaznicu koju sam im gurnuo pod nos i zadržala je rekavši da je mora pokazati nekom od direktora.

To znači da će datum na iskaznici usporediti s datumom na mojem ugovoru, a to znači da će me otkriti, jer na ugovoru je stajalo da vrijedi do 31. ožujka, a sad je već bio kraj svibnja.

Uglavnom sam u nevolji!

A ako svemu tome dodam da sutra moram uplatiti 100.000 lira za osiguranje automobila i još 30.000 lira za taksu, a u džepu imam samo 20.000, sve je jasno.

Dakle, nemam li razloga zavidati ovoj maleckoj u crvenom baršunu što se izlaže pogledima vozača, kao ždrebica gledaocima prije trke? U ulici Veneto, u najelegantnijoj ulici glavnoga grada, jedna njena kolegica za to da bude s tobom traži 50.000 lira, k tomu dodaj još 4000 za taksi do hotela, pa još 5000 za sobu, pa zatim ponovo povratak taksijem, sveukupno 63.000 lira! A koliko traži ova? Koliko zarađuje na dan, mjesec, na godinu? Bio sam očajan!

Očaj nije stvoren od osjećaja, kako se obično vjeruje, nego od brojaka.

Nastavio sam je gledati, ne pomaknuvši se. Podigla je podbradak i, jedva pokrenuvši usta, izgovorila:

— Sviđam li ti se?

Prešao sam onih nekoliko koraka što su nas dijelili i našao sam se pred njom na kolniku, uz tramvajsku prugu, u podložnom položaju prema njoj na pločniku.

Pokazala mi je lice raspolovljeno nadvoje: desnu stranu, onu bliže meni, obasjanu uličnom svjetiljkom, i drugu svu u sjeni.

— Da — odgovorio sam.

— Idemo li?

— Nemam mnogo novca.

— Koliko?

— Petnaest, najviše dvadeset tisuća.

Puhne, podigne ramena i mladenački veselo mi se nasmije.

— Hajde, dobro!

Bit će joj dvadeset pet godina! Zašto ide s nekim kao što sam ja, koji će joj dati samo bijednih 20.000 lira?

Sišla je s pločnika i našao sam se pred njom, a svjetlo joj je palo na dio lica što je dosad bio u sjeni. Obrazi su joj se doimali mladi i glatki, namazani debelim slojem pudera, ali plava kosa joj je kod korijena bila sijeda, već dugo neobojana. A u gornjoj vilici nedostajala su joj tri ako ne i četiri zuba.

Zbunjeno sam je gledao.

— Ah, zubi! — rekla je i nasmijala se. Krenuli smo prema ulici Angelico, a onda Mazzinijevom. — Ovaj tjedan nisam imala vremena!

— Eh?

— Da odem na popravak zuba.

— Eh?

— Idući tjedan imam sastanak sa zubarom.

— Ah!

— Znaš li koliko će to stajati? Napravio mi je predračun, i prva rata je pola milijuna, u gotovu!

Dok je hodala, stresla je kose, kao da želi da im se divim, i pogledala me pogledom svojstvenim za kratkovidne osobe, koji uđe u tebe, a onda izađe, ne načinivši ti ništa nažao.

— Više ti se ne sviđam — rekla je uhvativši me pod ruku.

— Ne, ne.

— Ljepotane, za tebe je i bolje ovako — nastavila je.

— Ah!

— Zovu me Zlatousta.

— Ah!

— Nećeš se pokajati.

Pažljivo sam promatrao njeno tijelo koje me vodilo kao svjetionik, dok sam prolazio između kolona i stupova tamnog ulaza, a onda mi otvori vrata dizala što se zaustavilo na četvrtom katu. Otvorivši vrata stana, brzo je ušla u jednu sobicu, a ja sam je slijedio, i odmah smo se našli u spavaćoj sobi.

Slaba svjetlost dolazila je s noćnog ormarića i osvjetljavala krevet u sredini sobe, sa čistim plahtama, boje ružičastog vina; bila je tu još komoda i naslonjač od plave kože.

— Izvoli — rekla mi je.

— Uzmi — rekao sam i pružio joj jednu novčanicu od deset tisuća i jednu od pet tisuća lira.

Ruka koja je uzela novac ostala je u iščekivanju. Uzdahnuo sam, ali kad je ruka i dalje ostala u istom položaju, iz džepa sam izvadio i posljednju novčanicu od dvije tisuće.

— Nemam više, časna riječ!

Ona uzme novac, okrene mi leđa i gurne novac u komodu, a onda se okrenula, nasmijala i razodjenula se.

Gola, zadržala je izgled koji je obećavala u crvenom. Govorim o mesu,ne o njegovoj boji: hoću reći da su joj grudi i bez grudnjaka stajale uspravno u svoj svojoj bijeloj i ružičastoj veličanstvenosti; ne, nego bijeloj i sivoj.

— Dođi — pozvala me.

Uzevši mi muškost u ruke, povela me u kupaonicu, pažljivo ga pregledala, a onda ga na brzinu sigurnim kretnjama oprala. Zatim je stavila koljeno na postelju, trljajući rukama velike dojke, sklopila oči i ustima cmoknula: scccccccc.

Ispružio sam se na krevet, a ona se odmah našla iznad mene; njena su usta točno pronašla onu sićušnu crnu točku koja, na mojim suhonjavim prsima, odgovara lijevoj bradavici.

Usne i jezik oblikovali su joj smjesu sporosti i smirenosti kao što je more za vedra dana; ležiš lijeno na obali, a voda ti leluja po tijelu, lagano, vragoljasto; nježno te udara tamo gdje najmanje očekuješ, a kad pomisliš da će te val prekriti, on te mimoiđe ne dotaknuvši te; sklopiš oči i uzdišeš. Eto, to je more koje izaziva oluju i valove, to je more od kojeg strahuju pomorci, kojem ne vjeruju mornari, snažno i strašno čudovište, a pogledaj kako se ophodi sa mnom! Liže mi ruke kao napušteno štene!

Vlažno, podatno, plašljivo, slatko, okrepljujuće milovanje se nastavljalo. Štoviše, iznapredovalo je, sve više me dovodilo do stanja opuštenosti, premorenosti, a onda odjednom kao da me struja stresla, zapravo kao da me munja udarila, tako je bio nagao prijelaz od opuštenosti do boli, od koje mi se nakostriješila kosa na glavi.

— Boli me! — pobunio sam se.

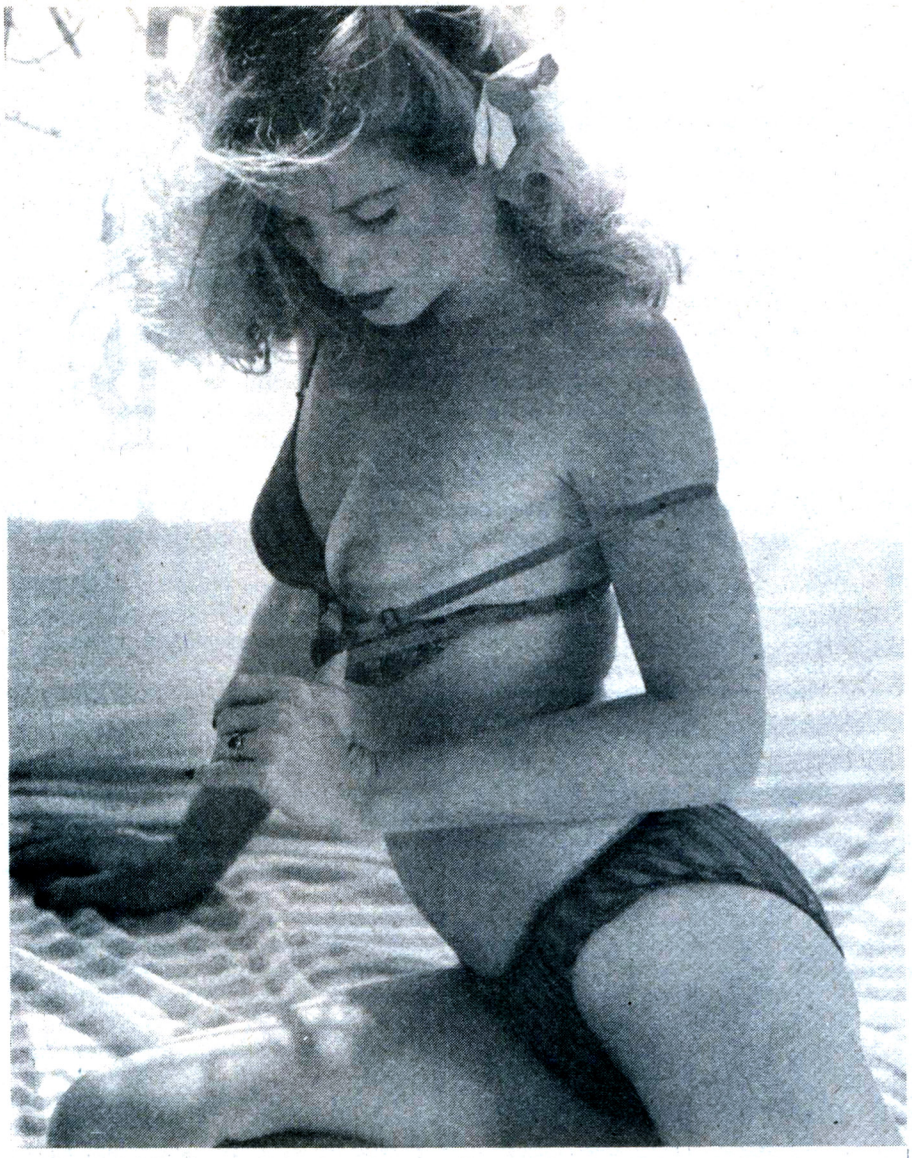

— Ma, hajde! — odgovorila mi je smijući se.

— Ali, što je to bilo?

— Zub.

— Zub? — upitao sam ne shvaćajući.

Ona mi se zadovoljno nasmijala, ponovo se okrenula i spustila glavu.

Milovanje mora ponovo je preuzelo svoj valoviti hod, i ja sam mu se nježno prepustio, kao dojenče u kolijevci, odjednom sam osjetio kako sam, bez ikakva upozorenja, zarobljen, od boli.

— Shvaćaš li? — upitala me.

Ona nesretnica, zvana Zlatousta, krezubim je ustima prelazila preko moje kože, i onda odjednom — cak! Bio je to jedini preostali zub s desne strane usta, očnjak; sve u svemu, kad mi je bilo najljepše, ugrizla bi me, baš kao napušteno štene.

— Ali ne činim ti ništa nažao — rekla mi je oblizavši usta. — Trzaje koje osjetiš tu — kažiprstom mi je pokazala na prsa — prelaze ti na kurac koji se diže!

I to je bila istina!

— Ah.

— Ja ga ne moram drkati...

— Eh?

— Da bi se ustoličio...

— Ah!

Razbarušila je kosu, stresla glavom i ponovo je sagnula, ovaj put na desnu stranu tijela; tako me obradila i svladala da sam se na kraju osjećao kao atlet spreman za natjecanje, napet, gibak, sa pobjedničkom rikom, koja me obuzela čitavog. Došla je iznad mene, bez žurbe, hodajući na koljenima preko kreveta i na kraju nestala u kupaonici.

Činilo mi se da imam divno, snažno tijelo; osjećao sam se smireno, sjajno, što mi se već odavno nije dogodilo i misli koje su mi se vrzmale po glavi imale su odgovarajuće sasvim tjelesne sadržaje!

Tako sam uspio zbrojiti dva i dva, bez uljepšavanja. Dakle ja, Luigi Rapetti, bio sam na zemljibez prebijene pare, danas, da bih sutra morao platiti 200.000 lira, s izgledima da ne jedem tko zna koliko dana, dok je Zlatousta u jednoj ladici imala spremljenih pola milijuna za zubara, za nešto potpuno bespotrebno.

Ustao sam, tiho se približio komodi i povukao prvu ladicu. Ne, nije bila zaključana. Odmah sam opazio narančastu vrećicu; moji su prsti, vođeni nekom čudnom spretnošću, čeprkali po njoj i osjetivši novčanice zadovoljno se sklopili, uživajući u lovini.

Za to je vrijeme Zlatousta tamo pjevušila neku pjesmu.

Već sam bio navukao hlače pa sam pokupio čarape, cipele, kaput i košulju i tako polugol stigao do kućnih vrata, otvorio ih i zatvorio poput munje.

Već sam stigao do prvog odmorišta što je vodilo na drugi kat, kad se upalilo svjetlo. I prije nego što sam čuo njen glas, shvatio sam da me u Zlatousta otkrila.

Nisam se zaustavio, već sam, ne brinući se da ne stvaram buku, nastavio bježati. Naslućivao sam pobjedu, zahvaljujući Zlatoustoj.

— Lopov! U pomoć...lopov! — vikala je.

Otvorio sam vrata od veže.

— Lopov, uhvatite ga...

U njenom glasu nije bilo uvjerljivosti. Ali i tko će se pokrenuti u to doba noći, tko će skupiti hrabrosti da se umiješa, pokraj toliko ubojica koji okolo šeću u potjeri za novcem?

I ona je mislila tako, nije mogla drugačije. Trčeći ulicom, oblačio sam se; osjećao sam se izvrsno, čak se nisam ni zadahtao.

U svojoj sobi, pri slabom svjetlu svjetiljke na noćnom ormariću, otvorio sam narančastu vrećicu i prebrojio novčanice.

Nije samo očaj nego i sreća izražena brojkama! Unutra je bilo 540.000 lira.

Borio sam se s osjećajem krivice pa ne znam kad se to zbilo, jučer ili prekjučer, ili možda noću dok sam spavao, ali svakako znam da sam sa Svevišnjim sklopio sporazum i da smo sad u čvrstom savezu: ja sam se potrudio da se smiješim i uvidim kako je život čudesno lijep, a On se pobrinuo da mi to sačuva, dakako, prema mojim mogućnostima. I, kao što vidite, savez izvrsno djeluje!

Dan je bio prekrasan i ja sam vozio mirno, opušteno. Platio sam osiguranje i taksu i sobu mjesec dana unaprijed. Kupio sam još košulju i kravatu, otišao brijaču, oprao i podšišao kosu, i na kraju kupio bočicu lavandinog mirisa, i stoga mi se činilo da automobil i ja nismo u ulici Salario, nego na zelenoj livadi.

Čim sam se ujutro probudio, sjetio sam se svog prijatelja koji mi je

svojedobno govorio o mogućnostima otvaranja nove televizijske mreže i o svojim planovima, pa sam pomislio da mu je možda potreban režiser kao što sam ja, te sam otišao k njemu u mjesto nedaleko od Rima.

Na povratku, bez obzira na to što mi je televizijski znak koji sam dobio bio poprilično mutan i zbrkan, nastavio sam zadovoljno pjevušiti kao i pri dolasku.

Vozio sam polako, bez žurbe, zirkajući okolo, i tako sam je ugledao kako nedaleko od odmorišta podiže palac!

Visoka, vitka, tamnoputa, crne kose, ni kratke ni duge, gustih obrva, ljupkih usana, vlažnih očiju, tijela bez grudi, ali veličanstvenog. Još prije nego što se nasmijala, onako tamna, ispaćena, znao sam da će biti moja žena!

Zakočio sam i dao joj znak da pride; dok je prebacivala kaputić preko desnog ramena, na tren sam je vidio odotraga i zaključio da ima savršenu stražnjicu!

I tako je prišla mojoj staroj krntiji, punoj stogodišnje prašine, koju sam se samo ja usuđivao nazivati automobilom. Njime sam se služio samo za vožnju izvan grada, dakako u poslovne svrhe; ukoliko bi mi se umilostivio i pokrenuo se.

Otvorio sam prednja vrata; nasmijala mi se i dala znak da želi sjesti otraga. Otvorio sam stražnja vrata i moja žena je ušla, ali, na žalost, nije sjedila do mene.

— Oprostite, ali on pati od morske bolesti! — Nisam shvatio o kome govori, jer je bila sama, inače je nikad ne bih pokupio. — Hvala.

— Nema na čemu.

Dok smo se vozili prema Rimu, vrpoljila se otraga kao pseto, oprostite kao kuja, s obzirom na to da je žena.

— Atkinsons?

— Yardley.

Tišina. A onda kao iz groba, drhtavo, ali ipak jasno do ušiju mi je doprlo nekakvo cviljenje.

Zatresoh glavom, zatreptah očima i nastavih voziti s većom pažnjom.

Ponovo isto!

— Nešto nije kako valja? — upitao sam je ohrabrujuće.

— Zašto pitate?

— Oh, tako.

U mučnoj tišini cvilež se ponovio.

— Čujte, svjetski sam čovjek koji je mnogo putovao, koji... — počeo sam govoriti.

— Ah, tako, putovali ste! — prekinula me jetko.

— Da, znate, ja sam režiser...

— Ah, režiser!

— Televizijski režiser. Samo televizijski...

— Ah, znam te gulikože! Dobro se tamo zarađuje — napala me.

— Pustimo to.

— A za što da ne govorimo? Nisam ja poreznik — odvratila je.

— A kakve to ima veze?

— Kako da nema! Dobro znate kako to ide: tko zaradi tisuću, kaže da zaradi sto i ako dalje. Zbog takvih naše društvo propada i sve ide do vraga...

— Ali sve to nema veze! Jednostavno sam htio pitati, je li vam možda loše.

— Meni? A kako vam je to palo na pamet?

— Maloprije ste stenjali.

— Ja?

— Mah! — promrmljao sam zbunjeno i nakon trenutka šutnje upitao: — A čime se vi bavite?

— Hostesa sam.

— I baš vi ste se našli da mi govorite o teško zarađenom novcu, vi koji svaki čas štrajkate i dvodite zemlju na rub propasti, naprestano tražeći povišicu!

— Vi ništa ne razumijete! — povikala je. — Ja nemam ni prebijene pare! Ja... — Naglo je ušutjela a onda, umjesto da nastavi riječima, još je glasnije zacvilila.

— Eto, vidite... — rekao sam.

To je Cip.

— Cip?

— Moj pas.

— Ah — rekao sam i nehotice se nasmijao. Moja žena je lijepa, ali malo ćaknuta, pomislih.

— Ne znam što je tu smiješno! — primijetila je.

— Htio sam reći da ste zacijelo izvanredno osjećajna osoba kad izdaleka čujete cvilež svoga psa pa ga oponašate.

Nije mi odgovorila, nego je samo spustila kaputić s ramena i pokazala mi torbu iz koje je virila pseća njuškica.

— Evo, moj Cip je ovdje!

— Hej, Cipe! — uljudno sam promrmljao.

— Zar ne vidite da mu je loše?

— Ah, je li?

— Pogledajte mu lijevo oko!

U onoj šumi dlaka boje bljuvotine bilo je teško pronaći oko, a kad sam ga naposljetku ugledao, bilo je sklopljeno i krmeljavo.

— Žao mi je.

— Znate li koliko bi stajala njegova operacija?

— Ne znam. Koliko?

— Tristo pedeset tisuća lira, ne računajući lijekove!

— Kakvi su lopovi ti liječnici kirurzi! Kladio bih se da ste naletjeli na jednog od onih koji uzimaju sto tisuća lira na sat! — bijesno sam rekao, podržavajući je.

— I to mi govorite vi iz svijeta spektakla!

— Htio sam samo reći da... — počeo sam joj tumačiti, ali ona me prekinula.

— I baš sad nemam pare, zbog vas i svih onih prokletih režisera koji nas muzu!

Podigao sam ramena, svjestan da je svaki daljnji razgovor beskoristan.

Odjednom sam osjetio hladnoću: dolazila je od vrata i širila mi se po cijelom tijelu.

Podigao sam ruku s upravljača i položio je tamo gdje sam osjetio bol; moji su prsti dotakli metal

— Pun je!

— Ah!

— Novac na sunce!

— Ah!

— Nemoj mi reći da netko tko upotrebljava parfem Yardley ili iz snobizma vozi staru američku krntiju, da neto tko kao ti radi na televiziji nema para! Ne vjerujem ti!

Pokušao sam očajnički manevar: automobil je poskočio, i moja je žana izgubila ravnotežu. Ali hladni predmet mi se još jače zario u vrat.

Znaj, za Cipa sam spremna i ubiti!

Uzdahnuvši, izvukao sam iz džepa novčanik, u kojemu je bilo sve Zlatoustino blago, i predao joj ga.

— Zaustavi... pusti me da izađem!

Upravo smo bili stigli pred Rim. Usred zaglušujuće buke automobilskih truba, povika i psovki nepoznatih suputnika, koji su zbog mog zaustavljanja nasred ceste morali naglo kočiti, okrenuo sam se svojoj ženi, koja mi se sad ljubazno smiješila lecem breskvine boje! Sad kad je revolver strpala u džep! Ne, nikad neću saznati je li to uistinu bio revolver na mom vratu...

Samo na tren htio sam i ja izaći iz automobila, baciti se na nju i oteti joj moj novac, ali onda sam shvatio da bi se svi ti koji su morali kočiti sa zadovoljstvom vacili na mene da jadnu, nezaštićenu naivku obrane od grubijana! Da spase tu prljavu, smrdljivu krmaču!

Ukrasti novac namijenjen popravku Zlatoustinih zuba za operaciju jednog psa! Kao da smo Zlatousta i ja, Luigi Rapetti, slični njenu psu! Slični? Isti smo! Život je zaista pasji.●

Prevela Ana Poljević

Crta: Georges Pichard Piše: Jacques Lob

OVO JE, DRAGI ČITATELJI, PAROBROD KAPETANA SVABALIĆA ŠTO ĆE POVEST I MAJORA KRISPIEJA I NAŠE PRIJATELJE NIZ GOLEMU RIJEKU, U SUSRET NOVIM PUSTOLOVINAMA, U KOJIMA ĆE BITI STAVLJENA NA KUŠNJU NEVINOST ČEDNE SLAĐANE.

TOOT

© 1983. Lob-Pichard.

SLAĐANA, OTKAKO SMO KRENULI, NIGDJE VAŠEG ZAŠTITNIKA. TO MI JE DRAGO, JER MOGU UŽIVATI U VAŠEM DRUŠTVU. ALI AKO VAM ZATREBA LIJEČNIČKA USLUGA, SLOBODNO MI SE OBRATITE. DOKTOR SPENCER ĆE VAS UVIJEK RADO PREGLEDATI...

ŽIVO, MAJSTORE SAMBA! ZNAJTE DA ĆEMO SE SA SVOJIM POLETOM POKAZATI DOSTOJNIM KAPETANOVA POVJERENJA!

SPUSTILA SE NOĆ, A KAPETAN JE NAREDIO DA SE BROD VEŽE UZ OBALU I DA STROJEVI MIRUJU DO JUTRA. TAKO ZAŠTITNIK MOŽE OPET PREUZETI NADZOR NAD SVOJOM ŠTIĆENICOM.

BIJDET ČU PRED VRATIMA VAŠE KABINE, ČEDNA! GDJE STE SE SMJESTILI?

MOJA JE KABINA BAŠ DO KAPETANOVE.

2

HE, HE, SUSJEDA NAM JE ZAISTA LIJEPA. JE LI, MIŠO?

JAK! JAK!

KAKO BI ČEDNO DJEVOJČE MOGLO I SLUTITI DA JE PROMATRA POHOTNO I ORSKO OKO?

I TAKO SLAĐANA BEZAZLENO OTKRIVA POKVARENOM KAPETANU SVOJU DJEVIČANSKU INTIMU...

NOVI DAN DONIO JE I NOVI POLET PODUZETNOM KAPETANU SVAĐALIĆU...
KAKVA JE TO GUŽVA JUTROS, KAPETANE? ZAŠTO SU SE SVI OKUPILI NA PALUBI?
ŽELIM DA SVI KRENETE NA OBALU I SKUPLJATE DRVA ZA LOŽENJE. I VI, DOKTORE SPENCERU!
© 1983. Lob-Pichard.
DAKAKO, TO SE NE ODNOSI NA VAS. VI ĆETE OSTATI NA PALUBI, POVJERAVAM VAM BROD!
TO MI JE VELIKA ČAST, KAPETANE!
ALI NIJE LI TO NERAZUMNO?
NE BRINITE, GOSPOĐICA SE NEMA ČEGA BOJATI. UOSTALOM, NEĆEMO BITI DALEKO.
ISKORISTIT ĆU PRILIKU DA SE MALO DOTJERAM DOK VAS NE BUDE...
MALO DALJE UZ OBALU...
ZNATE, KAPETANE, JA BOLJE RUKUJEM PUŠKOM NEGO SJEKIROM. ODOH JA MALO U LOV!
KAKO VAM DRAGO, MAJORE!
I JA ĆU SE OD VAS ODVOJITI, MAJORE, JER MENE MNOGO VIŠE ZANIMA DRUGA VRSTA LOVINE!
MISLIM DA SAM VAS RAZUMIO. ALL RIGHT, MNOGO SREĆE, KAPETANE!
NA KAKVU LI JE TO ZAGONETNU LOVINU MISLIO KAPETAN SVAĐALIĆ? BAŠ NAS BRIGA! VRATIMO SE NAŠOJ JUNAKINJI, KOJA JE OSTALA POSVE SAMA PA SE KORISTI PRILIKOM DA OPERE SVOJE RUBLJE...
I DILIČNU TIŠINU OVOG NEDUŽNOG PRIZORA ODJEDANPUT NARUŠAVA KAPETANOVO DAHTANJE. ZAŠTO LI SE SAMO TAKO ŽURI?
3

JAK! JAK!
OH, TO STE VI, KAPETANE? TAKO STE ME PRESTRAŠILI... ZACIJELO STE NEŠTO ZABORAVILI?
POK
MALOPRIJE POMISLIH: MOŽDA SE NAŠA GOSPOĐICA SAMA DOSAĐUJE, HAJDE DA JOJ PRAVIMO DRUŠTVO... JE LI, MIŠO?
JAK! JAK!
TO JE VRLO LJUBAZNO OD VAS, KAPETANE. ALI, MOLIM VAS, OKRENITE SE DOK SE NE ODJENEM...
MA NEMOJTE! OKRUTNI STE ŠTO MI ŽELITE USKRATITI TAKO DIVNE I ČAROBNE SLIKE... HE, HE!
MA ŠTO VAM JE, KAPETANE? NE BUDITE LUDI!
JAK! JAK!
HAJDE, MALA, NEMOJ MI VIŠE TU IZIGRAVATI NEVINAŠCE! HODAŠ NAOKOLO POLUGOLA I TVRDIŠ DA SI DJEVICA! NE BOJ SE, MALA NAMIGUŠO, OBEĆAVAM TI DA ĆEMO SE OBOJE IZVRSNO ZABAVITI!
OH, TO JE STRAŠNO! ZDRAVLJA MI, KAPETANE, NISAM JA OD TOGA POSLA!
EEEEK!
EH...
GLUSSS
USPRKOS NAŠIM ŽELJAMA, KAPETAN SE BRZO PODIGAO I USPIO UHVATITI SLAĐANU SVOJIM POHOTLJIVIM RUKAMA...
U POMOĆ!
HA, HA, MOŽEŠ VIKATI KOLIKO TI DRAGO, MOJA SI, LJEPOTICE!
KAKO JE TO MUČNO GLEDATI: NJEŽNO BIĆE U VLASTI SUROVOGA KAPETANA! HOĆE LI SE DOGODITI NAJGORE? IZLUĐENA OD STRAHA, JADNA SE DJEVICA POKUŠAVA NA SVE NAČINE SPASITI. RUKA JOJ ODJEDANPUT NAILAZI NA NEKU RUČKU...
TOOOOOT

TOOT TOOT
BRODSKA SIRENA! VJEROJATNO JE SLAĐANA U NEVOLJI! BRZO, POTRČIMO, DOK JOJ SE NEŠTO STRAŠNO NIJE DOGODILO!
NEKOLIKO TRENUTAKA POSLIJE...
SLAĐANA, DUŠO MOJA! KAKO STE BLIJEDI! ZAŠTO STE TAKO RAZOČARANI? ŠTO VAM SE DOGODILO?
MALOJ JE POZLILO DOK JE PRALA RUBLJE, PA SAM DRŽAO DA ĆE BITI NAJBOLJE AKO VAS POZOVEM...
© 1983. Lob-Pichard.
KAKO JE ODVRATAN TAJ DVOLIČNI KAPETAN! RAZUMLJIVO, ON JE LAŽNO PRIKAZAO KAKO SE NAŠAO NA RALJIBI BRODA, A NAŠA MALA JEDINICA S MUKOM JE GUTALA SUZE, BOREĆI SE DA NE BRIZNE U GLASAN PLAČ. RADIJE JE ŠUTJELA, NEGO DA SE NJEZIN ZAŠTITNIK UZBUDI.
PUTOVANJE SE NASTAVILO, ALI MALOJ JADNICI NIJE BILO MANJE MUČNO. DOK SE ZAŠTITNIK MUČIO U KOTLOVNICI, ONA JE NASTOJALA IZBJEGAVATI KAPETANA.
ALI ODAHNULA BI NAVEČER KAD BI SE POVUKLA U KABINU. ZNALA JE DA ZAŠTITNIK BDI PRED NJEZINIM VRATIMA I OSJEĆALA SE SIGURNOM.
JADNICA NIJE NI SLUTILA DA JE OGAVNI KAPETAN POTAJNO PROMATRA U TRENUCIMA NAJVEĆE INTIME...
DO VRAGA, KAKAV KOMAD ŽENSKE! SAMO KAD ONAJ BLESAVI MASKIRANI TIP NE BI NEPRESTANO DREŽDIO ISPRED NJEZINIH VRATA!
UMOR JE JEDNE NOĆI SVLADAO UVIJEK BUDNOG ZAŠTITNIKA... I ETO, NEKA OGNJENA SJENA PRELAZI PREKO NJEGA I ULAZI U SIROTIČINU KABINU... TKO SE TO USUĐUJE IZIGRATI ZAŠTITNIKA?
RRRR

OH, TO STE VI SAMBA... ŠTO ČETE OVDJE U OVO POZNO DOBA?
JA DOĆI KAZATI VAM ZBOGOM, BVANANA!
ZBOGOM? ALI ZAŠTO? VI NAS NAMJERAVATE NAPUSTITI, SAMBA?
NEMATI ŠTO VIŠE OVDJE RADITI. VI USKORO U DRUGI BROD PA U FRANCUSKU S GOSINOM ZAŠTITNIKOM. VI ME NE TREBATI VIŠE...
© 1983. Lob-Pichard.
OH, KAKO SAM ŽALOSNA ZBOG TOGA! UVELIKE ČETE MI NEDOSTAJATI, SAMBA! U VAMA SAM NAŠLA ISKRENOG, ODANOG I DISKRETNOG PRIJATELJA!
JA OSJEĆATI PREMA VAMA VIŠE NEGO PRIJATELJSTVO, GOSPOJICE SLAĐANA... ALI JA ZNATI NEMATI SE ČEMU NADATI. GOSIN ZAŠTITNIK UVIJEK OSTATI KRAJ VAS!
ZBOGOM, MALA LUTKO...
OH!...
IZNENAĐENJE! MALA SE SIROTICA NE OTIMA IZ ZAGRLJAJA OVOG DIVA! S DOSAD NJOJ NEPOZNATOM OSJEĆAJNOŠĆU ONA SE LJUBI ZA RASTANAK...
NJEZIN PRVI LJUBAVNI POLJUBAC!
OH, SAMBA, MISLIM DA ĆE BITI BOLJE AKO ODMAH ODETE...
NE MOŽEMO A DA NE SUDJELUJEMO U BOLI NAŠE JUNAKINJE U TRENUTKU KAD OD NJE ZAUVIJEK ODLAZI NJEZIN VJERNI DRUG. TAJ CRNI MOMAK VELIKA I PLEMENITA SRCA...
ZBOGOM, DRAGI SAMBA, NIKAD VAS NEĆU ZABORAVITI!
SNIFF...
SNIFF...
6

MEĐUTIM, IDUĆEG JUTRA...
ŠTO SE DOGODILO, ZAŠTITNIČE? ČEMU TAKVO UZBUĐENJE?
NESTAO JE CRNI LAV! JUTROS JE NJEGOV KAVEZ BIO OTVOREN. A ISTODOBNO NIGDJE NEMA SAMBE... MAJOR MISLI DA JE...
ZACIJELO JE SAMBA SVEMU KRIV! ZAŠTO BI INAČE BJEŽAO?
© 1983 Lob-Pichard
DOBRI SAMBA! PUSTIO JE KIMBA DA ODE U SVOJ RODNI KRAJ!
VI TO NESUMNJIVO ODOBRAVATE?! ČUVAJTE SE, MISS! AKO NE PRONAĐEM TOGA LAVA, VI ĆETE BITI ODGOVORNI ZA NJEGOV NESTANAK! ZAR SAMBA NIJE BIO VAŠ SLUGA?
SAMBA NIJE BIO SLUGA, NEGO MOJ PRIJATELJ!
SVAKAKO! SAMBA JE BIO VALJAN MOMAK!
NAKON TOGA NEUGODNOG RAZGOVORA MAJOR KRISPIE SE ZAPUTIO U SAVANKU DA TRAŽI LAVA. ALI BILO MU JE UZALUD. NEOBAVLJENA POSLA, PRED VEČER SE VRATIO NA BROD...
MAJOR JE UBITAČNO RASPOLOŽEN! BIT ĆE BOLJE, SLAĐANA, DA GA VEČERAS IZBJEGAVATE!
ZAISTA, IZGUBILI SMO MNOGO VREMENA DANAS, GOSPODINE ZAŠTITNIČE, ZAMOLIT ĆU VAS DA OPET ZAUZMETE MJESTO U STROJARNICI. NOĆAS ĆEMO ISPLOVITI KAKO BISMO SUTRA MOGLI STIĆI DO NAŠEG ODREDIŠTA, LUKE BOUDOU!
PRIHVATIO BIH RADO VAŠU NAREDBU, KAPETANE, ALI ME POMALO UZNEMIRUJE MAJOROV STAV PREMA SLAĐANI...
BEZ BRIGE, MOJE! JA ĆU PAZITI DA SE GOSPOJICI NIŠTA NE DOGODI. ZAR NISAM JA GOSPODAR NA BRODU? KRENITE BEZ STRAHA NA POSAO, JA ĆU SE BRINUTI O MALOJ.
JAO! DOBRI ZAŠTITNIK JE NAIVNO NASJEO KAPETANOVIM OBEĆANJIMA! OSLOBODIVŠI SE JEDINE ZAPREKE, POHOTNI POKVARENJAK POLAZI PREMA KABINI NEVINE OJEVOJKE...
HE, HE! A SAD SMO NA POTEZU NAS DVOJE, MOJA LJEPOTICE! OVA JE NOĆ STVORENA ZA NAS!
ALI KAD SE PRIBLIŽIO VRATIMA...
NE! NE! MILOST. PUSTITE ME!
?

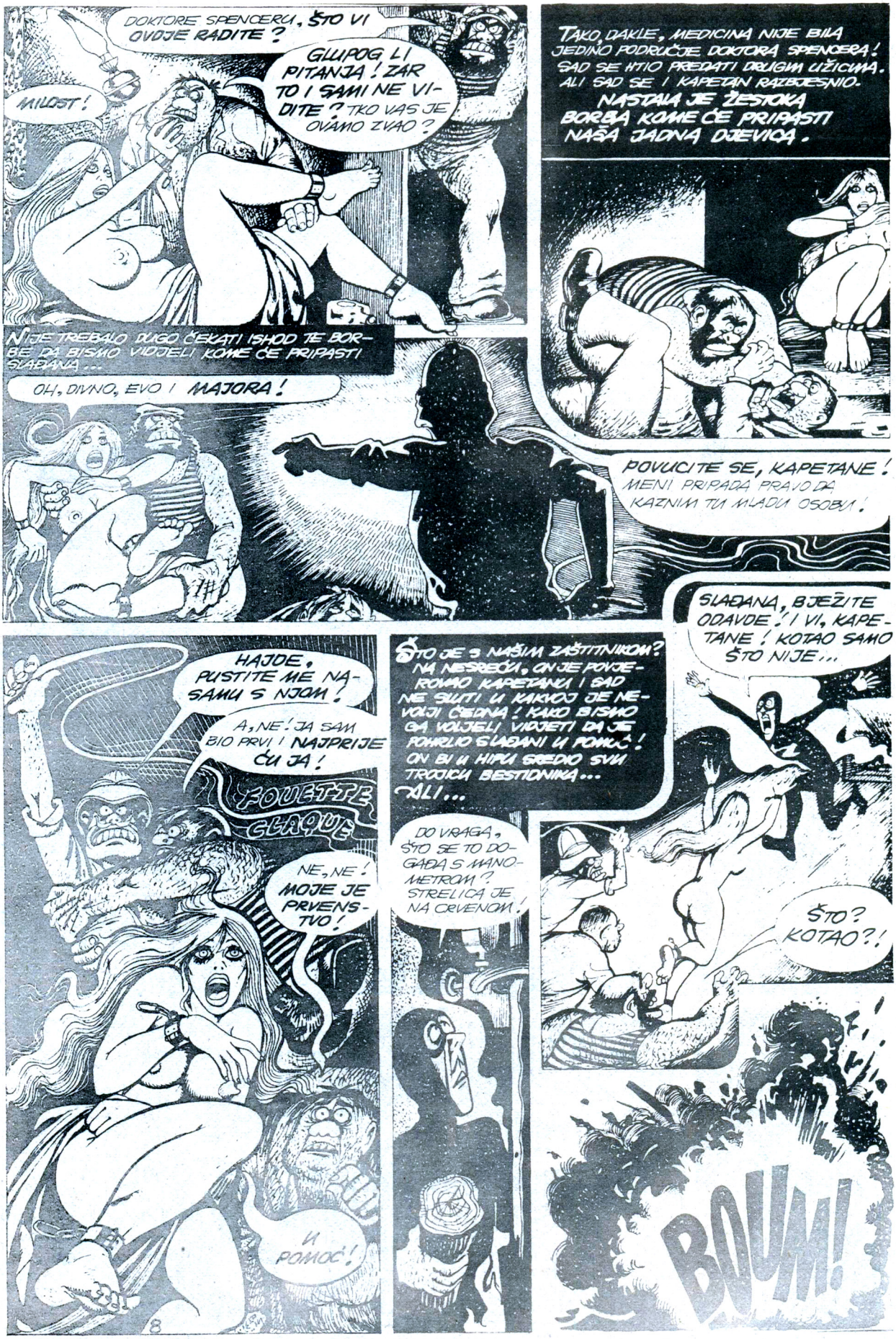
DOKTORE SPENCERU, ŠTO VI OVOJE RADITE?
MILOST!
GLUPOG LI PITANJA! ZAR TO I SAMI NE VIDITE? TKO VAS JE OVAMO ZVAO?
NIJE TREBALO DUGO ČEKATI ISHOD TE BORBE DA BISMO VIDJELI KOME ĆE PRIPASTI SLAĐANA...
OH, DIVNO, EVO I MAJORA!
TAKO, DAKLE, MEDICINA NIJE BILA JEDINO PODRUČJE DOKTORA SPENCERA! SAD SE HTIO PREDATI DRUGIM UŽICIMA. ALI SAD SE I KAPETAN RAZBJESNIO.
NASTALA JE ŽESTOKA BORBA KOME ĆE PRIPASTI NAŠA JADNA DJEVICA.
POVUCITE SE, KAPETANE! MENI PRIPADA PRAVO DA KAZNIM TU MLADU OSOBU!
HAJDE, PUSTITE ME NASAMU S NJOM!
A, NE! JA SAM BIO PRVI I NAJPRIJE ĆU JA!
FOUETTE
CLAQUE
NE, NE! MOJE JE PRVENSTVO!
U POMOĆ!
ŠTO JE S NAŠIM ZAŠTITNIKOM? NA NESREĆU, ON JE POVJERovao KAPETANU I SAD NE SLUTI U KAKVOJ JE NEVOLJI ČEDNA! KAKO BISMO GA VOLJELI VIDJETI DA JE POHRLIO SLAĐANI U POMOĆ! ON BI U HIPU SREDIO SVU TROJICU BESTIONIKA...
ALI...
DO VRAGA, ŠTO SE TO DOGAĐA S MANOMETROM? STRELICA JE NA CRVENOM!
SLAĐANA, BJEŽITE ODAVDE! I VI, KAPETANE! KOTAO SAMO ŠTO NIJE...
ŠTO? KOTAO?!
BOUM!

SLAĐANA, GDJE STE?
TU SAM, GOSPIN ZAŠTITNIČE!
NA DIVNO ČUDO, NAŠA MALA DJEVOJA UOPĆE NIJE BILA OZLIJEĐENA U EKSPLOZIJI KOJOM JE RAZNESEN SAV BROD. BILA JE SRETNA: ZAVRŠILE SU I NJEZINE MUKE...
NE ZNAM ŠTO JE BILO S OSTALIMA... UHVATITE SE ZA MENE, SLAĐANA, OTPLIVAT ĆEMO DO OBALE, NE MOŽE BITI DALEKO...
FUJ, KAKO JE SLANA OVA VODA!
SLANA VODA U RIJEČI? NAŠI SU NESRETNI JUNACI U ZORU NOVOG DANA SPOZNALI U KAKVU SU NEVOLJU ZAPALI...
OH, GLEDAJTE, ZAŠTITNIČE! PA MI SMO NA MORSKOJ PUČINI!
DO BIJESA! U TOKU NOĆI VODA NAS JE PRONIJELA POKRAJ LUKE BOADOLA, A MI TO NISMO OPAZILI!
KAKO LI NAM SE TO SAMO MOGLO DOGODITI?
NE OČAJAVAJTE, MOJA PRIJATELJICE! SREĆA NAS NE NAPUŠTA: ENO, TAMO PLOVI JEDAN BROD!
BRODOLOMCI!
MOŘENA
ETO, TAKO SU SE ZAVRŠILE SLAĐANINE PUSTOLOVINE NA CRNOM KONTINENTU. NEMA SUMNJE, ONA I NJEZIN ZAŠTITNIK NAĆI ĆE SPAS NA LUKSUZNOJ JAHTI KOJA IM SE PRIBLIŽAVA. NADAJMO SE DA JE DOŠAO KRAJ SVIM JADIMA! NEVOLJAMA DIVNOG DJEVOJČETA I DA ĆE BRODOM NAPOKON KRENUTI K SVOJOJ SREĆI...
Kraj

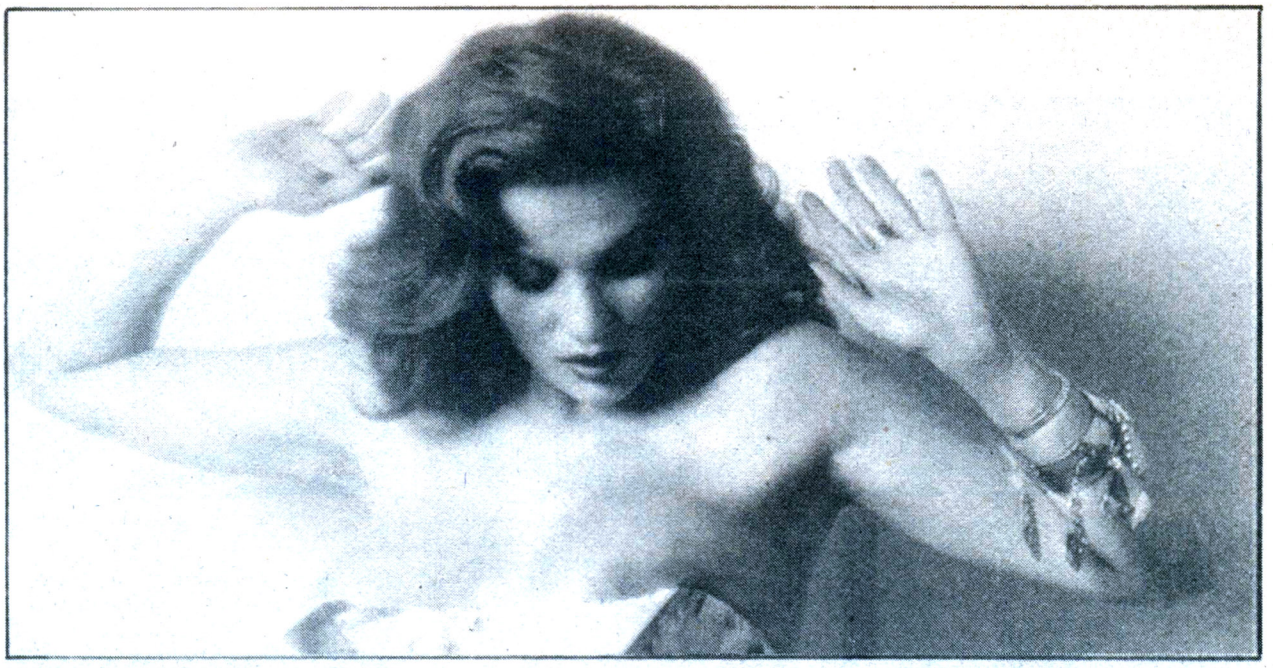

Povratak oblinama

Posljednje otkriće erotskog filma Serena Grandi oživljava mit prsate ljepotice. Je li moguća usporedba sa Sophijom Loren i Silvom Pampanini?

Koliko grudi, bedara, stražnjica, na talijanskom filmu! Enormnih duda, butina dugih i debelih, kao da su Jane Fonda i aerobika stvar prošlog stoljeća. Na velikom ekranu caruje celulit. Talijani se vraćaju svojim davnim ljubavima i mediteranskom ugodaju: obilnim prsima i mesnatim stražnjicama. U talijanskom filmu ponovo se mogu vidjeti špageti, makaroni, pa čak i pizza, sve hrana koja pospješuje obline.

U »Kavezu« vidimo Lauru Antonelli, još i sad čvrstih grudi ali i jakih bedara, kako mastrubira u gro planu koji ide od koljena do brade. U »Sablažnjivoj Gildi« duo Lavia—Guerritore odlazi na erotsko putovanje tipa negdašnjeg medenog mjeseca, a Serena Grandi u »Mirandi« daje četvorici muškaraca ono što obećavaju njene crvene usne s plakata: sve.

Ako se netko glasno začudi, optuže ga da se pravi važan.

»Ženska je golotinja ljepša od muške«, kaže Tinto Brass, režiser »Mirande«. »I ja volim gledati ženu sa svim njenim atributima: stražnjicom, prsima, vaginom. Mirisima i okusima. Što hoćete od mene? Jesam li ja pornograf? Ja sam prvi autor odmrzavanja, onaj koji je prekinuo ledeno doba seksa u talijanskom filmu.

Sama Serena Grandi, koja je na filmu pravi fanatik svakog tipa vođenja ljubavi na svim mogućim mjestima (u garaži, u prirodi, na sjeniku), svjesna je svoje uloge. O sebi govori kako bi jedan prodavač automobila govorio o fiatu 1100: »Izgubila sam nevinost 1. siječnja 1985« »Vodila sam ljubav u zahodima kina«. »Dimenzije muških atributa su važne. Postoji određeni stupanj sigurnosti. Ispod toga samo smeta«. Sposobna je za prave sportske pothvate: »Jedanput sam u krevetu iscrpila dva boksača.« Zanima je povijest njenog zanata: »Divila sam se Silvani Mangano i Sophiji Loren. Ja imam tijelo žene iz pedesetih godina, a mozak žene iz osamdesetih.« Ne da se smesti: »Razlika između mene i njih (negdašnjih ljepotica) u tomu je što ja ispod imam dva jaka atributa. Hoću reći da imam dva jaja.«

Možda je i istina. Zacijelo su njene mjere jednake mjerama koje su slavnog Totoa bacale u stanje blaženstva. Kad je na snimanju prvi put ugledao Sophiju, Toto je zajecao: »Kako lijepa snaha! Ponosni smo što te možemo primiti pod okrilje obitelji« — i zarinuo joj glavu u prsa. Serena mjeri 100-60-100, što sigurno ne šteti umjetničkoj karijeri koje se prihvatila. Da je, na primjer, jedna Lucia Bose miss Italije 1947), sa solidnim mjerama 86-65-89 centimetara, morala snimiti film poput »Mirande«, jednostavno bi je zgnječili.

Začuđen što se ljudi čude povratku stražnjice u sve vizualne umjetnosti, Tinto Brass kaže: »Stražnjica je iskrena: nije poput lica koje te vara sa sto izražaja. I reći ću vam još više: pokaži mi dupe i reći ću ti tko si. Tko ima lijepu veliku stražnjicu, obično je dobričina. Estetski, stražnjica je remek-djelo. Ona je središte ljudskog tijela. Od stražnjice se ide prema ramenima, glavi, nogama. Kako smo mi Talijani bistar narod, zašto se čuditi tom povratku stražnjice? Trebali bismo se čuditi što se to nije prije dogodilo!«

Tinto Brass je, u svakom slučaju, prvi talijanski filozof stražnjice.

A grudi? U mediteranskoj kulturi uvijek su imale sakralnu funkciju: dvorsku i prehrambenu (i za sve vrijedi Fellinijeva kinematografija; on je uvijek sanjao da se popne na drvo na čijem bi ga vrhu čekale dvije ženske dude, da se na

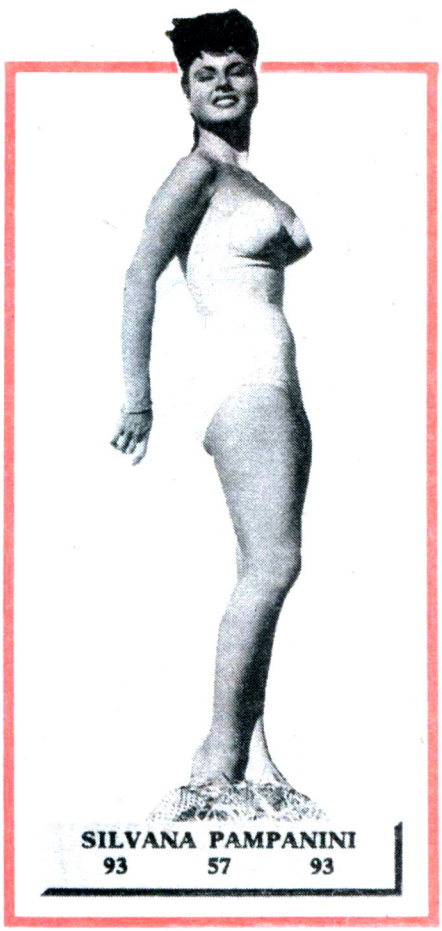

SILVANA PAMPANINI
93 57 93

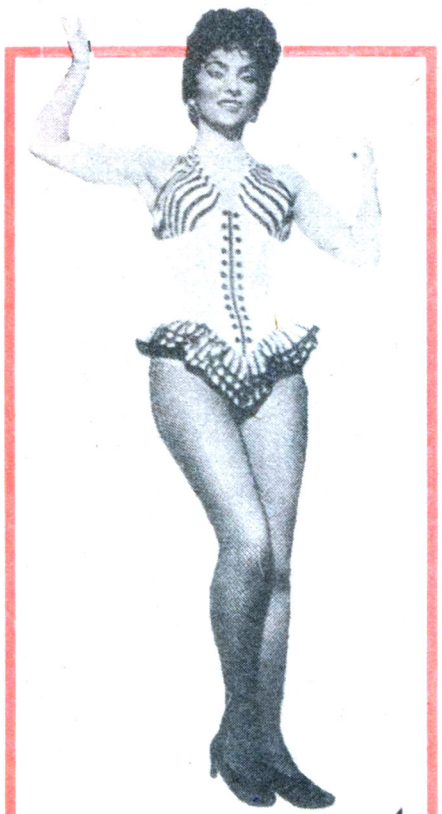

GINA LOLLOBRIGIDA
82 54 82

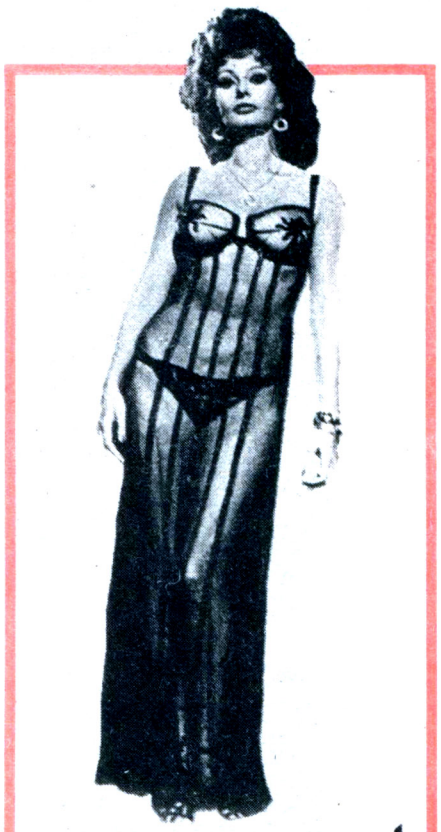

SOPHIA LOREN
96 56 96

njima odmori). Silvana Pampanini je, prije pojave Sophije Loren, nosila najslavnije grudi od poštovanja vrijedna devedeset tri centimetra. Sama Sophija imala je devedeset šest u vrijeme »Napuljskog zlata«, dok je naša »Carska Venera« Gina Lollobrigida imala, u usporedbi s kolegicama, male grudi: jedva osamdeset dva centimetra. Čuvena Silvana Mangano, koja duguje slavu i sreću svojim prsima i nogama, imala je prsa od devedeset dva centimetra, struk pedeset osam, stražnjicu devedeset tri. Bila je savršeni primjerak oble ljepotice, ali se, pošto je postala dama, toga toliko stidjela da je, zahvaljujući dijetama, pala na bijedna osamdeset četiri centimetra i tako bacila u očaj svog modnog kreatora, koji se na sav glas jadao da Silvana više nema stražnjice.

Razlika je između nekadašnjih prsatih ljepotica i današnjih u visini i običajima. Nekad su uglavnom sve bile niske, najviše do metar šezdeset tri i s mjerama od 100-60-100 teško se mogu zamisliti u majici i trapericama. Današnje su ljepotice zadržale iste mjere, ali su narasle za dobrih deset do petnaest centimetara i tako su ljepše, vitkije, slobodnije. Osobito ako

SERENA GRANDI
100 60 100

znaju hodati i obući se. Traperice nose bez problema, a možete li zamisliti Ginu Lolobrigidu u njima? Eto, u tom je razlika!

A običaji? Sandra Milo, koja sama nikad nije bila prsata ljepotica, nego samo njihov simbol u Fellinijevim filmovima, kaže: »Mi smo bili pravi provincijalci. Silvana Mangano je bila udana za producenta. Ginin je muž bio njen impresario. Silvanu Pampini pratili su uvijek voditelji. Silva Koscina je odjurila u Meksiko da se može udati za svog Castellija, a to je učinila i Sophia Loren da bi postala gospođa Ponti.«

Kako su se vremena promijenila! Sve te nekadašnje ljepotice bile su prave licemjerke. Ove današnje bez stida žive svoj život! Uzmite, na primjer, Carmen Russo. Kad su joj spomenuli glasine da je blef u krevetu, odgovorila je: »U mojoj spavaćoj sobi nikad nije bilo pritužbi.« Serena kaže: »Za mene je krevet najprirodnije mjesto na svijetu. Voljela bih imati krevet u obliku ringa i održavati mečeve barem dva puta na dan.« A kakvog bi muškarca htjela? »Ja sam super-žena i treba mi super-muškarac. Ali, na žalost, gotovo svi već nakon pola sata nemaju ništa među nogama!« ●

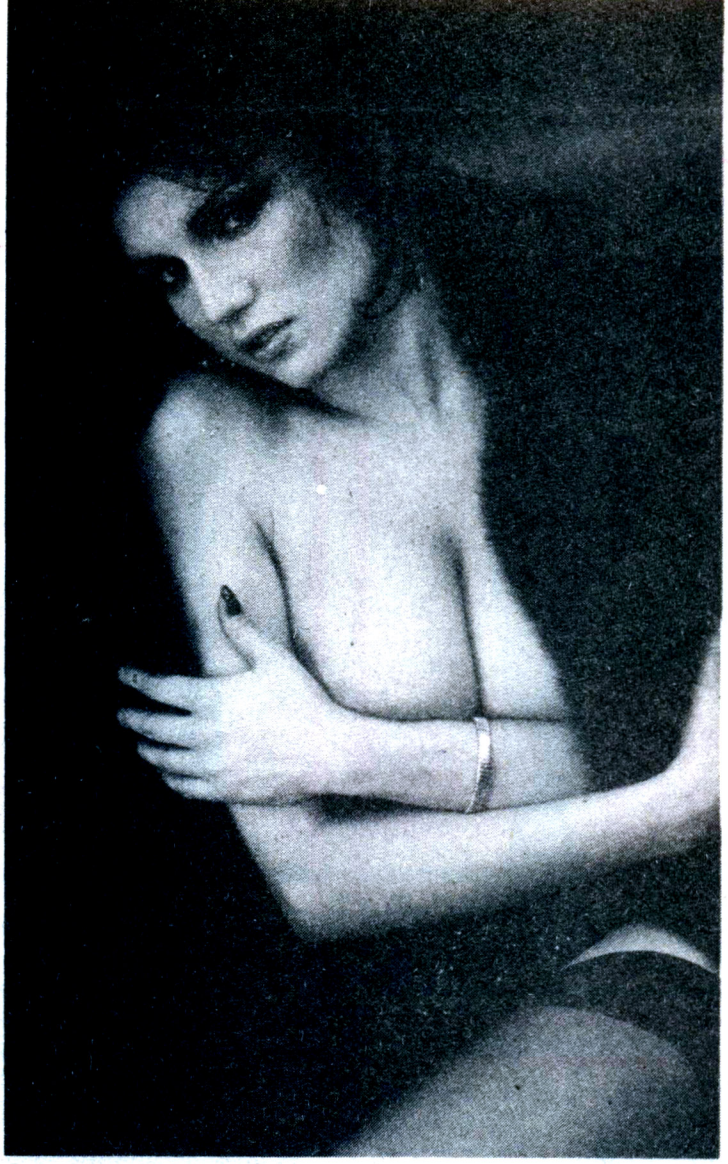

Prsata Miranda

Tehnički gledano, tek su malo više od znojnih žlijezda. Ili, ako prolistamo medicinski rječnik Murata i Patissiera (iz prve polovice 18. st.): ženske grudi mogu se smatrati predmetom zadovoljstva i koristi.

Bila je to uzvišena sinteza jednog uzvišenog predmeta želje: ženskih grudi, koje su se ponovo silovito vratile u modu. »Za muškarce su grudi neodoljiv izazov«; mirno objašnjava Serena Grandi, Miranda Tinta Brassa, koja u ulozi krčmarice iz 50-ih godina svojim oblinama osvaja četiri prosca. I ona je tumači grudima: velikim, mekim, oblim, izazovnim.

— Dakako, ovo je trenutak pobjede. Dosta je bilo aseksualnih, ravnih ljepotica, bez traga oblina na koje bi muškarac mogao položiti glavu i izgubiti se — nastavlja Serena Grandi. — I roboti koji reklamiraju automobile danas imaju visoke, čvrste i dobro ocrtane grudi. Još prije nekoliko godina ta ista reklama prikazivala bi nam robota ravnih grudi.

Dakle, grudi! Te grudi koje se muškarcima nikad nisu prestale sviđati, a koje je moda toliko godina zapostavljala. Čuveni dekoltei iz 50-ih godina, simboli ekonomske renesanse i zaborava gladnih ratnih godina, kao da su postali nespretni kad je trebalo ući u pulovere kakve je nosila Twiggy ili odjenuti košulje Donyale Luna. To je bilo vrijeme kad se sve mijenjale: moda, društvo, seks i grudi.

— Priznajem da sam se i ja, koja sam se uvijek ponosila svojim oblinama, također osjećala neugodno — objašnjava Serena. — Osjećala sam se drukčijom. Nisam uspijevala naći svoj stil u odijevanju. Sad je sve drugačije. Moji grudnjaci i svilene gaćice dokaz su da se može imati istinski žensko tijelo i biti u modi.

Želja. Tvrdoglava, skrivena, uporno prisutna muška želja uvijek se hranila izobiljem grudi. Dovoljno je sjetiti se mitskih grudi iz Fellinijevih filmova. Oble, poput svjetlucavih kugli, zaštitničke, opsesivne, materinske, Fellinijeve žene neprestano su pripovijedale svojim dubokim izrezima (dekolteima) o muškim snovima o ženskim grudima. Grudi su prvo oralno iskustvo, na grudima se uspostavlja prvo povjerenje, one otkrivaju početak zadovoljstva. Kako da to zaboravimo?

Tek naznačene djevojačke grudi koje su nam godinama namigivale sa stranica modnih časopisa stvar su prošlosti. Današnji foto-modeli mogu sebi dopustiti obline nezamislive još prije nekoliko godina. Grudi su danas temelj na kojem se gradi ženska moda.

Spontano se nameće pitanje: zar su svi muškarci mamini sinovi? Naravno da jesu. Kao što mnoge žene, pa i one najneovisnije, traže očinsku sigurnost.

Kad samo pomislimo da smo mi žene prve s prezirom gledale na vlastite grudi ako su bile malo veće, zaboravivši pri tome na onu divnu izjavu Anatolea Francea da je žena bez grudi kao krevet bez uzglavlja!

— Grudi treba štititi, otkrivati ih malo-pomalo. Ne treba ih sunčati, jer im to škodi. Grudi treba paziti i hraniti te redovito raditi određene vježbe za njih. One su dragocjen dar koji ne treba izgubiti — poučava nas Serena Grandi, koja, čini se; čvrstom rukom upravlja svojim tijelom.

Ako se na grudima mjeri želja muškaraca, one dramatično uobličuju nesigurnost žene, što vrlo duhovito opisuje Claire Bretécher. Njene junakinje neprestano prave pokus s olovkom. Ako su grudi čvrste i ispod njih stavite olovku, ona će pasti. Ako ne padne pred vaše noge, nastaje strašan trenutak istine. Ne preba ni reći da njenim junakinjama olovka nikad ne padne i one plaču za svojim grudima kao za izgubljenim iluzijama.

— Ima muškaraca kojima se više sviđaju stražnjice, no za sreću; većini se sviđaju grudi — kaže na kraju Serena. — I tajna je upravo u tomu da se ne pokazuju previše. Muškarci ionako znaju da je ispod haljine njihov zabranjeni san, predmet njihova obožavanja. ●

Važno je biti najljepši

Alessandro i Eleonora — mladi, zgodni i čvrsto na zemlji. Sreća im je podarila veliku priliku

U Alassio je stigao slučajno. Trebalo je da zabavlja goste sa plesnom grupom svoje majke, no popustio je nagovorima i sam se prijavio na natječaj za najljepšeg mladića Italije. Pobijedio je među 118 kandidata zahvaljujući ljepoti ali i plesnom talentu te drugim odlikama.

— Dobro sam razmislio prije negoli sam se prijavio — kaže Alessandro — Student sam posljednje godine medicine i svjestan sam da mi ovaj publicitet može na fakultetu samo naškoditi. Ipak, zanimaju me i druge stvari. Sama pobjeda ne znači mi mnogo, ali otvara mi mnoge putove. Ne odričem se želje da postanem liječnik, no htio bih se okušati i u plesu i pjesmi. Zahvaljujući pobjedi, dobio sam razne ponude i sad razmišljam o pravom izboru.

Eleonora Resta (17) iz Bergama, postala je miss Italije za 1985. Jedinica u radničkoj obitelji, zadovoljna je zbog novca koji je zaradila, jer će tako pomoći nezaposlenim roditeljima. Visoka je 1,73, zelenooka, prava je predstavnica svoje generacije.

— Dakako, rasplakala sam se od uzbuđenja. Nisam očekivala da ću pobijediti — kaže Eleonora. — Nadam se da će mi to pomoći da se okušam kao manekenka i foto-model. Rado bih i na televiziju; film me ne zanima. Ne želim biti glumica. Još sam mlada i nemam mladića, to mi se još čini dalekim, ali jednog ću se dana svakako udati. Ne budem li zadovoljna karijerom, rado ću se posvetiti samo mužu i djeci. Volim plesati, putovati, baviti se raznim sportovima... i nešto što mi zacijelo nećete vjerovati: volim operu. ●

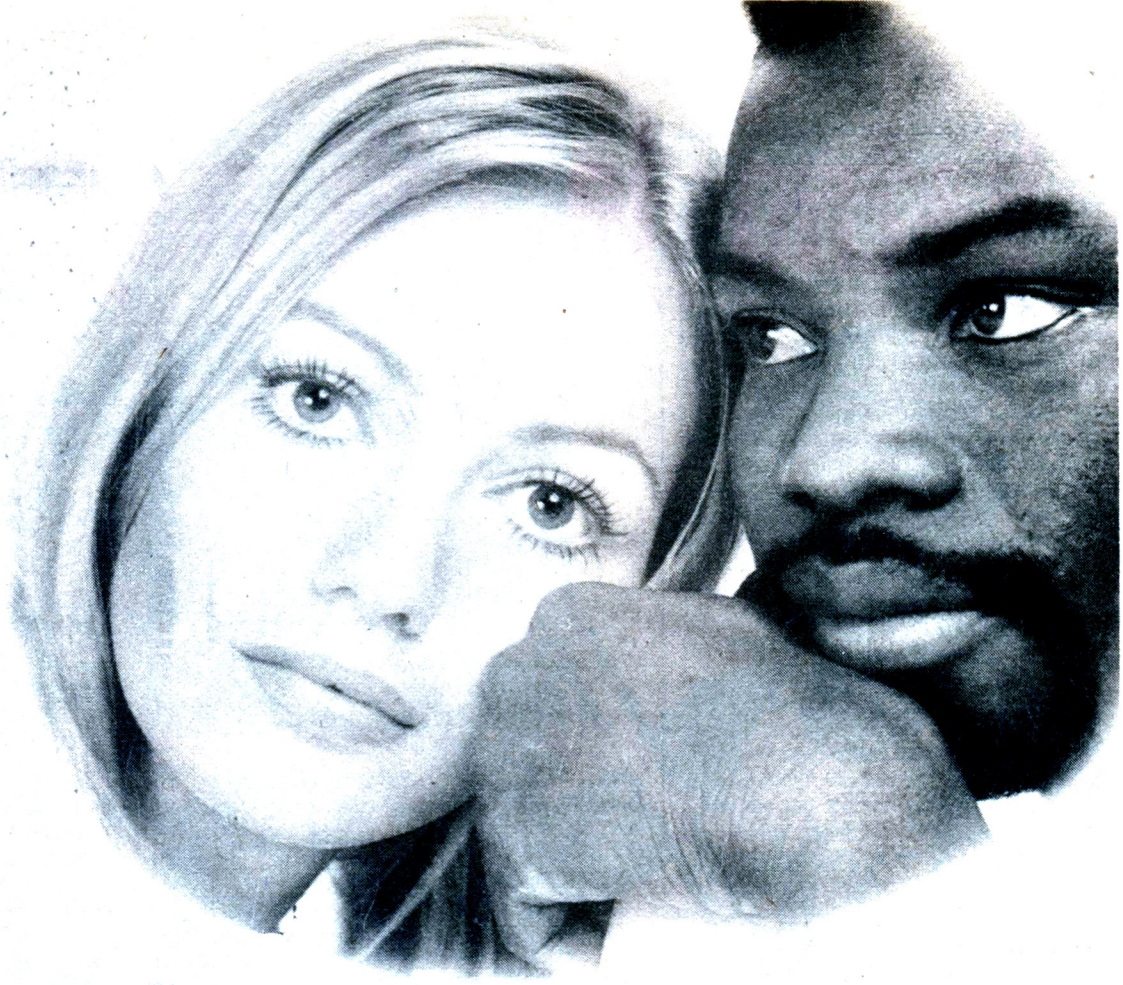

Veze između Njemica i stranaca nailaze na jaka ograničenja. Jesu li one koje se udaju za strance žene drugoga reda? — pita se zapadnonjemački list »Journal für die Frau«.

binacionalni brakovi

»Pogrešan« izbor partnera

Uda li se naša kći za Turčina, ne želimo više znati za nju. Ti se ljudi ovdje žene samo zato da dođu do našeg imetka i da ne budu seksualno ugroženi. Jer kod kuće imaju još tri druge...« (otac).

»Ovi Itačani, Francuzi i Poljaci još nam nikad nisu donijeli sreće... Njemačkim ženama takvo nešto ne dolikuje« (anonimno pismo).

»Tako, tako... Htjeli biste znati kako bi vaš (arapski) muž mogao dobiti građanska prava? Idite s njim u grmlje ako je toliko neodoljiv« (hesenske vlasti).

»Dok sam ja činovnik ženidbenog ureda, nijedna se Njemica neće udati za nedog od ovih ljudi« (činovnik u Pfalzu).

Ove izreke potječu od Nijemaca i tiču se Njemica, njih 500.000, koje su u očima svojih muških sunarodnjaka učinile nešto **neoprostivo:** udale su se za inozemca.

Zovu se Erika Meier-Calisir, Jutta Henning-Ersu, Elke Güroll ili Heidemarie Hindji, zanimanjem odgajateljice, diplomirane ekonomistice, prodavačice ili kućanice. Od onog dana kad su se zaljubile u pogrešna čovjeka počinju njihove neprilike s vlastima, omalovažavanja, uvrede i povrede privatnog života.

»Prije negoli sam se zaljubila u Afrikanca Moha«, kaže Heike Schwarz-Messaoudi, 26-godišnja Berlinčanka, »nisam o tome imala pojma«. Ona je jedna od mnogih pogođenih koja je potražila savjet zajednice za žene udane za strance (IAF). Tako su joj objava vjenčanja i pronalaženje stana, koji se smatraju najsretnijim događajima u životu mladog para, donijeli mnogo poniženja.

Kad su Heike i Moha, koji je iz političkih razloga morao napustiti svoju domovinu, došli u matični ured, počele su teškoće.

Za ženidbu inozemci moraju pribaviti »svjedodžbu o sposobnosti za stupanje u brak«, koju izdaju vlasti njihove zemlje. To je službena potvrda da nema zapreke za sklapanje braka, i u tomu nema ništa neobično.

Ali mnoge države, osobito afričke, ne izdaju takve svjedodžbe, a u onima pod vojnim diktaturama ili tamo gdje se ratuje pribavljanje takve isprave može trajati i godinama. A u međuvremenu u SR Njemačkoj istekne dozvola boravka.

To se dogocilo s Mohom. Njegov zahtjev za azilom još se rješavao, pa mu je izdavana privremena dozvola boravka od dva mjeseca. Tako je Heike jednoga dana otišla sa zaručnikom na policijsku stanicu radi produženja njegove dozvole.

Bilo je 10 sati prije podne. U 10 sati i 10 minuta Moha je uhapšen, a Heike se našla vani. U 14.30 sjedio je u avionu koji je trebao da poleti prema njegovoj domovini. Zahtjev za azilom bio je odbijen po brzom postupku.

Moha i Heike nisu zaseban slučaj. Nekad se čak čini da je dovoljna samo želja nekog »azilca« da se oženi Njemicom pa da ga najbržim putem otpreme kući. Jer u nezaposlenošću i predrasudama obilježenoj zemlji pojedine su vlas-

ti opterećene strahom. Prema važećem pravu, ne može se odbiti pravo boravka mužu njemačke žene. Zato se ne dopušta da se to dotle uopće stigne.

»**Brak i obitelj pod naročitom su zaštitom državnog uređenja**«, piše u 6. članu ustava. Dalje ništa. O bilo kakvim ograničenjima temeljenim na boji kože ili religiji nema ni slova.

Usprkos tomu ovaj se otmjeni paragraf primjenjuje samo na brakove Nijemaca i Njemica. »Miješani brakovi« ili »binacionalni brakovi«, kako se u žargonu vlasti nazivaju, pod posebnom su kontrolom države. Kao u zla, stara vremena.

U posljednje vrijeme poput sablasti kolaju u uredima za inozemce pojmovi »prisilan brak« ili »prividan brak«. Mnogi činovnici ne mogu se razvijati, zbog restriktivne politike prema inozemcima, da je jedina osnova za brak između Nijemaca i stranaca želja za dobivanjem dozvole boravka.

Jutta Henning-Ers iz Zapadnog Berlina već je četiri godine vjenčana s Turčinom Yilmazom i njezin je »prisilni brak« bio ispitivan. Jednog je dana dobila poziv da se javi u ured za nadgledavanje inozemaca. Buduće da se privremeno odvojila od svoga muža (u SR Njemačkoj se godišnje razvede oko 120.000 njemačko njemačkih brakova), vlasti su joj podvalile »prividan brak«.

Nakon jednosatnog preslušavanja Jutta je rekla činovniku: »Ja sam se za svog muža udala iz ljubavi. Kod nas nije preko stola prešlo 10.000 maraka.« Odgovor: »Tada ste se prodali u bescjenje.«

Juttina izjava priskrbila je njoj i njenom mužu, koji u međuvremenu pomireni opet žive zajedno, novu torturu. Naime, poseban odjel policije za strance (AGA) provjerava sumnjive parove da li vode brak »u smislu zakona«. U kućne posjete ide se bez najave i najčešće bez naloga. Pri tome se postavljaju neugodna pitanja, npr: »Koliko često spavate sa svojim mužem?« i kao dokaz se traži da im se pokaže donje ženino rublje. Također se bez tankoćutnosti ispituju susjedi, što nadziranom paru stvara osobite neugodnosti.

Ako se njemačka državljanka brani od tih metoda, ili, kao što je to učinila Jutta, uhode ne pušta u kuću, onda je ishod poput ovog iz pisma policijskog predstojnika upućenog njenom mužu Yilmazu: »Opiranje vaše žene da sudjeluje pri valjanom objašnjavanju vašeg slučaja može se vrednovati samo kao indicija za prisilan brak.«

Iz istih razloga već je u Zapadnom Berlinu bilo sudskih razračunavanja. »Kako da vam objasnimo da ne vodimo prividan brak?«, branili su se Eike i njen turski partner Eydogan S. pred sucem. Odgovor: »Ne raspravljam o filozofskim pitanjima!«

Pa i kad se pribave sve isprave, matičar se najčešće osjeća obaveznim da njemačkoj zaručnici prije vjenčanja da savjet. I tad ona mora potpisati da je, usprkos dobivenom savjetu, odlučila sklopiti brak.

U Baden-Württembergu su do ožujka 1983. Nijemci morali potpisivati obrazac prema kojem se obavezuju da će »u slučaju izopćenja s budućim bračnim drugom otići u inozemstvo«. Iako ta obaveza pravno nije bila djelotvorna, ipak je imala zastrašujući učinak.

Od Nijemaca koji su uvozili žene po katalogu iz Tajlanda, s Filipina ili iz Brazila, djelomično čak, kako piše »Der Spiegel«, s pravom povratka, to se ne bi moglo očekivati.

Ni poslije vjenčanja nije bolje. Za zajednički izlet u inozemstvo najčešće je nužno pribaviti hrpu službenih papira. Erika Meier-Calisir iz Kölna, koja je udana za Pakistanca, mogla bi o tomu napisati roman. Za jedno putovanje, npr. u Italiju, njen muž osim talijanske mora zatražiti i austrijsku i švicarsku vizu, zbog proputovanja. I makar se zahtjevi daju i pola godine unaprijed, svi zatraženi dokumenti vrlo rijetko stignu na vrijeme.

Elke Güroll iz Krefelda, udana za Turčina Mesata, nije mogla osigurati kućanstvo, iako su i ona i njen muž osigurani kod istog osiguranja već dvije godine.Zastupnik im je jasno obznanio da bi zažmirio na jedno oko kad bi bračni par pristao na višu premiju.

U SR Njemačkoj danas živi 4,5 milijuna ljudi sa stranim državljanstvom. To znači da se povećavaju mogućnosti zbližavanja pripadnika raznih kultura. I broj Nijemaca koji putuju u inozemstvo i tamo rade neprestano raste. Usprkos svim neprilikama, ili možda baš zato, izgledi za sklapanje binacionalnih brakova sve su veći. Možda smo tako na putu prema svjetskom kulturnom sporazumijevanju.

IAF je čak utvrdio da njemačke žene od inozemnog muža često traže baš ono što našem razvijenom, visokoindustrijaliziranom svijetu sve više nedostaje: uljudnost, odgovornost za druge, čvrstoću obitelji, sposobnost za pokazivanje osjećaja, velikodušnost i opuštenost.●

Elke Gürol (21) i njezin muž Mesat (25). Stranci, osobito Turci, nisu poželjni ni kad je posrijedi osiguranje kućanstva.

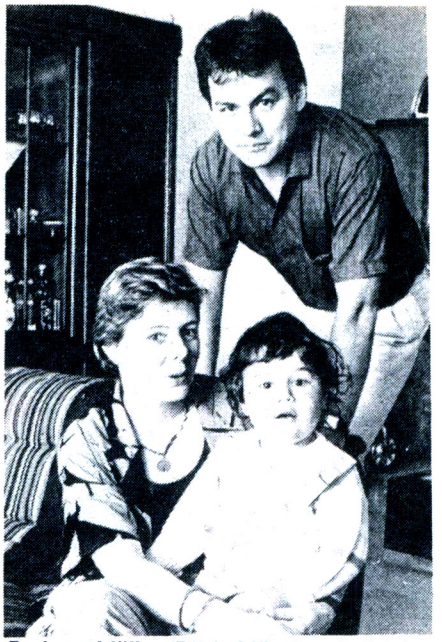

Barbara Müller (31) iz Münstera i njen muž Kolumbijac Ricardo Garcia Garcon (31) i njihov sin Marco.

Redoslijed stranaca s kojima Nijemci i Njemice sklapaju brakove:

Njemice:	Nijemci:
Amerikanci	Austrijanke
Talijani	Jugoslavenke
Turci	Filipinke
Austrijanci	Francuskinje
Englezi	Talijanke
Jugoslaveni	Nizozemke
Nizozemci	Poljakinje
Francuzi	Amerikanke
Indijci	Tajlandanke
Pakistanci	Engleskinje

»Šest dana« – smotra brzih pedala i zamamnih grudi

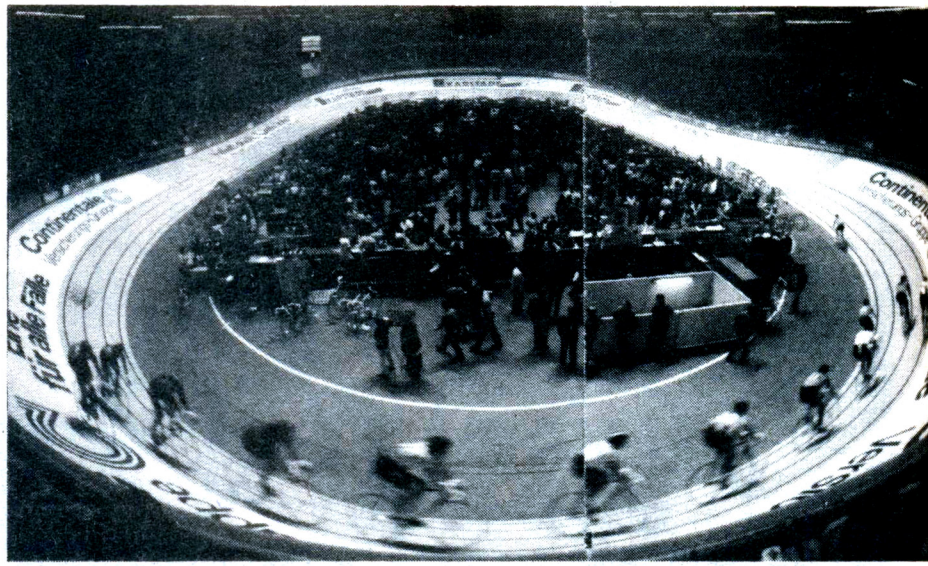

Publika je očito dobro zagrijana

Nedavno je u SR Njemačkoj završena serija tradicionalnih utrka »Šest dana«, koja je od listopada do 21. siječnja obišla Dortmund, Berlin Bremen i Stuttgart, a zatim se preselila u druge zapadnoevropske gradove. U veljači se održava petnaesta utrka ove sezone. Da se tim priredbama publika ne zasiti biciklizma, jer se biciklističke ekipe smjenjuju u vožnji danonoćno punih šest da-

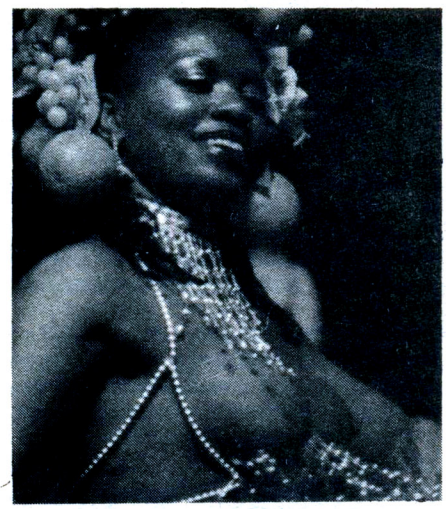

Jedna od članica grupe »Phoenix-Show« iz Rija

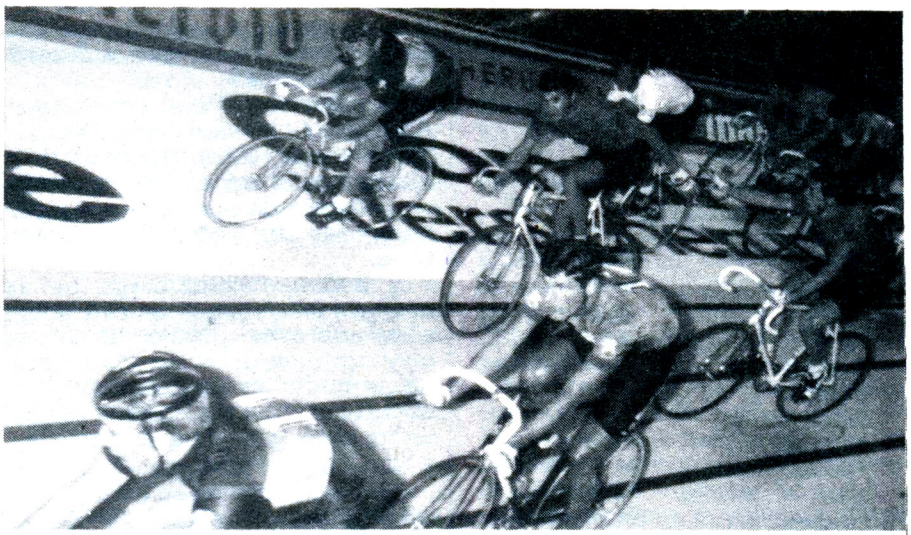

Biciklisti u borbi za premije

Najljepše grudi — Christiane Egger

Najsnažnijim muškarcem u Dortmundu je proglašen šumski radnik Franz Kellerman

Vruća samba temperamentnih Brazilki

Pomno izmjereno: opseg je 84 centimetara

na, Nijemci su te smotre profi--sporta pretvorili u prave festivale. Dok sportaši okreću pedale i jure krivinama piste, publika može predah potražiti u razgledavanju živih krivina i oblina. Naime, dosjetljivi su organizatori upotpunili sadržaj tih priredaba izborom najljepših grudi.

Osim prsatih ljepotica, koje najviše zaokupljaju pažnju publike u priredbama »Šest dana« sudjeluje i brazilska grupa »Phoenix — Show«, pa posjetioci mogu uživati i u plesovima i pjesmama temperamentnih i prilično obnaženih Brazilki. Ali to nije sve jer na tim priredbama ima uistinu svačega. Od imitatora nezaboravnog Elvisa Presleyja, pa do bavarskih kapela i natjecanja u odmjeravanju snage. Jasno popiju se hektolitri piva.

Velike su to fešte, iako ne sudjeluju biciklistički asovi Eddy Merckx i Francesco Moser.

Ipak u Dortmundu se dogodio incident. Kad se devetnaestogodišnja pobjednica izbora najljepših grudi Christiane Egger htjela slikati s najboljim biciklistima, pobunio se direktor utrke Otto Ziege i potjerao je riječima. »Ovdje ti nije mjesto. Mi se natječemo u sportu, a ne u seksu.« Suprotstavili su mu se sponzori ove priredbe, koja je

već bila na izdisaju. Baš zahvaljujući popratnim »feštama« koje privlače publiku, utrka »Šest dana«, kombinacija sporta i pučke zabave, uspjela se održati usprkos velikoj ponudi i konkurenciji ostalih priredaba zabavljačke industrije. ●

muškarci

Mekušci dolaze

Kad je riječ o seksualnosti, muškarci su posljednjih godina morali otrpjeti mnoge prigovore. Da su bezosjećajni, bezobzirni, da nisu nježni ljubavnici. Kako su reagirali? Rezultati reprezentativne ankete pokazuju da se klima mit o jakom muškarcu.

— Dvanaest je godina naš brak bio dobar, čak sretan — rekao je jedan učitelj. — Dvanaest se godina ništa nije događalo, a onda je odjednom počelo. Nisam više bio dovoljno nježan u krevetu, premalo sam bio pažljiv. A onda je došla i rekla da želi posjetiti jednu prijateljicu, da želi nekamo otići. Dobro, neka ide, pomislih, a onda je počela dolaziti kući noću u dva, pa u četiri. Dakako, nisam mogao spavati. Kad bih nešto rekao, odgovorila bi da je samostalan čovjek.... Zastao je. — Što da učinim? Imamo troje djece, kuću, ja sam savjetnik u općini. Da napravim lom pa da i posljednji u selu sazna? Da je izbacim? Što da učinim?

Bio je jedan sat poslije pola noći. Sjedili smo u kutu gostionice u nekom gradiću. Naš razgovor je bio pri kraju. Muškarci su se oslobodili svog tereta. Za stolom su se našli gradonačelnik, krovopokrivač, crkvenjak, nekoliko činovnika, učitelj. I svi se slažu u jednom: nije više lako biti muškarac.

Krovopokrivač objašnjava: — Moj otac je sav materijal morao donositi na krov. Ja imam dizalo, dakle lakše mi je nego njemu. Ali njegova žena, majka šestoro djece, nije toliko vikala ni zbog čega, i zato mu je bilo lakše nego današnjim muževima.

Te su večeri muškarci istresali sav svoj jad. Gorko su se žalili na žene, koje su se odjednom zaželjele slobode, nisu uvijek raspoložene za seks s mužem, a povremeno malo »skrenu« u izvanbračne vode.

— Žena to danas može — žali se jedan činovnik — može raditi što hoće. Danas žena češće pokreće brakorazvodnu parnicu nego muškarac. Zašto? Zato što počinje misliti kada djeca odrastu, da je nešto propustila u životu. To je postala prava moda.

Prije deset godina muškarci za to nisu znali, još se živjelo na ustaljeni način. Kontakt među spolovima bio je neka vrsta silovanja, jer je na neki način bilo »pravilo igre da muškarac lomi otpor žene«. Pravila igre u krevetu propisivali su oni.

Je li još tako? Ili su se muškarci možda promijenili? I o tomu smo razgovarali s njima.

Muškarci su u posljednjih deset-petnaest godina sve češće posta-

jali meta masovnih napada novih ženskih pokreta, koji su im prigovarali. Zbog njihova seksualnog šovinizma, seksualnog potčinjavanja žena. Muškarac, govorilo se, misli samo na zadovoljavanje vlastitih potreba i pri tome uopće ne misli na ženu. Takav bezobzirni ljubavnik ženi nije potreban. Odjednom su se muškarci uznemirili, jer se o ženskoj seksualnosti i orgazmu počelo otvoreno razgovarati. I tada bolje upoznaju te nove žene, zaljubljuju se u njih, u žene s neubičajenim seksualnim očekivanjima, koje hoće više — nježnosti, predavanja, osjećaja. Ljubavna pravila igre postala su ženska.

Kako su muškarci doživjeli te promjene? To nas je zanimalo, a ne učestalost i način koitusa. Da li se nešto pokrenulo u muškarčevu shvaćanju odnosa spolova.

U razgovorima samo zapazili kako ih je teško pogodilo što su se morali odreći vlasti nad ženama i umjesto toga prihvatiti novi vid partnerstva. Mit o snažnom, potentnom muškarcu i slaboj pasivnoj ženi još nije iščezao iz njihovih glava.

Ali promjene su više nego očite. Počelo se govoriti o »trendu blagih muškaraca«.

— Mnogo mi znači osjećaj da me voli. Vjerujem da se muškarci boje da ih žene neće ljubiti koliko oni žele rekao je 40-godišnji arhitekt i dodao: — Seksualnost nije za mene samo kontakt među spolovima.

Muškarci su se prestali smatrati veličinama u krevetu i više ne misle da je seks za muškarce nešto posve drugo nego za žene, da je njegov nagon jači od njezin. Pitali samo mnoge muškarce bi li neko vrijeme mogli izdržati bez seksualnih odnosa. Nitko nije sumnjao u to; ni riječi o divljoj, snažnoj životinji u njima. Iako je teško vrednovati spoznaje o intimi, sigurno je da su nastale neke promjene. Gotovo su se svi usprotivili onim seksualnim odnosima koje žena ne bi željela.

— Ako ja hoću, a ona ne, neću je siliti — kažu. Ali istina je da ga odbijanje duboko pogađa duševno.

— Dakako, pitam se zašto neće — priča jedan inženjer. — Zašto želi da osjetiš da si ovisan o njoj? Ja to shvaćam kao kaznu, želi me kazniti zbog nečega.

Neki student to ovako opisuje:

— Kad me odbije oblačim se i odlazim. Neka misli da idem k drugoj. To je moja reakcija.

Četrdesetogodišnjak:

Pitam se tada zašto sam se uopće ženio. Neću mi može reći bilo koja na ulici, za to mi nije potrebna spavaća soba.

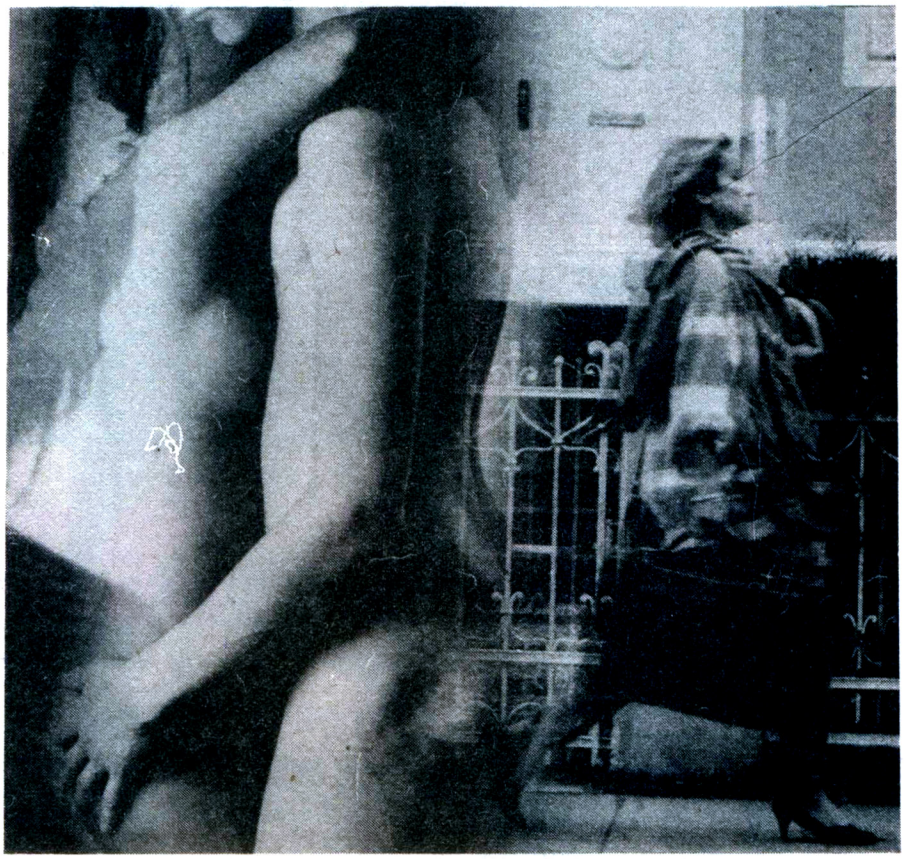

Ne mogu je siliti: duboka povezanost između seksualnosti i moći, sile u toj se tvrdnji snažno osjeća. Ako žena uskraćuje zadovoljstvo mužu, ističe svoju moć. Ako je muškarac siluje ili tuče, vraća poziciju moći. To je loš primjer, za koji nemamo imena.

Znamo iz razgovora da se to često događa iza zatvorenih vrata. Muškarci su upitnicima uglavnom davali pozitivne odgovore o sebi i svojoj seksualnosti, o svojim partnericama. Čini se da su uglavnom zadovoljni. Spolnost je za njih uglavnom vezana uz partnerstvo, povjerenje, pouzdanost. To su naveli kao glavne kriterije za zadovoljavajući seksualni odnos.

Odgovori o braku bili su začuđujući. Čak 93 posto se izjasnilo da je načelno protiv braka. Kad bi se moglo, zbog bilo kakvih razloga, ne bi se oženio samo 4,4 posto usprkos svim ženskim manama... Ili upravo možda zbog toga?

Čini se da je seks postao zanimljiv muškarcima otkako žene slobodno izražavaju svoje želje. Pitali smo ih o promjenama u seksualnom odnosu tokom njihova partnerstva. Bolje je, odgovorile su dvije trećine muškaraca, jer se lakše sporazumijevaju što tko hoće. Svaka četvrta žena priznala je da se povećalo njezino zanimanje za partnera, da se odnos produbio. Uglavnom, bilo je vrlo malo izjava da je seksualna volja žena popustila.

Smije li muškarac plakati? Smije! Ne gubi u njezinim očima, izjavila je većina ispitanika. Muškarac smije pokazati i svoje slabe strane.

Plakanje znači da pokazuje osjećaje. Starijima je teže u tom pogledu nego mlađima.

Mi smo drugačije odgojeni. Uvijek nam se govorilo — ti si dečko, dečki ne plaču — rekao je jedan 41-godišnjak.

Jedan drugi je izjavio:

— Bijes, srdžbu, može muškarac pokazati u svakoj prilici, ali iskazivati nježnost mora naučiti.

Neki je mehaničar ispričao kako je prebolio ženinu nevjeru:

— Teško sam se snašao u svemu tome. Nisam mogao plakati, nisam takav, a bilo bi mi lakše. Zato sam se navečer opijao, a ujutro trpio glavobolje. Pomalo sam zavladao svojim osjećajima i mislima, okrenuo se više sebi, i to mi je pomoglo. Postepeno sam naučio i plakati.

— Sami?

— Da, nisam imao nikakve literature. Ali zato je sada lakše. ●

susreti

Dječak u četrdesetim

Nisam bio zaljubljen otkako sam se rastao sa ženom. Prošlo je otad jedanaest godina, i kad se sjetim koliko sam patio, uopće ne žalim za tim vremenom.

Little Tony je i u 44. godini ostao dječak s nemirnim čupercima kose, kao u vrijeme kad je sanjao da ima pravu gitaru Elvisa Presleyja i s istim žarom pjevao pjesme kralja rock and rolla. Uvijek je okružen lijepim djevojkama. Ove sadašnje, dakako, pripadaju novoj generaciji. One od jučer zaboravio je putem.

— Zar zaista, Tony, u tvom životu nema ljubavi?

— Ne, i to mi odgovara, iako vjerujem da svatko jednom u životu treba da upozna ljubav.

— Vodiš li barem ljubav?

— Kad nisi zaljubljen, seks je još zabavniji. Sjećam se uzbudljivih događaja i ljudi koje sam upoznao za dugih godina lutanja svijetom, epizoda kad je jedan pogled bio dovoljan da se nađem u krevetu s nekom ženom, a da možda nisam ni znao kako se zove.

— Je li ti se to često događalo?

— Da. Već dvadeset godina putujem svijetom i zaista ne znam koliko puta mi se to dogodilo, ali brojka svakako nije mala.

— Dosade li ti brzo žene?

— Ne uvijek, ali moj način života onemogućuje mi da se duže zadržim na jednom mjestu i s jednom ženom.

— Je li zato propao tvoj brak?

— Ne. U životu sam volio samo

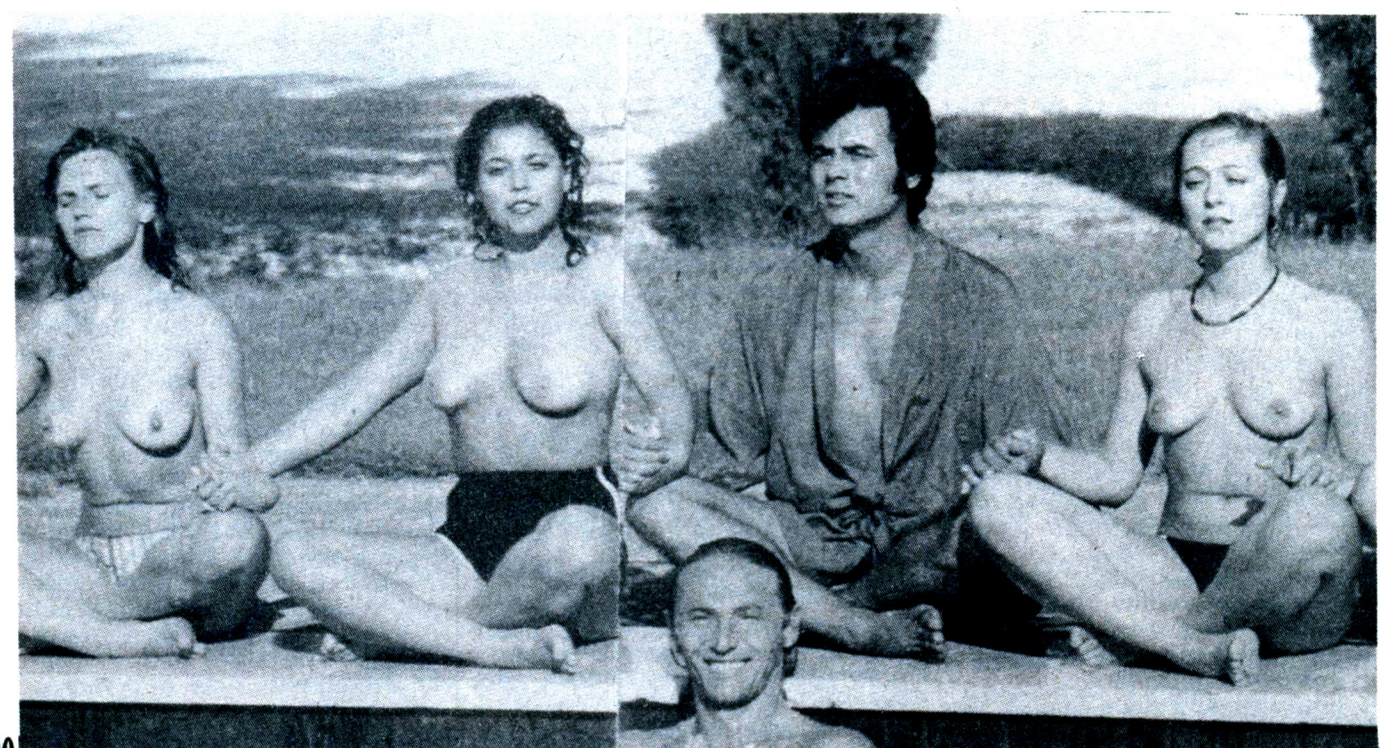

Giulianu. S njom mi je bilo lijepo. Ali kad si zaljubljen, patiš. Dobro si onda kad je sve kako valja i ako je žena koju voliš mirna i stalożena. Ali ako se zaljubiš u nestalnu ženu, dva dana ti je lijepo, a tri umireš. Giuliana nije bila mirna, ona je vodila igru.

— Kako?

— Ne sjećam se da mi je ikad rekla da me voli, premda sam joj ja to neprestalno ponavljao. Upoznao sam je kad su mi bile dvadeset dvije godine, a ona je imala dvije više. Zaljubio sam se na prvi pogled, a ona pet mjeseci nije htjela izaći sa mnom. Bila je drukčija od žena koje sam dotad poznavao. Ništa joj nije značilo to što sam popularan pjevač ni što imam novca. Prvi put sam imao uz se ženu koja me razumjela i koja me savjetovala. Nije voljela moj posao. Naša se veza pomalo otrcala i rastajali smo se nekoliko puta, ali svaki put sam je molio da mi se vrati.

— I ona se vraćala i sve je počinjalo kao prije?

— Da, do idućeg sukoba. Kad smo odlučili da imamo dijete, Giuliana se željela udati. Nikad nisam razumio zašto, jer se to nije slagalo s njenom ličnošću. Odmah nakon rođenja naše kćeri zatražila je razvod. Zamalo me udarila kap. Ni danas zapravo ne znam zašto smo se rastali. Mojoj kćeri je danas dvanaest godina i često se viđamo, iako živi s majkom.

— Zar prije Giuliane nikad nisi bio zaljubljen?

— Ne.

— Sjećaš li se kad si prvi put vodio ljubav?

— Bilo mi je otprilike šesnaest godina, ali ničeg se više ne sjećam. Uvijek sam išao po plesnjacima s pločama pod rukom i gitarom na ramenu. Iako sam još bio napoznat, imao sam uspjeha kod žena.

— Da li radije ti udvaraš ili voliš kad tebi udvaraju?

— Ne volim kad mi udvaraju. Doduše, ne smeta mi to, ali me i ne uzbuđuje. Volim pogled koji privlači, pravu riječ, ali na kraju ja želim voditi igru.

— Jesi li velikodušan ljubavnik ili si egoist?

— Oboje. Ponekad mi se sviđa odnos pun strasti i divljine, a katkad volim mir, nježnost. Volim dugo voditi ljubav, jer tek tad mogu potpuno osjećati.

— Je li ti potrebna posebna atmosfera za vođenje ljubavi?

— Ne! Dovoljno mi je da me žena privlači. Tad mi je sve drugo svejedno. Mogu voditi ljubav u autu, na krevetu, na podu...

— A ljubavne igre?

— Volim ih. Zabavno je uzajamno se uzbuđivati. A to je i najbolji način da se upozna žena.

— Što te privlači na prvi pogled?

— Bedra. Jaka, obla bedra. Zatim visina. Za mene lijepa žena mora biti visoka barem metar sedamdeset.

— Jesi li vodio ljubav na nekom neobičnom mjestu?

— Neobičnom? Jednom sam se odvažio na to na stražnjim sjedalima aviona. Ako bolje razmislim, češće sam to činio u opasnim uvjetima nego na neobičnim mjestima.

— Koju si najveću ludost učinio zbog ljubavi?

— Gotovo sam izgubio glavu da bih vodio ljubav s djevojkom koja me tad uvelike zanimala. Trebalo da se nađemo u nekom motelu kod Firence. Te sam noći imao koncert u Piacenzi, a padao je snijeg. Na cestama ga je bilo već pola metra, ali sam ipak krenuo na put. Auto je skliznuo sa ceste barem deset puta, ali na kraju sam ipak stigao. Ona me čekala.

— Vjeruješ li da si veliki ljubavnik?

— Ne. Vjerujem da sam voljen. Od moje šesnaeste godine žene su me uvijek tražile i mazile. A ja, naravno, nikad nisam imao ništa protiv. ●

Pet slavnih penisa

U povijesti čovječanstva često su pripadnici pojedinih civilizacija nastojali sačuvati posmrtne ostatke svojih vladara, kao što su to činili stari Egipćani ili pojedine dijelove tijela izuzetnih osoba. Ovo posljednje osobito je bilo često u raznim vjerskim zajednicama, koje su vjerovale da će im prsti, kosa ili brada njihovih svetaca pomoći na putu do vječnog spasenja. U novije vrijeme zabilježeno je da su slavni znanstvenici i umjetnici zavjetovali svoja tijela čovječanstvu. Takvih je primjera podosta, no najpoznatiji je oporuka Alberta Einsteina, u kojoj je jedan od najblistavijih umova dvadesetog stoljeća zahtijevao da mu se nakon smrti mozak pošalje u najveće medicinske centre na istraživanje. To je 1955. godine i učinjeno i najveći je dio Einsteinova mozga danas u kanzaškom gradu Wichiti.

Slično je glasila i oporuka Pierrea de Coubertina, osnivača suvremenih Olimpijskih igara. Tijelo mu je pokopano u Lausannei, gdje je sjedište Olimpijskog komiteta, dok je njegovo srce ugrađeno u mramorni stup na mjestu gdje su se održavale starogrčke Olimpijske igre.

Galileo Galilei i Joseph Haydn vjerojatno za života nisu ni slutili da bi im se nakon smrti moglo nešto takvo dogoditi, pa ipak njihovim posmrtnim ostacima nije bilo suđeno da budu prepušteni zemlji u kojoj će postupno istrunuti. Galilejevo tijelo još nije bilo ni preneseno u firentinsku crkvu Santa Croce, a neki plemić, inače njegov gorljivi obožavatelj, mrtvacu je odrezao tri prsta »za uspomenu«. Vjerojatno samo tom barbarskom činu možemo zahvaliti što se danas jedan od preostalih prstiju nalazi u firentinskom Muzeju povijesti znanosti. Smješten je u posebnu staklenu posudu i uperen prema nebu, kao da želi poručiti da ništa nije moglo slomiti Galilejev prkosni duh.

Sudbina tijela slavnog austrijskog skladatelja bila je još čudnija, bolje rečeno sudbina njegove lubanje. Nedugo nakon njegova pokopa neki zatvorski čuvar koji se amaterski bavio frenologijom (disciplina koja pokušava dovesti u vezu oblik lubanje i izbočenja na njoj s karakternim osobinama pokojnika) unajmio je bandu pljačkaša grobova da iskopaju Haydnovo tijelo i odrube mu glavu. Pošto ju je podrobno izučio, čuvar ju je poklonio nekom svom znancu. Tako je započela neobična odiseja koja je trajal 145 godina. Lubanja je kružila od ruke do ruke i na kraju je završila u vitrini bečkog Društva prijatelja glazbe. Kompozitorova je obitelj još 1820. otkrila taj strašni čin, no unatoč svim naporima da uđu u trag oskvrniteljima groba, to im nije uspjelo. Kad su Haydnovi nasljednici saznali za novo prebivalište svog slavnog pretka, zahtijevali su da im uprava Društva vrati lubanju kako bi je konačno mogli prepustiti vječnom počinku. To im nije uspjelo jer je započeo drugi svjetski rat. Nakon raspada Trećeg Reicha saveznici su podijelili Beč. No, grob s pokojnikom bio je u sovjetskoj okupacijskoj zoni, dok su prostorije Društva prijatelja glazbe bile u međunarodnoj zoni. Hladni rat između bivših saveznika u to je vrijeme dosegao vrhunac, tako da nikom nije padalo na pamet da razmišlja o dijelovima tijela slavnog skladatelja. Na kraju se to ipak dogodilo 1954. godine, kad su kostur i lubanja bili ponovno sjedinjeni u istom grobu.

Malo su poznate slične sudbine pojedinih dijelova tijela nekih slavnih osoba, osobito kad je riječ o njihovim organima za produženje vrste. Smatrali smo da stoga neće biti naodmet da ukratko ispričamo pet neobičnih priča o penisima koji su, na bilo koji način, proslavili svoje vlasnike.

1. Penis generala Kang Pinga

Za vrijeme dinastije Ming, dok je Kinom vladao car Yung Lo (1402—1424), njegov najbolji prijatelj bio je general Kang Ping. Car je ujedno u njega imao najviše povjerenja, tako da mu je povjerio vrhovno zapovjedništvo nad snažnom i dobro naoružanom vojskom.

Jednom je prilikom Yung Lo morao napustiti prijestolnicu i posjetiti neku udaljenu oblast. Prije nego što je sa svojom mnogobrojnom svitom krenuo na put pozvao je Kang Pinga i zadužio ga da se brine o sigurnosti carske palače. Car je posebno naglasio da mu je osobno odgovoran za njegov poveliki harem u kojem je bilo nekoliko stotina carskih konkubina. Vjerni je general odgovorio da može mirno spavati. To je malo umirilo nepovjerljivog diktatora, iako time brige i sumnje nisu bile dokraja raspršene. Ping je naslućivao kakve se misli vrzmaju glavom njegova gospodara te je bez oklijevanja odlučio što da učini.

Teška se srca car oprostio od svojih ljepotica, kojima, iskreno govoreći, i nije baš vjerovao. Iz iskustva je znao da je ženska ćud prevrtljiva, osobito ako ih se stalno ne nadzire. Kad nema mačka, onda miševi vode kolo u kući, pomislio je i ljutito odmjerio pripadnike svoje garde.

Sve su to od reda bili kršni momci i nije bilo nimalo čudno što su ih pripadnice carskog harema čeznutljivo promatrale. Yung Lou nije bilo teško otkriti zašto to čini, jer je znao da je za to ponajviše sam kriv. On više nije bio u punoj snazi, ali da i nije bilo tako, nikako ne bi mogao udovoljiti protjevima svih ljepotica.

Grigori Rasputin

Mučen takvim mislima, car je otputovao. Vratio se tek nakon gotovo dva mjeseca. Tako je smršavio da je njegova otmjena odjeća vijorila oko njega kao na strašilu, a ispod očiju rascvjetali su mu se tamni kolutovi, što je najbolje svjedočilo o besanim noćima gospodara Kine. Ponašao se tako paranoično da su dvorjanima klecala koljena. Vrlo su dobro poznavali neglu ćud svog cara, no takva ga još nisu vidjeli. Predosjećali su da se sprema nešto strašno.

I uistinu, Yung Lo je pozvao Kang Pinga i bez nekog uvoda optužio ga da je spavao s nekoliko njegovih ljubavnica.

— Za takvo nešto predviđena je samo jedna kazna — zaurlao je car, sav izvan sebe od bijesa.

General se nije zbunio. Blago se osmjehnuo i rekao da se ne bi usudio ni pomisliti, a kamoli učiniti nešto takvo za što ga Yung Lo optužuje. To je još više razljutilo cara. Smatrao je da mu se njegov general podsmjehuje. Prije nego što je stigao dovršiti prijetnju, koja je za Kang Pinga značila sigurnu smrt, ovaj je skupio svu preostalu hrabrost i prošaptao da vrlo lako može dokazati svoju lojalnost. Na trenutak je u cara znatiželja nadvladala gnjev. Zanimalo ga je što je njegov podanik smislio. General se zaputio do jednog od konja koje je car jahao na putu, raskopčao neveliku torbu pričvršćenu uz sedlo i iz nje izvadio — penis.

— Ovo je nekad pripadalo meni — muklo je rekao i pognuo glavu.

Car u prvo vrijeme nije vjerovao svojim očima, a onda je polako počinjao shvaćati veličinu Kang Pingove žrtve. Pritrčao mu je i zagrlio ga te ga suznih očiju zamolio za oproštenje.

— Nisam ni slutio da si mi tako vjeran — ganuto je prošaptao.

Još iste večeri car je svog vjernog generala unaprijedio u zapovjednika svih uškopljenika na svom dvorcu. Nedugo zatim Kang Ping je umro, no Yung Lo ga ni tada nije zaboravio. Naredio je da se u čast njegova najboljeg prijatelja, sagradi veličanstven hram a svojim podanicima je naredio da ga štuju kao zaštitnika svih eunuha.

2. Penis Napoleona Bonapartea

Kad je 5. svibnja 1821. godine umro bivši »car careva«, napušten od svih na otočiću Sv. Helena, izvršena je obdukcija da bi se pokušalo saznati uzrok imperatorove smrti. Pred službenim liječnikom nije bio težak zadatak, jer je vrlo brzo shvatio da je Bonaparte bolovao od raka na želucu. Ali, dr. C. MacLaurin, nije stao samo na tome. Shvatio je da mu se pruža životna prilika, jer se malo njegovih kolega moglo pohvaliti da su se do mile volje nasecirali tijela jednog cara.

Posebnu je pažnju dr MacLaurin poklonio imperatorovim reproduktivnim organima. Nije se ni trudio da prikrije veliko razočarenje, jer Napoleonova »mašinerija« nije bila osobito raskošna. Štoviše, kako je poslije zapisao, bila je mala i djelomično atrofirana, dakle nimalo dostojna jednog imperatora!

Bonaparte je nekoliko posljednjih godina prije smrti navodno bio potpuno impotentan.

Carski je penis, prema dogovoru, pripao svećeniku koji je obavio ceremoniju pokopa! Nakon otprilike sto pedeset godina tajanstvene odiseje »mališa« je završio na dražbi koju je sedamdesetih godina organizirala poznata aukcionarska kompanija »Christie's Fine Art Auctioneers«. Penis je bio vidljivo oštećen, no to nije umanjivalo njegovu vrijednost. Pa ipak, nitko nije htio platiti 13.000 funti, kolika je bila početna cijena, iako je »predmet« izazvao veliku znatiželju sudionika aukcije. Neke dame nisu mogle prikriti razočarenje

zbog nimalo carskih dimenzija izloška, koji je u katalogu bio naveden kao »mali, osušeni predmet«.

Jedan od novinara poslije je vrlo plastično opisao Napoleonov penis, koji je bio dugačk samo 2,5 cm, da ga »neodoljivo podsjeća na slabašnog morskog konjića«.

Nedugo nakon toga carska »spolna alatkica« uvrštena je u Flaydermanov katalog, no ni tada nije mogla promijeniti vlasnike. Činilo se da nitko ne posvećuje dostojnu pažnju naintimnijem dijelu tijela jednog od najvećih vojskovođa u ljudskoj povijesti.

Napokon je 1977. Bonaparteov penis kupio američki urolog, i to za prilično skromnu svotu, 3800 dolara. Kao što je poznato Napoleonovo je tijelo preneseno u monumentalnu kriptu na Trgu Invalides u Parizu, ali bez najvažnijeg ukrasa svakog muškarca!

3. Penis Grigorija Rasputina

Ruski mistik i osobenjak Rasputin je imao velik utjecaj na dvoru posljednje ruske carske dinastije Romanovih. Do danas nije potpuno razjašnjeno kako je to uspjelo tom neukom i sirovom mužiku. Njegova vlast nad caricom Aleksandrom bila je neograničena, i to ne samo u duhovnom smislu. Petrogradom su kružile priče o raskalašenim orgijama u kojima je Rasputin bio ključna osoba. Osim carice, ljubavnice su mu bile mnoge žene i kćeri najuglednijih ruskih boljara. To je samo povećalo bijes osramoćenih muževa i očeva, koji su smatrali da im od tog »luđaka koji se predstavlja kao novi Mesija« prijeti neposredna opasnost. Nisu mogli ni pretpostaviti što će mu slijedećeg dana pasti na pamet, no nimalo nisu sumnjali da će mu carica ispuniti svaku, pa i najmanju želju. Budući da se radilo o njihovoj sigurnosti, odlučili su da ga uklone, prije nego što to postane prekasno. Najdalje su u tomu otišla četiri aristokrata s princom Feliksom Jusupom na čelu.

Jedne večeri princ je pozvao Rasputina u svoj dvorac. Neprimjetno je u njegovu čašu s vinom nasipao toliku količinu otrova koja bi bila dovoljna da usmrti tri čovjeka, ali na mistiku se nije vidjela nikakva promjena. Preplašeni Jusupov je promucao neku ispriku i žurno se popeo na kat, gdje su ga čekala četiri urotnika. Ukratko im je objasnio što se dogodilo, a onda je pograbio revolver. Pojurio je u salon u kojemu ga je čakao Rasputin, koji nije ni slutio da je u smrtnoj opasnosti. Za princom su pojurili njegovi istomišljenici, urlajući kao čopor izgladnjelih vukova. Njihov je vođa zapucao. Metak je pogodio Rasputina u glavu i on se srušio na pod. Iako teško ranjen, još je pokazivao znakove života. Činilo se da je to samo razgnjevilo njegove neprijatelje. Strgnuli su odjeću s njega i silovali ga. Nakon toga jedan ga je od njih sabljom kastrirao, a na kraju je princ u nepokretno tijelo ispalio još jedan metak. Jedan je od urotnika bio liječnik, koji je nakon kratke provjere ustanovio da je mistik mrtav.

Tad se dogodilo nešto što nitko od njih nije očekivao. Mistik je nekoliko puta zatreptao vjeđama i otvorio oči. Pograbio je užasnutog Jusupa za ramena i snažno ga prodrmao.

Princ je jedva oslobodio čeličnog stiska i izjurio iz salona. Za njim su nagrnula preostala četvorica, a Rasputin za njima. Jedan od urotnika se malo pribrao i u protivnika ispalio dva metka. Rasputin je ponovno pao. Činilo se da su princ i njegovo društvo napokon ostvarili što su namjeravali. Poneseni neobuzdanim veseljem, još jednom su sva četvorica silovala nepokretno tijelo. Nakon toga odlučili su da za svaki slučaj mistika bace u zaleđenu rijeku. U dubokoj ledenoj kori iskopali su rupu, u koju su ugurali žrtvu.

I tad se ponovo dogodilo nemoguće. U dodiru s hladnom vodom Rasputin je oživio! Za petoricu ubojica to je bilo previše. Odjurili su koliko su ih noge mogle nositi, no Grigoriju više nije bilo spasa. Bio je preslab da bi se oslobodio ledenog omotača i izvukao iz vode. Pronašli su ga nakon dva dana potpuno zaleđenog, tako da je sličio na veliki komad leda.

Priča o Rasputinu, odnosno o njegovu penisu, time se ne završava. Jusupov sluga u salonu je pronašao okrvavljeni ud i dao ga nekoj caričinoj dvorkinji, koja je također bila Rasputinova ljubavnica. Prema pričanju očevidaca mistikov »mališa« baš nije bio tako malen. Bio je dugačak ni manje ni više nego dvadeset osam centimetara! Ako je vjerovati pokojnikovoj kćeri, u punoj je erekciji dosezao četrdeset pet centimetara! Čak da je uistinu bilo tako, pitanje je kako je Marija Rasputin to saznala, osim ako povrh svega njezin otac nije bio sklon incestu.

Bilo kako bilo, nepobitno je da se svaki radoznalac kojeg je to zanimalo još 1968. godine u stanu ostarjele dvorkinje carice Aleksandre, u pariškoj četvrti St. Denis, mogao uvjeriti da priče o Rasputinovu alatu nisu pusta tlapnja. Te godine staru je damu posjetio Rasputinov biograf Patte Barham. Prema njegovu opisu, penis je bio smješten u veliku drvenu kutiju i sličio je na »golemu oguljenu bananu«.

4. Penis Johna Dillingera

Jedna od najkontroverznijih legendi ovog stoljeća vezana je za najintimniji dio ozloglašenog gangstera Johna Dillingera. Čovjek od kojeg su od straha drhtali bankari samo pri spomenu njegova imena bio je neobično popularan među pripadnicama nježnijeg spola. Priče o dužini i snazi njegova uda širile su se poput prerijskog požara, i mnogo mladih dama je željelo utvrditi koliko su istinite. Dillinger im je u tome vrlo rado izlazio u susret, jer je navodno uvijek bio spreman za vođenje ljubavi. Sav novac koji je stekao na nepošten način nemilice je rasipao na obožavateljice. One su to znale cijeniti, te su ga nagrađivale svojim dražima i umijećem. Nerijetko se događalo da su ga baš, njegove ljubavnice spasavale od policajaca, koji su mu nekoliko godina uzaludno pokušavali ući u trag.

Napokon mu je 1934. FBI postavio zamku. Pričekali su dok nije izašao iz nekog kina u Chicagu, a onda su bez prethodne opomene sasuli u njega pravu kišu olova. Tako je u tridesetprvoj godini završio Dillingerov kratki ali burni život. No legenda o njegovu penisu nije se ugasila s njegovom smrću. Štoviše, tek tad su se počele ispredati priče o nevjerojatnom »buzdovanu«, koji je rastao iz dana u dan.

Tome su, iako nesvjesno, prilično pripomogli liječnici koji su obavili obdukciju razbojnikova tijela. Pedantni patolozi izmjerili su mrtvačev ud. U stanju mirovanja

Napoleon Bonaparte

bio je dug točno trideset pet centimetara, što bi u erekciji doprlo ni manje ni više nego do pola metra! Najgorljiviji u liječničkoj ekipi potajno je odrezao pokojnikova »đokicu« i uzeo ga za uspomenu.

Nakon toga neko se vrijeme nije ništa čulo o sudbini Dillingerova penisa, a onda su u javnosti počele kružiti glasine da je taj raritet izložen u Smitsonijanskom muzeju.

Mnogi su se zaklinjali da su ga tamo vidjeli izloženog na počasnom mjestu, no ubrzo to više nitko nije mogao potvrditi, jer je »pokojnikov pokojnik« preseljen u neki vojni medicinski centar, gdje je građanima strogo zabranjen pristup.

5. Penis Ishida Kichizoa

Ljubavnica poznatog tokijskog razbojnika bila je mlada gejša Abe Sada. Svi koji su poznavali Ishidu znali su za njegovu strast prema lijepoj i maštovitoj Abe. Ta, u biti sadomazohistička veza, trajala je dugi niz godina. Iako je razbojnik na razne nepoštene načine stekao poprilično bogatstvo, tako da je sebi mogao priuštiti česte posjete najpoznatijim i najskupljim gejšama, Ishida bi se nakon kratkotrajnih pustolovina ponovo vraćao svojoj ljubavnici, jer ga je ona znala uzbuditi kao nijedna druga žena. Bio je oženjen i imao dvoje djece, no to mu nije bila nikakva prepreka.

Pa ipak, Abe je bila strahovito ljubomorna. Bojala se da će mu jednog dana dosaditi i da će potražiti drugu. Takve misli dovodile su je do ludila, pa je neprestano izmišljala nove načine kako da ga uzbudi. Pa ipak, jednog se dana činilo da su se njezina strahovanja ostvarila. Ishida joj je predložio da joj kupi mali bar, što će joj pomoći da se ekonomski osamostali.

— Onda ću te moći slobodnije posjećivati — brzo je dodao, nastojeći suzbiti svaku njezinu sumnju.

Abe je sva protrnula, jer je slutila da je blizu kraj njihove veze. Predložila mu je da zajedno pobjegnu u udaljeni dio Japana, no on za to nije htio ni čuti.

Na kraju je, sva izvan sebe od bijesa, rekla da bi bilo najbolje da zajedno počine samoubojstvo.

Ishida se nasmijao i odmahnuo rukom. Gejšin prijedlog nije shvatio ozbiljno, jer mu takvo nešto nikad ne bi palo na pamet.

— Umjesto da trabunjaš koješta, bilo bi pametnije da mi posvetiš malo pažnje. Danas se neću moći dugo zadržati kod tebe, tako da nemamo vremena za gubljenje.

Činilo se kao da su je njegove riječi vratile u stvarnost i podsjetile što joj je dužnost. S lica joj je nestao zabrinuti izražaj, kao da ga je netko dlanom odnio. Ponizno se naklonila i krotko osmjehnula.

Ustala je i počela se razodijevati. Činila je to polako, kao da je riječ o nekom ritualu. On je i ovaj put zadivljeno promatrao njezino skladno tijelo, osjećajući kako se u njemu budi želja. Žurno je sa sebe strgnuo odjeću i privukao je k sebi.

Ona ga je blago, ali odlučno odgurnula i prošaptala:

— Pričekaj još malo. Valjda ti se ipak toliko ne žuri.

Bez riječi ju je poslušao i prepustio se njezinim nježnostima. Osjetio je kako joj prsti kližu po njegovu tijelu, da bi na kraju završili na njegovom nabreklom spolovilu.

— Neka to bude na naš način — isprekidano je zastenjao.

Ona je odmah shvatila na što je mislio. Znala je da ga to najviše uzbuđuje.

Blago ga je gurnula unazad, a onda mu je spretno oko vrata vezala svilenu vrpcu. Trenutak zatim opkoračila ga je i prstima potražila penis. Bila je dovoljno vlažna, tako da je on glatko kliznuo u nju. Počela se ritmički pokretati, istovremeno sve više stežući vrpcu.

Ishida je uživao kao nikada dotad. Do ludila ga je uzbuđivala ta njihova neobična igra. Znao je da bi bilo dovoljno da Abe samo malo pojača stisak, pa da za nj sve bude gotovo, a baš ga je to uspaljivalo. Bio je ipak siguran u nju, mnogo je puta dosad pokazala da zna stati na vrijeme.

Ona se sve brže pokretala i Ishida je osjetio da se vrhunac užitka brzo približava. Htio je kriknuti, ali je uspio samo zakrkljati, dok je ona iz sve snage stisla vrpcu.

Još se nekoliko puta zakoprcao, ali Abe nije popuštala stisak. Na kraju je klonula preko njegova beživotnog tijela i gorko zaridala.

Nije znala koliko je vremena provela u stanju polusvijesti. Kad je ustala, pogledala ga je s ljubavlju i prošaptala:

— Ovako sam barem sigurna da nećeš pripasti nekoj drugoj...

Uzela je veliki kuhinjski nož i odrezala Ishidin penis i testise. Pažljivo ih je zamotala u svilenu maramicu i gurnula u njedra.

Zbilo se to 18. svibnja 1936. Nakon toga se Abe neko vrijeme uspješno skrivala, ali ju je na kraju policija našla. Kad su je pretresli, u njezinoj su vagini pronašli preparirani penis s testisima. Na suđenju je priznala da se od njih nikada nije razdvajala.

— Činilo mi se da je Ishida konačno potpuno moj, samo moj — rekla je uzbuđeno, a zatim tiše dodala: — Barem njegov meni najdraži dio tijela.

U zatvoru je provela osam godina. U međuvremenu je Japan ušao u rat, koji je nakon četiri krvave godine okončan na njegovu teritoriju. Amerikanci su oslobodili sve političke zatvorenike, a među njima zabunom i Abe Sadu.

Ona se više nije vratila starom zanimanju, nego je 1947. u Tokiju kupila bar, novcem koji je skupila za dugog druženja s Ishidom.

Legenda o strastvenoj i neobičnoj ljubavi gejše i jakuze te o njegovu penisu i danas je vrlo živa u Japanu. Naposljetku, pisac scenarija filma »U carstvu čula« dobio je nadahnuće kad je pročitao tu jezivu priču. ●

Pripremio Joško Supić

Prostata – čarobni organ

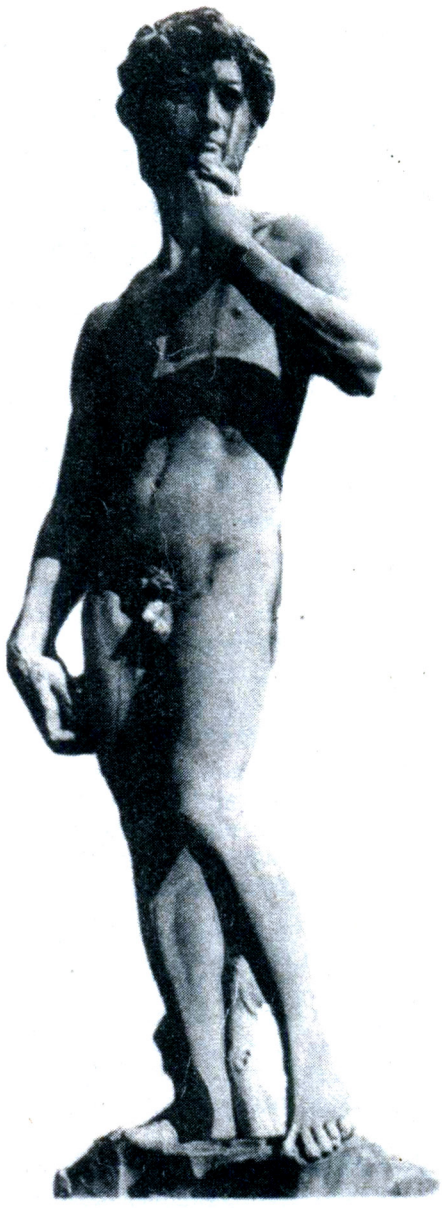

Kad se spomene prostata, starijim se muškarcima diže kosa na glavi, jer odmah pomišljaju na operacije, tegobe pri mokrenju i slične grozote. No bez nje u mladosti ne bi bilo nikakva seksa, erekcije, ejakulacije, orgazma. Njezina uloga u seksu i u sprečavanju urinarne infekcije mnogima uglavnom nije poznata.

Postata ima oblik kestena i dijelom je žlijezda, a dijelom mišić protegnut oko uretre, kanala koji vodi od mjehura do penisa. Čine je milijuni žlijezdica povezanih mišićnim tkivom. Ime je dobila od grčkog »prostates« što znači »onaj koji je ispred«, jer se nalazi odmah ispod mokraćnog mjehura. Smještena je u krvlju i živcima bogatom tkivu između pubične kosti i rektuma. Rektalnim ispitivanjem može se napipati, a katkad prilikom infekcija ili kroničnih oboljenja liječnik kroz rektum masira prostatu ne bi li izazvao intenzivnije lučenje sekreta. To je »kao istiskivanje zraka iz nogometne lopte«, kažu urolozi. Nježna masaža prstom prilikom seksualne igre također može pojačati spolni užitak. Zdrava prostata i sama se grči sekundu prije orgazma, dajući svojim sekretom doprinos ejakulatu.

Da bi se spoznalo pravo značenje prostate i njena uloga u orgazmu, mora se prelistati udžbenik anatomije. Sperma se stvara u testisima i transportira do epididymisa, malih skladišta također smještenih u scrotumu, mošnjama. Labirintskim putovima sperma dolazi do prostate i smješta se u dijelu zvanom ampullae. Lijevo i desno od prostate su sjemenske kesice što spermu guraju kroz dva kanalića koji se, prošavši kroz prostatu, izlijevaju u uretru, mokraćni kanal, gdje se odvija završno miješanje sperme.

Sekundu prije orgazma sve se to događa refleksno. Vanjski znakovi nadolazećeg vrhunca – ubrzavanje pulsa i disanja – dječja su igra u usporedbi s pirotehnikom u unutrašnjosti spolnih organa. Penis poraste, testisi se povećaju jedan i pol puta, neposredno uoči orgazma vrat mjehura se zatvara kako se sjemena tekućina ne bi vratila, a sfinkteri, mišići zatvarači uretre, otvaraju se radi izbacivanja sjemena. Tada prostata, skupa s ostalim unutrašnjim spolnim organima, serijom brzih kontrakcija, pravom baražnom vatrom potiskuje i objedinjuje sve komponente ejakulata u uretri. Ta se odvija ovim slijedom: prvo Cowperove žlijezde izluče čistu predsjemensku tekućinu oslobađajući put za ejakulaciju, tada prostata izbacuje svoj fluid pa ampulae oslobađaju spermu, i sjemenske kesice dodaju svoje sastojke, i to se sve izmiješa i pogura kroz uretru van iz penisa. Sve to događa se bez čovjekova utjecaja, iako istraživanja Mastersa i Johnsonove pokazuju da mlađi kopulanti sve te kontrakcije osjećaju kao »neminovnost skorašnjeg orgazma« nekoliko sekunda prije negoli se on uistinu dogodi.

Ovi se seksolozi inače slažu da u muškarčevu spolnom stroju nema pravog fokusa, dijela koji bi izravno pojačavao spolni užitak. Oko tog stava ima mnogo i znanstvenih i laičko-popularnih razmimoilaženja. Tvrdi se da lagana masaža prostate dovodi do bržeg a i intenzivnijeg orgazma, a u nekim slučajevima da postoji i »prostatski orgazam« sasvim jednakovrijedan pravom i praćen ejakulacijom fluida prostate.

Sve je to zapravo počelo s najstarijim zanimanjem na svijetu: prostitutke s jednim okom na satu prve su masažom prostate požurivale svoju uslužnu djelatnost.

»Užitak homićkog seksa« (The Joy of Gay Sex), priručnik za »toplu braću«, savjetuje pasivcu da dopusti svom partneru masiranje prostate penisom, što svakako donosi pravo zadovoljstvo. Seksolog dr. C. A. Tripp slaže se s time u svom djelu »The Homosexual Matrix« i također tvrdi da podražavanje te žlijezde može olakšati, pa čak izazvati orgazam. No »prostatski užitak« kaže on, može doživjeti samo pet do deset posto muškaraca, u kojih je raspored unutrašnjih organa pogodan za to, tj. koji mogu podnijeti istodobnu i analnu penetraciju i erekciju.

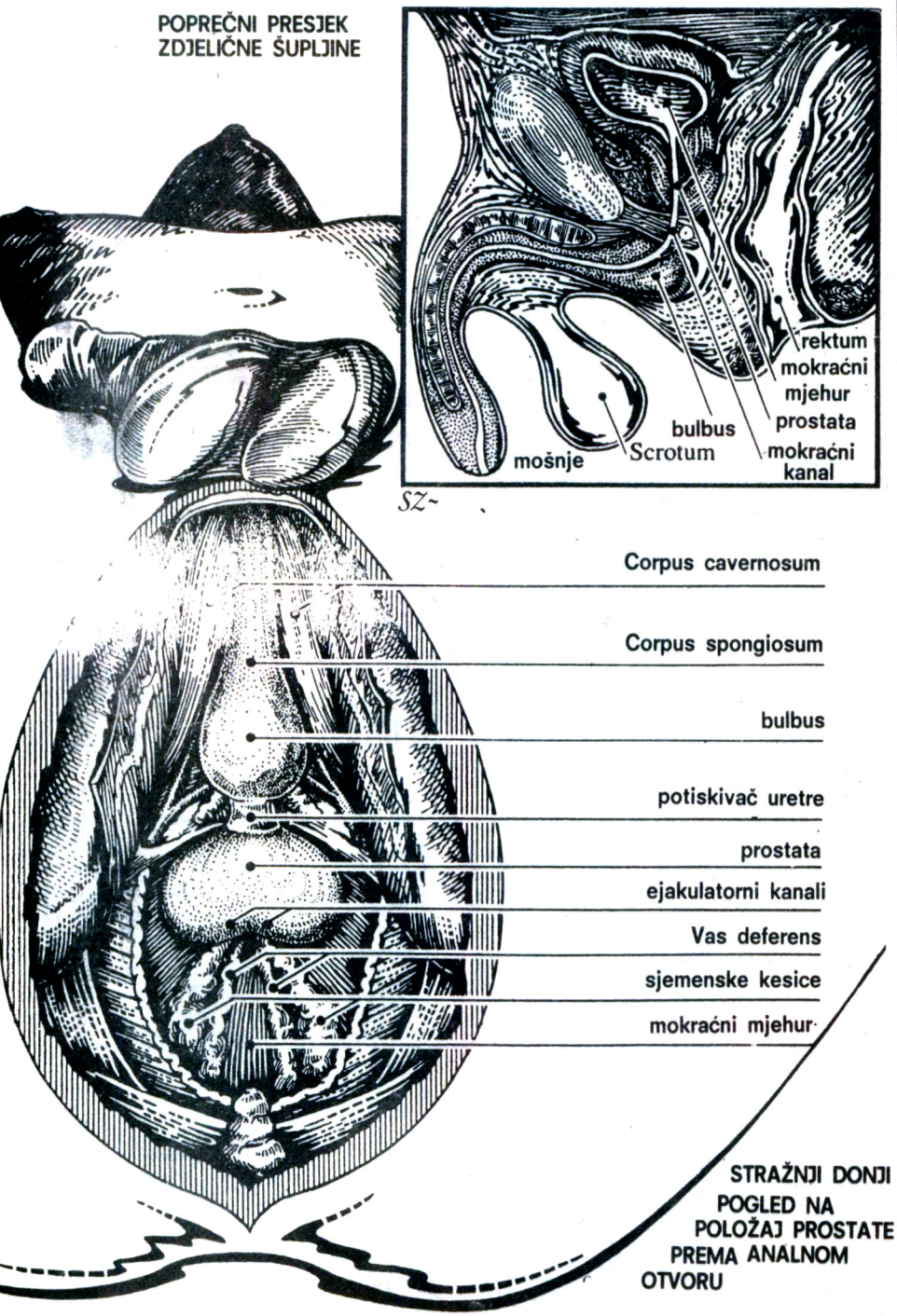

prostatu. Rekla je da je može osjetiti, pitajući me osjećam li što. A ja sam se osjećao kao da ću svaki čas svršiti. I svršio sam, iako zapravc nisam imao erekciju i samo je malo tekućine iscurilo. Ali bilo je divno.

Slične su prostatske orgazme opisivali i drugi muškarci Shere Hite. No nasuprot uvjerenju koje je ona stekla, drugi seksolozi se slažu samo s tim da su prostata, testis i anus izvori seksualnog zadovoljstva za neke muškarce. Ono što mnogi zovu prostatskim zadovoljstvom, za te je seksologe zadovoljstvo podraživanja anusa (slično zadovoljstvu pri izbacivanju izmeta).

Rasprave i neslaganja oko prostatskog užitka potječu od introspekcije kao isključive metode ispitivanja, odnosno od nemogućnosti točna mjerenja uloga prostate. Nekoliko kapi na vrhu glavića kao plod inerviranja prostate još je daleko od ustanovljene orgazmičke ejakulacije. Kontroverze se javljaju i u razmišljanjima uzroka i kura bolesti prostate.

Prostatitis ili upala prostate najčešće se javlja među seksualno aktivnim muškarcima dvadesetih godina. No u samo 10 posto oboljenja uzrok je bakterijska infekcija, a u ostalih 90 posto ostaje neobjašnjen. Laička svemudrost uzroke nalazi u masturbaciji, celibatu, pretjeranom općenju i svemu ostalom vezanom za seks. Liječnici prepisuju antibiotike, toplu kupku i mirovanje.

Benigna prostatska hipertrofija (BPH) ili povećanje prostate najčešće se pojavljuje u starijih ljudi. Dobroćudni tumori, adenomi, rastu unutar prostate i pritišću uretru, priječe tok urina. U sedamdesetim godinama svaki treći muškarac ima takvih teškoća s prostatom, a rješenje je uglavnom u kirurgiji. Rak prostate vrlo je rijedak i javlja se eventualno u muškaraca starijih od pedeset godina.

Ipak, nabrajanje ovih bolesti ne smije vas zaplašiti. Ima organa koji su ugroženiji od prostate, a i medicina napreduje. Nešto slabije napreduju spoznaje o iskorištavanju prostate u seksualne svrhe. Tu je vaša šansa: pomalo eksperimentirajte i javite nam svoje nalaze.●

U svojoj opsežnoj knjizi nastaloj ispitivanjem mnogih muškaraca i žena, »Izvještaj Hite o muškoj seksualnosti«, autorica je zaključila da se po svojoj funkciji i važnosti prostata i klitoris čak mogu uspoređivati. Odgovori i homoseksualnih i heteroseksualnih ispitnika bili su vrlo slični. Evo riječi jednoga heteroseksualca: – Žena me postavila na sebe i gurala mi prst u stražnjicu te pipanjem pronašla

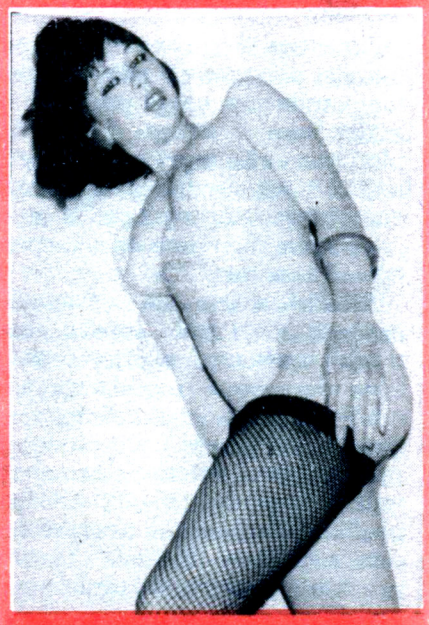

Sve Gunićeve djevojke

Umjetnice u svlačenju

Za dobru erotsku fotografiju nisu uvijek neophodni dobro opremljeni studiji s reflektorima, kišobranima, pozadinom u raznim bojama ... Takav umjetni ambijent izbjegavam, više me privlači fotografija trenutka, snimljena u okolišu u kojem se model zatekne. Sve su naše revije pretrpane fotografijama ljepotica nastalim u studijima, pa izgledaju dakao da su rađene po nekom kalupu. Dobre fotografije mogu se napraviti i vani, na primjer, u polju, među crvenim makovima, kako djevojka s velikim crvenim buketom trči prema objektivu, a laka haljinica lepršajući otkriva njenu ljepotu ...

Mnogo je lijepih djevojaka koje se rado slikaju obnažene, njihove fotografije dižu naklade revijama koje unatoč visokoj cijeni nalaze kupce. U našim revijama, na žalost, još i sad gostuju pretežno djevojke iz inozemstva, posredstvom raznih agencija, ili se jednotavno »prenose« iz stranih seksi revija. Zar mi nemamo ljepotica koje bi dostojno popunjavale »duplerice«. Još se misli da je ono što je tuđe i bolje. No kad naše gore list i pokaže sve što ima, kako poslije izbjeći komplikacije? Takvu djevojku žigošu nastavnici, roditelji, prijate-

● Žene su prave umjetnice u svlačenju. Najvažnije da steknu povjerenje da se opuste, iskažu ono što sebi samo u mašti mogu priuštiti. Prva žena koju sam snimio u »Evinim« pozama bila je jedna divna crnka, ali fotografije nisu objavljene, djevojka se udala. Dolaze druge koje se trude da što bolje izgledaju pred objektivom. U tome uspijevaju i tomu se zajedno radujemo ...

li ... A svi oni na radnomu mjestu ili negdje u kutku prelistavaju golišave revije. To je lažni moral, nije li tako?

Unatoč tomu mnoge se djevojke žele slikati, žele ovjekovječiti svoju mladost. Treba ih samo naći, ili one same nađu fotografa kad osjete da je pravi. I svakako im gode lijepe riječi koje im fotograf izrekne dok ih snima. U tim trenucima osjećaju se kao da su božice, kraljice. To i te kako utječe na kvalitetu snimka.

Snimanje pin-up fotografija u nas još nije ugledno zanimanje, jer se među fotografima, a ne samo u strukovnim udruženjima umjetnika, više cijeni mrtva priroda. Valjda zbog nedostatka tradicije, uzora, pa nekako sve prolazi nezapaženo i rad tih medijskih inovatora koji stvaraju jedan novi novinarski žanr prešutno se prihvaća, premda je važan sastojak svakog tiražnog časopisa.

Pri snimanju tih fotografija u nas se i dalje više ulaže negoli se dobiva. Nedavno mi je urednik Beogradske televizije, želeći napraviti reportažu o meni i »mojim djevojkama«, postavio ovakvo pitanje: »Guniću, poznato mi je da si dosad angažirao više od sto djevojaka za razne izbore mis. Aleksandru Kosanović, ovogodišnju mis Jugoslavije, snimio si još 1981. godine i objavio u »Večernjem listu«. Znači tvoje su zasluge velike što su se te manifestacije održale, a dobit?« Na to pitanje zaista nisam znao odgovoriti. U inozemstvu se to više cijeni, pa su prema njemu i okrenute moje ambicije ... ●

Svetozar Gunić

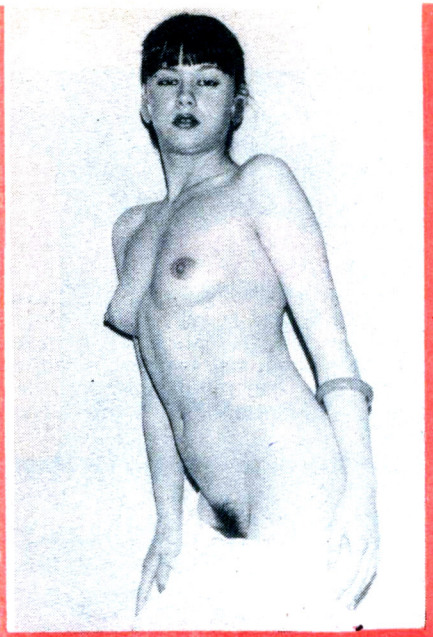

TRI PUTA TRI

Naprosto je nemoguće odoljeti navali na ovu rubriku. Vaši prilozi dolaze iz svih krajeva Jugoslavije. Najviše je onih koji se žele okušati crtežom ili karikaturom. Kako bismo prezentirali veći broj vaših radova, malo smo i proširili rubriku. Ovaj put najradosniji će biti Jurica Dikić, student iz Leskovca, Stevan Šinik iz Nadalja i Boris Godo iz Žaleca.

STEVAN ŠINIK

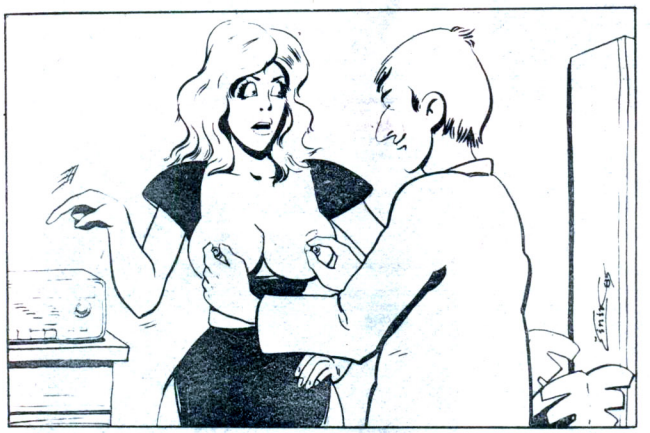

Bez riječi

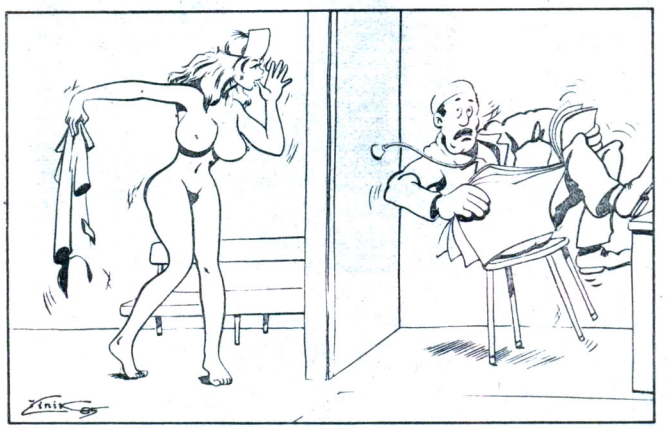

Doktore, požurite! Hitan slučaj!

Tata, onaj striček u ormaru nije se sa mnom želio igrati skrivača!

BORIS GODO

JURICA DIKIĆ

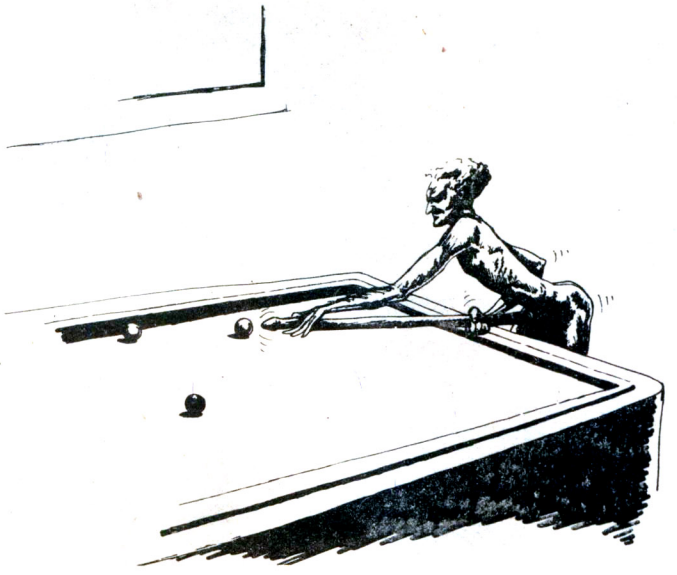

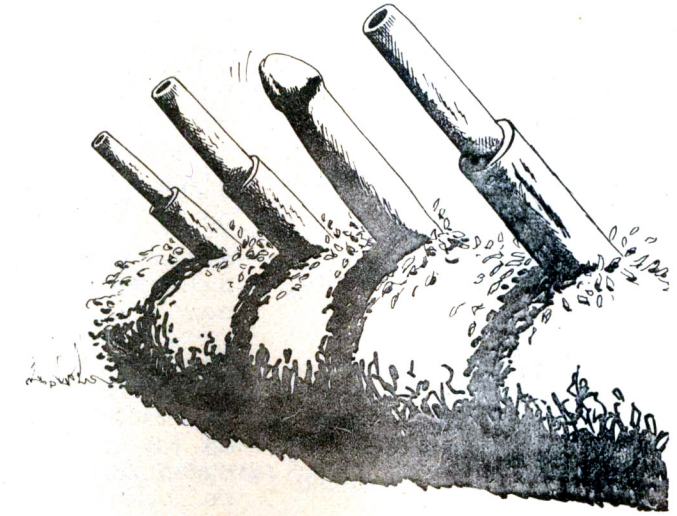

* NOVO! NOVO! NOVO! *

biblioteka BUDO

Vam preporučuje novu knjigu

Napredni karate

– PRAKTIČNA PRIMJENA I –

Praktična vježbanja statičnim, pokretnim MAKIVARAMA i DŽAKOM, VITALNE točke. Napredni SPARING. Specijalne tehnike PRESRETANJA, SAMOOBRANA. Karakteristike KARATEA i TAE KWAN DOA. Praktični savjeti:
Knjiga je ilustrirana s više od 300 fotografija i crteža.
Cijena 1400 d

preporučuje

III izdanje

knjige

PUT U NAPREDNI KARATE

Stari TRADICIONALNI i NOVI način vježbanja. Kompletna PRIPREMA SANČIN i TENŠO kate. Efikasne KOMBINACIJE. Specijalni SISTEMI VJEŽBANJA s Okinave. Životni put i vježbanje 10 najvećih majstora AKADEMIKA KARATA. Uklanjanje GREŠAKA i POVREDA. Izbor STILA za vježbanje i drugo.

Sve ilustrirano s više od 300 fotografija i crteža.
Osim cijene knjige plaćate iznos od 70 dinara za troškove poštarine.
Od autora uz svaku knjigu BESPLATNO DOBIVATE različite POSTERE U BOJI.
Cijena 850 d.

BORISLAV VUJIĆ poštanski pretinac 2,
11090 BEOGRAD

NARUDŽBENICA ero

Ovim neopozivo naručujem knjigu:

(naziv knjige) (br. kom.)

(pošt. br. mjesto, ul. i broj)

(ime i prezime)

test

Kakva je vaša prisna veza?

Svatko se ponekad razljuti na partnera, i to je potpuno normalno. No, postoji granica koja se ne smije prijeći, jer inače prisna veza dolazi u opasnost. Hamburški sociolog i istraživač prisnih veza, 36-godišnji dr Werner Habermehl, izradio je opširan test, koji se temelji na znanstvenim istraživanjima. Bitno je jedno: kod odgovora budite iskreni! Čak i protiv sebe samog. Ali i protiv partnera. Tad vam se može reći kakva je vaša prisna veza. Zbrojite bodove i pogledajte rezultat ...

ON

1.	Kad navečer želite izaći, treba li joj »cijela vječnost« da se dotjera?	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
2.	Često se ljutim, jer nepotrebno troši novac	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
3.	Već mi se nekoliko puta činilo da me vara	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
4.	U krevetu je dosadna i bez mašte	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
5.	Ne zanima je moj posao i moje zvanje	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
6.	Posvuda po stanu razbacane su njene stvari	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
7.	Ide mi na živce pričama o drugima	da . . . . . 3 djelomično . . . 2 ne 0
8.	Uvijek želi gledati na televiziji drugo nego ja	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
9.	Izluđuje me svojom manijom čišćenja	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
10.	Ljute me njeni dugi telefonski razgovori	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
11.	Želi se maziti uvijek onda kad za to nisam raspoložen	da . . . . . 3 djelomično . . . 2 ne 0
12.	Bez pitanja često raspolaže mojim slobodnim vremenom	da . . . . . 3 djelomično . . . 2 ne 0
13.	Uvijek sve zna najbolje	da . . . . . 3 djelomično . . . 2 ne 0
14.	Smeta mi što ne kuha razumno	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
15.	Često se izvlači kad poželim spavati s njom	da . . . . . 5 djelomično . . . 3 ne 0
16.	Ne zadovoljava moje spolne želje	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
17.	Ima trenutaka kad bih se najradije rastao	da . . . . . 5 djelomično . . . 3 ne 0
18.	Još se jednom ne bih oženio	da . . . . . 5 djelomično . . . 3 ne 0

RJEŠENJE

0 – 17 bodova:

Samo u 17% prisnih veza ima tako malo neslaganja kao u vas. Vašu vezu mogu nazvati »osobito skladnom«. U dogledno vrijeme nema opasnosti za rastavu.

18 – 37 bodova:

Vaša je veza standardna: kao kod vas, tako je i u 48% ostalih veza. Doduše, svaki deseti par ove skupine mora očekivati da će se rastaviti najkasnije za pet godina. Zato dobro promislite: možda nije uvijek kriv vaš partner!

38 – 52 bodova:

Vaša je veza više loša nego dobra, te pripada u onih 27% veza od kojih će svaka druga 1990. završiti rastavom. Ipak vrijedi još jednom pokušati – ta nekoć ste se voljeli! Budite obzirniji, imajte više razumijevanja, jer samo tako će vaša veza imati izgleda u uspjeh.

Više od 52 boda:

O normalnoj vezi u ovom se slučaju uopće ne može govoriti. Pripadate među 12% parova čije će se prijateljstvo ili brak, u osam od deset slučajeva, raspasti još mnogo prije 1990. godine. Nema izgleda ni mogućnosti da u miru živite jedno pokraj drugoga. Budite dosljedni, jer će to biti najbolje za oboje!

ONA

1.	Uopće me ne sluša kad nešto pričam	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
2.	Čini mi se da me iskorištava	da . . . . . 3 djelomično . . . 2 ne 0
3.	Priča o meni stvari koje su mi neugodne	da . . . . . 3 djelomično . . . 2 ne 0
4.	Samo rijetko s njim doživljavam orgazam	da . . . . . 5 djelomično . . . 3 ne 0
5.	Kod seksa je sebičan	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
6.	Često tako glasno hrče da ne mogu spavati	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
7.	Ljuti me što nemilice troši novac	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
8.	Uvijek želi gledati na televiziji drugo nego ja	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
9.	Često se s posla kasno vraća kući	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 2
10.	S njim se ne može razgovarati o osobnim problemima	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
11.	Smeta mi što pronalazi greške kod mojih rođaka	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
12.	Neprekidno moram za njim praviti red	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
13.	Ima trenutaka kad bih se najradije rastala	da . . . . . 5 djelomično . . . 3 ne 0
14.	Nema smisla za nježnosti i maženje	da . . . . . 3 djelomično . . . 2 ne 0
15.	Po kući hoda vrlo neuredan	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
16.	Često pije više nego što podnosi	da . . . . . 4 djelomično . . . 2 ne 0
17.	U krevetu je uglavnom umoran	da . . . . . 2 djelomično . . . 1 ne 0
18.	Nikad se ne bih još jednom udala za njega	da . . . . . 5 djelomično . . . 3 ne 0

HUMOR

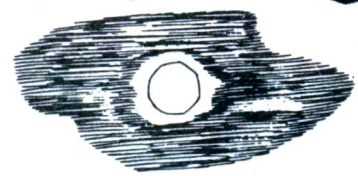

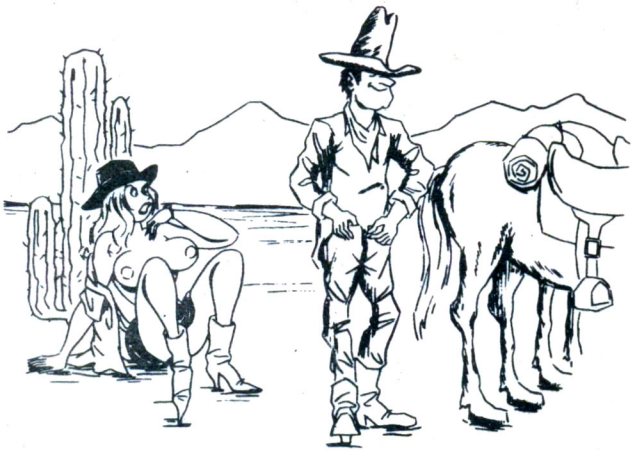

— Ti to obaviš u pet sekunda! Zato nije čudo što te zovu najbržim kaubojem na Zapadu!

— Mislim da je on psihijatar. Umjesto plesačica on gleda nas!

— U posljednje vrijeme mnogo više vremena provodim na to da te inspiriram nego da ti poziram!

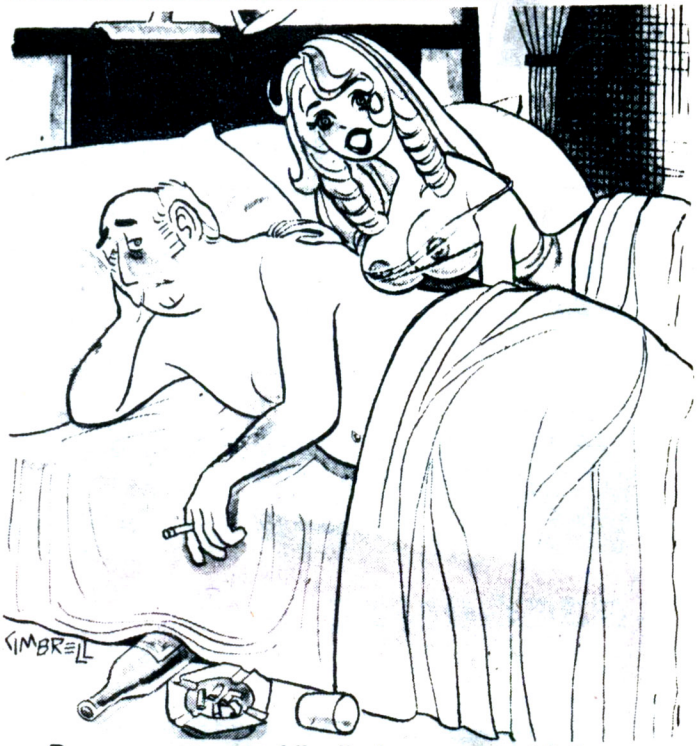

— Do osamneste sam bila djevica, pa to sad želim nadoknaditi!

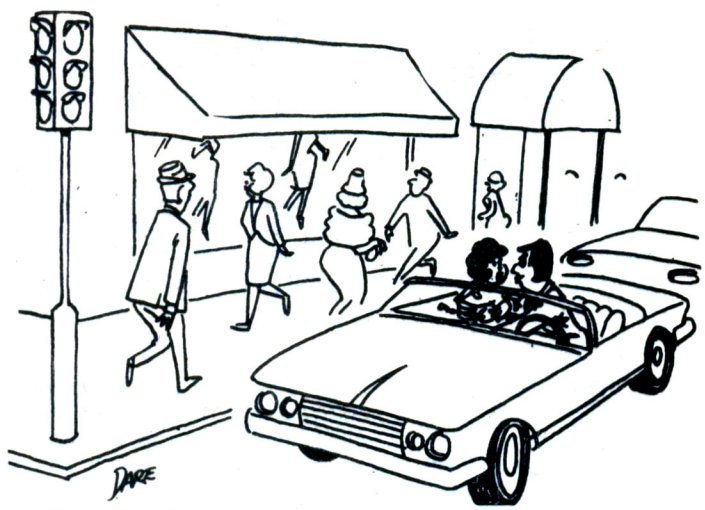

— Nemoj ovdje, dragi! Na semaforu je zeleno!

— Dakle, ti uistinu hoćeš prekinuti sa mnom!

— Ti pođi s majkom kući, a ja ću odvesti Matildu!

— Reci kakve su ti namjere i možeš li ih ostvariti!

— Bez osobitih oznaka?

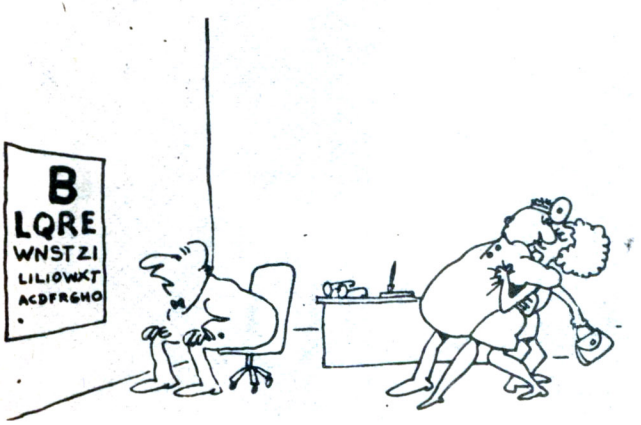

— Bez riječi

HUMOR

— Budući da je ovo tebi drugi brak, a meni tek prvi, reci što treba da učinim?

— Kopno na vidiku! Daj posadi smjesta dvostruko sljedovanje broma!

— Mislim da u ovako skupom restoranu mogu izabrati što želim!

— Zapravo bi nam morali plaćati postotke, naša je zasluga što im posao ide tako dobro!

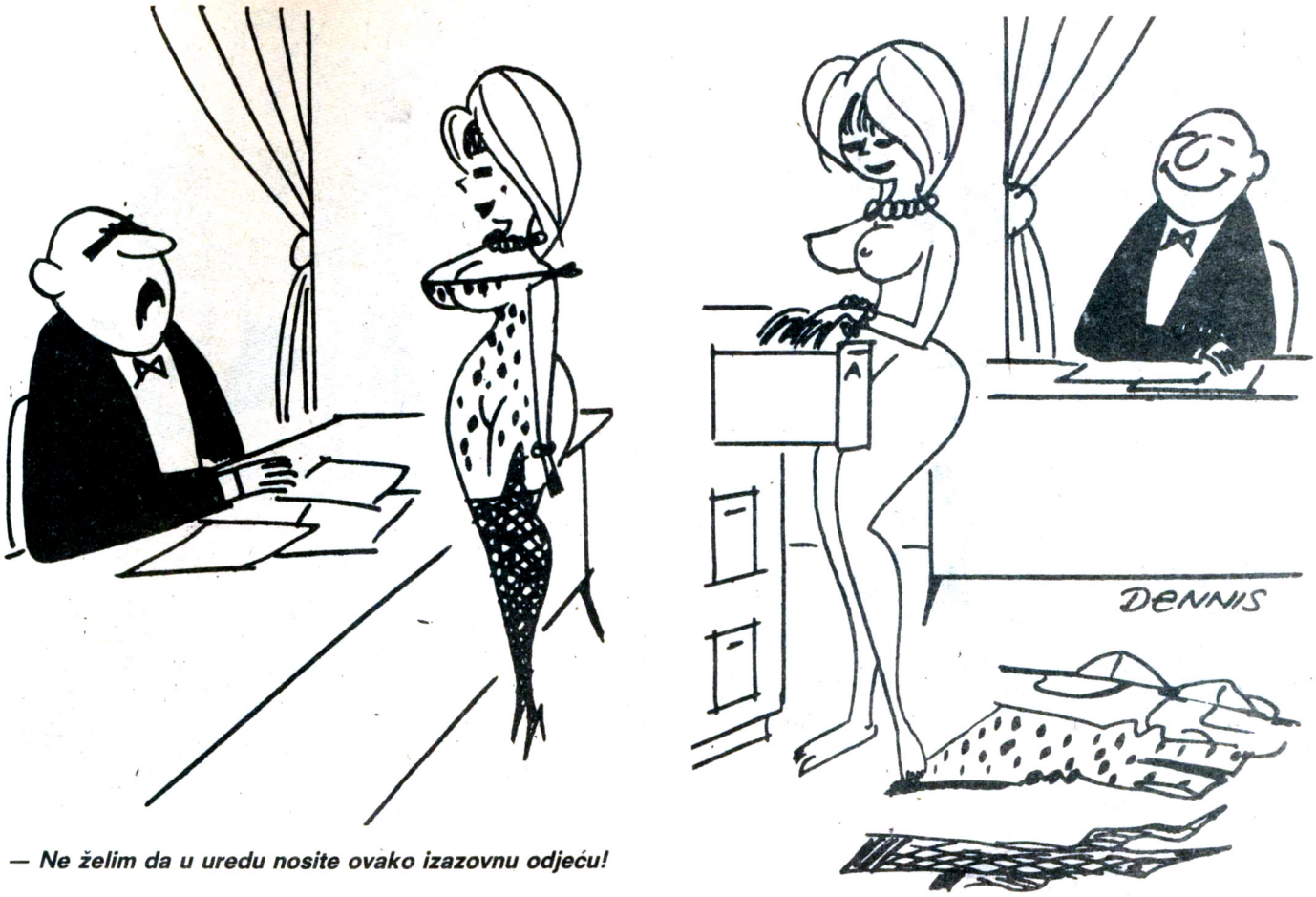

— Ne želim da u uredu nosite ovako izazovnu odjeću!

— Vaše je liječenje uspjelo, doktore. Moja žena nije više frigidna, i to su potvrdili mljekar, listonoša i vodoinstalater...

— ... a onda sam pozvala policajce i oni su rekonstruirali silovanje!

HUMOR

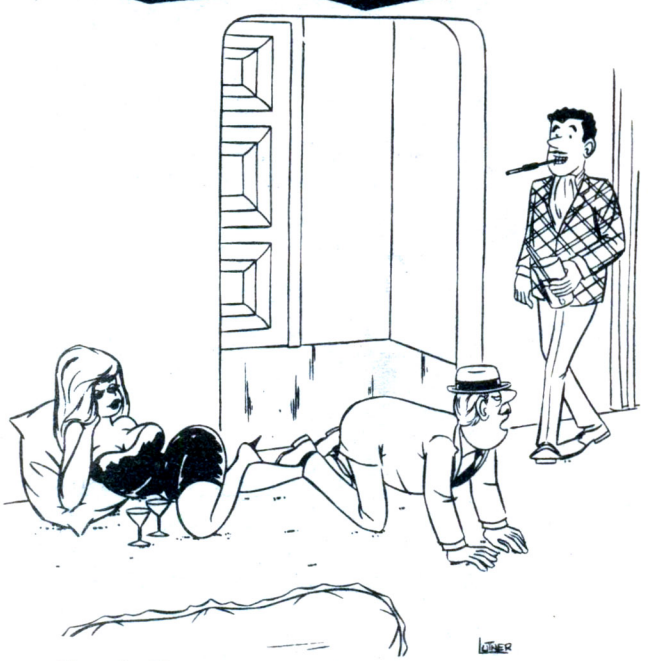

— *Sine, koliko sam ti puta već rekao da svoje igračke ne ostavljaš naokolo!*

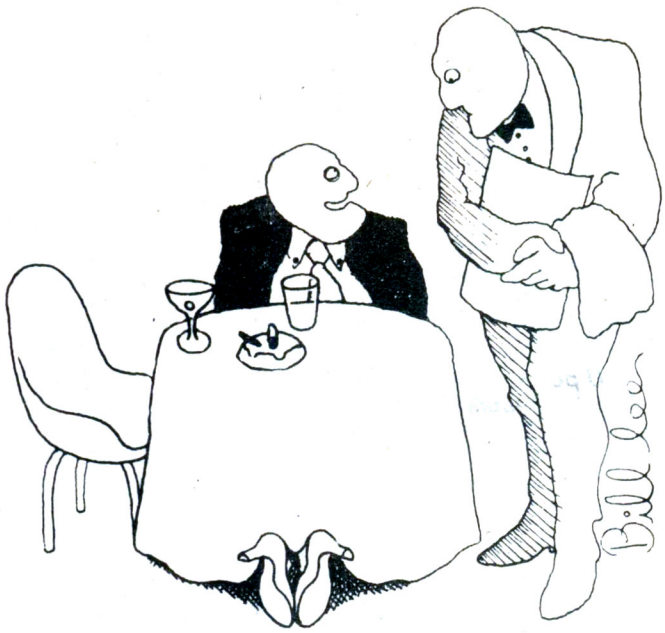

— *Ostavite nas na miru, mi smo vjenčani!*

— *Svaki put kad malo popijem, potreban mi je seks. Imate li, dragi, nešto uza se čime biste mi pomogli?*

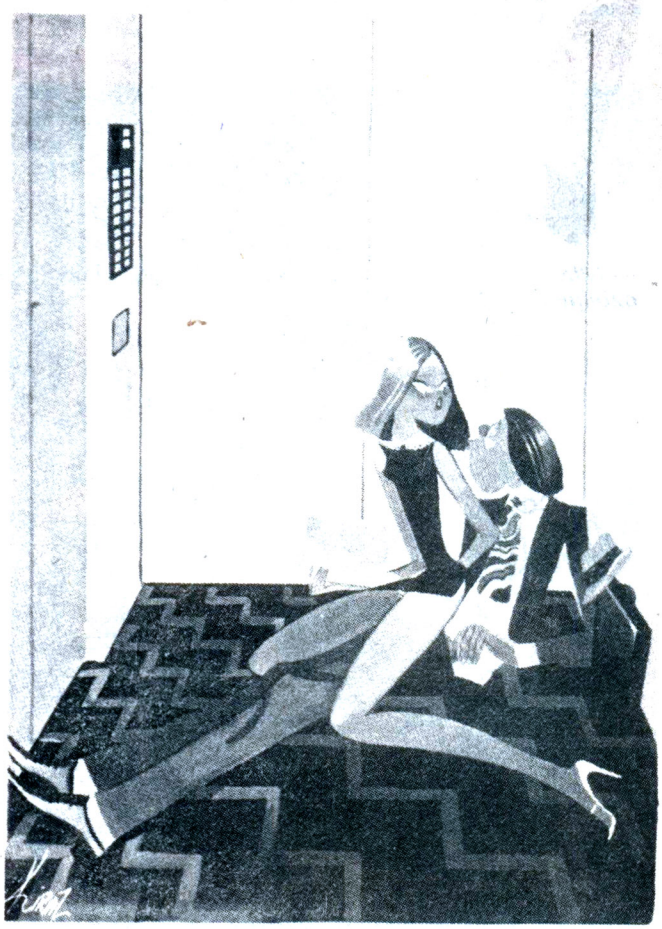

— *Pa što ako sam je gore? Ionako moram izaći dva kata prije tebe!*

— U potrazi za pravim partnerom provela sam mnogo lijepih trenutaka s krivim muškarcima!

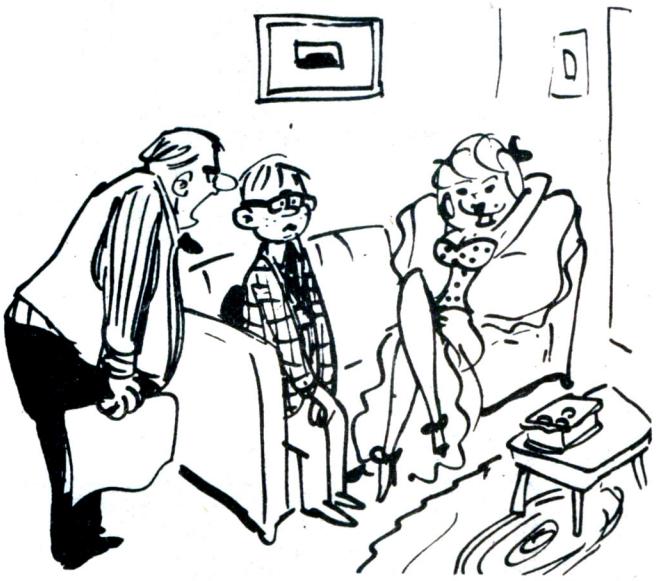

— Mladiću, jesu li vaše namjere prema mojoj kćeri ozbiljne?

— Do vraga, ostavite me na miru, Roberte! Nećete napredovati u poslu oponašajući moju tajnicu!

— Tvoj bivši zaručnik nikako da shvati da su mu propale sve šanse!

— Bez riječi

Filmski erotikon*

Pred vama su, poštovani čitatelju, ljubitelju erotskog štiva i pokloniče erotike sa celuloida, dvadeset dva pitanja koja od vas traže poznavanje filmova i filmskih junaka iz sfere baš tih vaših profinjenih interesa. Na svako pitanje nudimo i tri odgovora od kojih je samo jedan točan, a vaš je zadatak samo da zaokružite ono slovo troslovnog ženskog, odnosno muškog imena koje tom točnom odgovoru pripada. Ako zadatak pravilno riješite, zaokružena slova točnih odgovora dat će, čitana redom pitanja, naslov klasičnog djela erotske filmske baštine snimljenog prema jednako klasičnom literarnom predlošku 1955. godine u režiji Marca Allegreta s Danielle Darrieux i Leom Gennom u naslovnim ulogama.

1. U »Fellinijevu Casanovi« (Federico Fellini, 1976) slavni talijanski pustolov je:
   O – MARCELLO MASTROIANNI
   LJ– DONALD SUTHERLAND
   A – FRANCO NERO
2. UNA (na slici s Radom Šerbedžijom) iz prvog jugoslavenskog mekog pornića, »Une« Miše Radivojevića (1984), zove se:
   U – SONJA SAVIĆ
   G – SAVINA GERŠAK
   O – VITOMIRA LONČAR
3. Djevojka u filmu »Ljubavna priča« (Arthur Hiller, 1970) bila je Ali MacGraw, a momak:
   B – RYAN O'NEAL
   E – WARREN BEATTY
   A – ROBERT REDFORD
4. »Seks i osamljenu djevojku« snimio je redatelj Richard Quine 1964. godine. Osamljenu djevojku poznajemo kao:
   Ž – AUDREY HEPBURN
   A – NATALLIE WOOD
   K – ZSA ZSA GABOR
5. »Ljubavni život Budimira Trajkovića« (Dejan Karaklajić, 1977) »proživio« je u naslovnoj ulozi:
   L – SLAVKO ŠTIMAC
   I – MORENO DE BARTOLLI
   V – PREDRAG BOLPAČIĆ
6. Ekstazu u »Ekstazi« Gustava Machatyja (1932) doživjela je:
   R – ITA RINA
   O – GRETA GARBO
   N – HEDY LAMARR
7. Godine 1979. Schraderov »Američki žigolo« bio je neodoljivi:
   M– HARRISON FORD
   I – RICHARD GERE
   A – JOHN TRAVOLTA
8. U filmu »Žuta« (Vladimir Tadej, 1973) kao djevojka s ulice Žuta pojavila se:
   V – MILENA DRAVIĆ
   U – VERA ČUKIĆ
   K – RUŽICA SOKIĆ
9. Prvo »Šeik« (George Melford, 1921), a potom i »Šeikov sin« (George Fitzmaurice, 1926) bio je čuveni slamatelj ženskih srdaca:
   L – RUDOLPH VALENTINO
   E – MAURICE CHEVALIER
   A – JOHN GILBERT
10. Monika u »Ljetu s Monikom« Ingmara Bergmana bila je ljeta 1952:
    M– LIV ULLMANN
    A – HARRIET ANDERSSON
    X – INGRID THULIN
11. Prema prozi Jacqueline Susann Jack Haley, Jr. snimio je 1971. godine »Ljubavnu mašinu«. U naslovnoj ulozi pojavio se:
    I – PETER LAWFORD
    D – JOHN PHILIP LAW
    A – RONALD REAGAN
12. Tko je naslovna ljepotica u »Emanuelli« Justa Jaeckina (1974)?
    Y – SYLVIA KRISTEL
    U – LINDA LOVELACE
    L – URSULA ANDRESS
13. Jedno od »Dvoje« Aleksandra Petrovića (1961) bio je (uz Bebu Lončar):
    I – ALEKSANDAR GAVRIĆ
    C – MIHA BALOH
    A – BEKIM FEMHIU
14. Godine 1977. »Slatka mala« Louisa Mallea bila je:
    C – NASTASSIA KINSKI
    H – BROOKE SHIELDS
    E – TATUM O'NEAL
15. Redatelj Jovan Živanović upitao se 1966. »Kako su se voleli Romeo i Julija?«. Julija je bila Špela Rozin, a Romeo:
    A – MIŠA JANKETIĆ
    M– DRAGAN NIKOLIĆ
    Y – KOLE ANGELOVSKI
16. U filmu »Victor-Victoria« redatelja Blakea Edwardsa (1982) i Victor i Victoria kreacija su:
    C – ANN – MARGRET
    A – BARBARA STREISAND
    T – JULIE ANDREWS
17. Medeni mjesec u »Medenom mjesecu« Nikole Babića (1983) uz Biserku Ipšu »provodi«:
    I – SLOBODAN DIMITRIJEVIĆ
    T – SLOBODAN MILOVANOVIĆ
    A – SLOBODAN ALIGRUDIĆ
18. »Ljubavni slučaj ili tragedija službenice PTT« u filmu Dušana Makavejeva (1967) glumački je proživjela:
    E – EVA RAS
    D – ANA KARIĆ
    O – BOŽIDARKA FRAJT
19. Već daleke 1966. sreli su e kod Claudea Leloucha »Jedan čovjek i jedna žena«. Ona je bila Anouk Aimeé, a on:
    I – JEAN-PAUL BELMONDO
    R – JEAN-LOUIS TRINTIGNANT
    A – JEAN-CLAUDE BRIALY
20. Dugokosa i naga lady Godiva dojahala je na veliko platno 1955. u filmu »Lady Godiva« Arthura Lubina. Igrala ju je:
    L – MAUREEN O'HARA
    E – JOAN CRAWFORD
    O – BETTE DAVIS
21. Redatelj Michael Gordon organizirao je 1959. godine vedro »Šaputanje na jastuku«. Šaputali su Doris Day i:
    E – ROCK HUDSON
    M– PAUL NEWMAN
    A – HENRY FONDA
22. Između Jacka Lemmona i Tonyja Curtisa u »Neki to vole vruće« (Billy Wilder, 1959) glumi, pleše, pjeva i uopće pokazuje se:
    R – JAYNE MANSFIELD
    O – RAQUEL WELCH
    Y – MARILYN MONROE

(B. Nazansky)

»Emanuelle«

»Erotikon (1920); režija: Mauritz Stiller; glavne uloge: Lars Handson i Karin Molander.

* »Erotikon« (1929); režija: Gustav Machaty; glavne uloge: Ita Rina i Karel Schleichert.

RJEŠENJA:

SKANDI-EROTIKA – Vodoravno: jasika, Ole, O(tokar) L(eval), Abdera, Nemi, t, Cronin, orovi, lei, A(nton) C(ehov), lice, A, lna, č-r, NS, Pei, stolk, izvještač, Edvin, rakterizirnje, otava, Atlant, Am, selovi, Et, ikra, agar-agar, okna, O, Enrico, Izrealac, Dunn, rajoni, oci, Atika, tarirati, rkavac, akolada.

FILMSKI EROTIKON – »Ljubavnik lady Chatterley« (roman D. H. Lawrencea, film M. Allegreta).

SKANDI

erotika

	PROTAGONISTKINJA FILMA »KUČKA« REDATELJA GERRYJA O'HARE (NA SLICI SA PARTNEROM M. COBYJEM)	OSNIVAČ TEORIJE RELATIVITETA	STANOVIT BROJ MUŠKARACA	ITALIJA	PJEVAČKI ZBOR	IZRAĐIVAČI ALATA
DRVO IZ PORODICE VRBA.						
FILMSKI GLUMAC OLSEN				GLUMAC LEVAJ / KNJIŽEVNIK LEINO		
STAROGRČKI GRAD (GLUPACI!)						
JEZERO KOD RIMA					»TONA« / VRSTA VRBE	
ŠKOTSKI KNJIŽEVNIK, ARCHIBALD JOSEPH						
TOKSINI						
RUMUNJSKI NOVCI				DRAMATIČAR ČEHOV / »EAST«		
OBRAZ					AUSTRIJA / SVINJA, ČEKINJAŠ	
INOSLAVA ODMILA				4. I 23. SLOVO / IZVORIŠNI KRAK DRINE		
NOVI SAD			AM. ARHITEKT, IEOH MING / OLUPINE			
PRISTAŠA STOICIZMA / JUŽNOAM. DRŽAVA						SIROMASI

	GEOMETRIJSKO TIJELO SA 20 TROKUTA		DONJI OTVOR ŽELUCA, PILORUS	NARODNO ŽENSKO IME	ČOVJEK KOJI GOVORI EKAVŠTINOM	ŠTIP	DIVLJA RUŽA, ČAJNJAČA	ŽILA KUCAVICA		MUŠKO IME / UNIŠTAVALAC					
IZVJESTILAC, REPORTER															
PRIKAZIVANJE NEČIJIH BITNIH OZNAKA															
JESENJA TRAVA						MIT. SIN TITANA JAPETA / SKLADATELJ STRAVINSKI							AMERICIJ / VRŠAK KUGLE		
ODSJEK IGRE U TENISU (MNOŽ.)							MITSKI KOLHIDSKI KRALJ / »AMPER«				RIBLJA JAJA / GL. GRAD EGIPTA				
SLUZAVA TVAR IZ AZIJSKIH MORSKIH ALGA									PROZORSKA STAKLA / ROĐENJE DANA					»OPSEG« / KISELINA	
TENOR CARUSO							STANOVNIK IZRAELA / »AUTOMAT. TELEFON. CENTRALA«								
POK. ENGLESKI VIOLINIST, JOHN					GRADSKE ČETVRTI / »A VISTA«							RODITELJI / ALUMINIJ			
GRČKI POLUOTOK						IZNAĆI ČISTU MASU NEKE ROBE / »ALT«									»ANNO«
MAGAREĆI KAŠALJ, HRIPAVAC								VELIKA VITIČASTA ZGRADA							

Opasnosti na radnome mjestu

Vlastita ga žena viđa samo nekoliko sati navečer. Sa zgodnim kolegicama muškarac je gotovo cijeli dan u uredu. I ako se slučajno namjeri na određen tip žene, poslovni odnos brzo prerasta u nešto drugo...

Nepouzdanje se širi kao opasan virus. Prekovremeni sati, brzi jutarnji poljupci... I ne priča li on u posljednje vrijeme o novoj marljivoj tajnici? Odjednom taj osjećaj postaje jak: ljubomora na moguću suparnicu u muževu uredu. Pretjerana briga?

Statistika kaže da je svaki sedmi brak sklopljen nakon poznanstva na poslu. Ali i za svaki sedmi razvod krivicu snosi poduzeće – zbog ljubavi na radnomu mjestu. Nigdje nema tako dobrih uvjeta za nove ljubavne veze kao između pisaćeg stola i kompjutera. Tu se provodi osam sati zajedno, u uzajamnu povjerenju i blizini. U takvoj radnoj sredini čuju se i riječi koje se u braku brzo zaboravljaju. Savjetnik za bračna pitanja dr Petra Knapp iz Münchena kaže: »Ništa ne može razoriti dobar brak. Ali ako je muškarac sklon izvanbračnim izletima ili željan seksa izvan braka, nigdje ne prijeti tako velika opasnost kao na radnomu mjestu.«

Dr Petra Knapp navodi i tipove žena, kolegica vaših muževa, koje mogu ugroziti vaš brak:

Bespomoćna

Nemarnim kretnjama slaže kartoteku. Stoji li on neposredno iza nje, a kartoteka padne, što će se dogoditi? Dakako, on će joj pomoći da skuplja kartice. Ujedno će predložiti kako da ih složi i pri tome se osjećati snažnim, nadmoćnim. A to je ipak nešto sasvim drugačije nego kad navečer sjedi u svojem domu, a njegova mu dobra žena kaže: »To sam već ja sredila. Ti to ne možeš!«

Obožavateljica

Dok on nemarno objašnjava razliku između »softwarea« i »hardwerea«, njezine su oči uprte u njegove usne. Kad priča neki vic, ona se zvonko smije, kad upotrijebi novi miris poslije brijanja, gleda ga sramežljivo. I on se više ne može usredotočiti na posao, to sve više ako češće pilji u nj. Vlastita mu je žena sve nezanimljivija.

Nesretna

Nedavno se razvela i odaje sliku jadnice. On joj za utjehu donosi kiticu cvijeća, i ona se zahvalno smiješi. Poslije mu otvara svoje ranjeno srce, jer on ima mnogo razumijevanja za nju. Unosi malo svjetlosti u njezin sivi život, sve dok se posve ne preseli k njoj.

Žena iz snova

Izgleda kao žene iz mašte. Njene draži zrače, i ona je svjesna toga. Osvaja sve, pa i njega. Pogledima i kretnjama, pali i izaziva govorkanja među kolegama. Takva žena većinom traži muškarca svojih snova. A ima li već netko tako krasan primjerak kod kuće?

Preljubnica

Preljub je njezina specijalnost, i ona poznaje sve trikove zavođenja. Od »slučajnog« pada u dvorani za sastanke do duboko otkopčane bluze (gumb je upravo otpao). Ona još i sad žali za neuzvraćenom očevom ljubavi. Budući da kao djevojčica nije mogla imati sve što je željela, ona i da-

nas voli ono što ne može dobiti. Ali ako se ljubavnik razvede, njezino zanimanje pada kao i frizura za vrijeme strasnih »prekovremenih« sati.

Dvojnica

Kad ju je prvi put ugledao, srce mu je poskočilo. Bila je nalik na ženu u koju je bio zaljubljen prije mnogo godina. Uz to je marljiva na poslu i inteligentna. Ali ova još nema bora, sijedu kosu, umorne oči. I još je vitka i moderno odjevena. Ako je shvati kao kopiju žene koju je volio, zacijelo će pokušati još jedanput.

Dopuna

Zatječe je kako vježba vezivanje čvorova za ispit iz jedrenja. Njemu odmah pada na um kako je u braku zapustio svoj voljeni sport. Najprije joj pomaže u teoriji, poslije idu zajedno na jedrenje. Za vrijeme vožnje vrline njegove žene splašnjavaju. Doduše, on poštuje njezino kuhanje i smisao za umjetnost, ali za sport traži drukčije društvo...

»Ipak, bez obzira na koji će se tip žene muškarac spotaknuti na svojemu radnomu mjestu, ako je njegov brak uspješan, nema nikakve opasnosti« – zaključuje dr Petra Knapp. ●

B. P.

erotika